

Tác Giả và Tác Phẩm

Y Ban (II)

Tiểu sử

Sinh năm 1961 tại Nam Định. Hiện đang ở Hà Nội.

Tác phẩm

I am đàn bà, Vùng sáng ký ức (1996), Cẩm cù (2001),
Một phần ba cuộc đời, Chợ tình dưới gốc cây cổ thụ (2003,

Mục Lục

Y Ban và lối viết phá cách về tình yêu – 2
I am đàn bà – 3
Xích lô - 12
Đọc I am đàn bà của Y Ban – Nguyễn Thị Huệ - 16
Hai bầy bước chân là lên thiên đường – 18
Sau chớp là giông bão – 22

Phụ đính I

Tự - 28

Phụ đính II

Y Ban tuyên bố rút khỏi hội nhà văn

(Tim bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Y Ban và lối viết phá cách về tình yêu

(Theo Ngoisao.net)

- Các nhà văn hiện đại viết về tình dục một cách táo bạo, theo chị đó là sự ám ảnh của bản năng hay là một sự câu khách?

- Không chỉ các nhà văn Việt nam hiện nay, mà cả một số nhà văn nữ của Trung Quốc như Vệ Tuệ cũng phá cách bằng cách khai thác về cuộc sống tình dục. Đối với các nhà văn nữ trẻ, họ đang trong giai đoạn sung sức, tình dục đối với họ là dĩ nhiên, bởi vậy họ đưa nó vào trong tác phẩm. Còn đối với các nhà văn nữ đã qua tuổi thanh xuân, bắt đầu vào tuổi trung niên, thì họ lại hồi tưởng lại một thời son trẻ. Tuy có thể bề ngoài của họ đã già đi, nhưng ẩn chứa trong đó vẫn là một tâm hồn lãng mạn, tinh tế và nồng nhiệt. Bởi vậy, họ cũng bị ám ảnh nhiều về sex.

- Trong truyện của chị cũng như của các nhà văn nữ khác nói rất nhiều về những người phụ nữ ngoại tình, họ hạnh phúc đón đầu trong những căn nhà thuê tạm bợ để hưởng thụ những cuộc tình ngắn ngủi, chồng chị nghĩ gì khi đọc chúng?

- Chồng tôi hiểu tôi và hiểu những câu chuyện của tôi, thỉnh thoảng bảo tôi là ngày càng ghê gớm. Những gì viết ra được lắng đọng lại từ chính cuộc sống của tôi và của những người xung quanh, hoặc có thể cũng chỉ từ một câu chuyện vu vơ với bạn bè. Tuy vậy, thỉnh thoảng lão ấy cũng đột nhiên xưng xía với vợ khi bạn bè bình phẩm về một bài phỏng vấn nào đó về tôi. Rồi mọi chuyện cũng qua, chúng tôi duy trì cuộc sống gia đình yên ổn với những đứa con ngoan ngoãn.

- Với truyện "Bức thư gửi mẹ Âu Cơ", chị gần như là nhà văn đầu tiên minh oan, cảm thông cho những cô gái phải đi giải quyết, những nỗi đau rất đàn bà, nỗi đau ở vai trò làm mẹ của những cô gái trẻ, chị nghĩ sao?

- Nhiều người cũng nói rằng, chắc tôi phải trải qua hoàn cảnh tương tự nên mới viết được như vậy. Câu chuyện của tôi không minh oan nhưng để mọi người hiểu. Từ nhỏ, vì mẹ tôi là bác sĩ sản nên tôi đã quá quen với những chuyện kế hoạch như vậy. Thế rồi, một lần về thăm nhà, con bé hàng xóm 16 tuổi cạnh nhà, chữa 6 tháng mà không hay biết gì. Bụng to mà nó vẫn ngồi dãi thẻ chơi chuyền. Rồi nó phải đi cô vắt, tôi bị ám ảnh và viết nên câu chuyện đó.

- Trong những lần cảm thấy bế tắc vì cuộc sống gia đình, về công việc, chị giải tỏa thế nào?

- Nhiều lúc tôi cũng điên lên ấy chứ, chán tất, chán gia đình, chán cả cái cuộc sống bận rộn, chán tới mức tôi muốn treo cổ mình quách lên, nhưng rồi nghĩ đến con thì tôi nghĩ mình phải sống vì chúng nó. Đối với một nhà văn, thì sự chán nản ấy càng khủng khiếp. Hai tuần trước, tôi bị một trận ngộ độc thức ăn rất kinh khủng. Giữa cái lúc bồng bênh, sống lưng lạnh toát và gần như không còn biết gì, thì thằng con trai bé bỏng của tôi cứ chạy lăng xăng quanh giường, vừa khóc vừa gọi mẹ. Lúc ấy thì tôi biết, mình cần phải sống, sống vì chúng nó.

- Chứ không phải cách giải tỏa những bế tắc trong cuộc sống với một mối tình ngoài vợ ngoài chồng như các nhân vật của chị?

- Cũng đôi khi mình cảm thấy là mình bị phải lòng một ai đó. Sự lãng mạn trong tâm hồn cho phép tôi được bay bổng, được thi vị những điều trong cuộc sống, nhưng rồi chính vì cách suy nghĩ đầy đến tận cùng khiến cho tôi luôn suy nghĩ về những điều sau mối tình thi vị ấy, và cái kết thúc. Đa số các mối tình ấy đều kết thúc một cách ê chề và chán nản. Cũng chính bởi vì tôi cho phép mình lãng mạn, nên tôi mong muốn mọi thứ trong tình yêu đều phải hoàn hảo. Chỉ một chi tiết rất nhỏ thô vụng là cảm giác trong tôi tan vỡ ngay.

I am đàn bà

... Một thằng bé được mới sinh còn nguyên cả dây rốn nối với bánh rau bị bỏ vào một cái dành lót rơm treo lên nhành cây trong rừng. Thị đi kiếm mật ong nhìn thấy cái dành bèn lấy xuống.

Nhìn thấy thằng bé tím ngắt bị kiến bu đầy người, cắn thủng cả mí mắt thị hét lên rừng rợn. Tiếng hét dội vào rừng cây vọng lại thành tiếng hú thê thảm. Sau sự sợ hãi là sự đau đớn chất cùng phả ra từ bản năng làm mẹ của thị. Thị khóc vật vã. Khóc kiệt cùng. Một lát sau nước mắt thị khô kiệt. Thị cũng không hiểu sao nước mắt thị mau kiệt thế.

Thị lấy con dao phát rừng mang theo đào cái huyết nhỏ ngay dưới gốc cây treo thằng bé. Xong thị cởi chiếc áo mặc ngoài đã sờn vai bọc thằng bé lại. Thị đặt lại bánh rau lên bụng thằng bé, như cái lúc nó nằm trong bụng mẹ. Tay thị đung vào chim thằng bé. Bỗng thị giật thột. Cái chim thằng bé cứng cứng. Không tin vào cái cảm giác thoáng qua ấy, thị dùng cả 5 ngón tay phải sờ vào chim thằng bé. Cái chim còn cứng. Cái chim còn cứng thì thằng bé còn sống, thằng bé còn sống. Thị vội cởi nốt chiếc áo lót rồi ôm thằng bé sát vào ngực thị. Một cuộc luân hồi được nén trong ngực thị. Thị cảm nhận sự ấm dần lên trên cơ thể thằng bé. Và nó đã tìm được vú thị từ lúc nào. Nó mút chùn chụt. Hai bầu vú thị còn sót lại ít sữa của đứa con thứ 3 còi cọc, nó đã hơn 2 tuổi mà thị cũng chưa lỡ cai.

Thị ôm chặt thằng bé vào ngực mang về nhà. Chồng thị tá hoả tam tinh khi nhìn thấy hình hài thằng bé. Rồi gã sầm mặt xuống vì biết chắc rằng nhà gã lại có thêm một miệng ăn nữa. Gã vừa lầu bầu vừa đi đun nước sôi. Gã hò con bé lớn lên 8:

- Còn ngây ra đấy mà xem cái gì. Đi ra trạm xá, bảo bà Miêu đến cắt rốn cho em.

Con bé cười toe toét:

- Cắt rốn cho em hả bố.

Thị cũng cười. Cái nét cười làm mặt thị rạng rỡ vô cùng. Thị lựa đặt thằng bé xuống giường nệm nọt:

- Con nằm xuống đây mẹ đi tìm tã cho con nào.

Con bé lớn vừa chạy vừa hò:

- Mẹ cháu bắt được em cháu ở trên cây. Cây đẻ ra em cháu, còn nguyên cả dây rốn với bánh rau.

Khi bà Miêu chạy từ trạm xá đến nhà thị thì nhà thị đã chật ních người. Cả làng đổ xô đến xem thằng bé do cây đẻ ra. Bà Miêu rẽ đám người đến chỗ thằng bé, miệng gào to:

- Thời buổi này là thời buổi nào mà còn tin là cây đẻ ra người hử? Không chịu chăm nom dạy dỗ con cái tử tế rồi mới sinh ra cơ sự thế này đây.

- Nào nước sôi chưa, mang lên đây.

Bà Miêu thao tác rất thiện nghệ. Nhoáng cái thằng bé đã được cắt rốn và tắm tã sạch sẽ. Da thằng bé đã đỏ lại, chỉ còn những nốt kiến cắn trên mắt khiến thằng bé không mở được mắt ra. Bà Miêu có vẻ khoái trí với sản phẩm của mình hôn chụt vào má thằng bé một cái rồi quay sang hỏi vợ chồng thị:

- Tính sao? Nhà rách như tổ đĩa, lại thêm miệng ăn nữa rồi lấy gì mà đổ vào mồm? Hay là để tôi bế nó ra trạm xá hỏi xem có nhà nào không có con, cho người ta.

Thị giãy lên như đĩa phải vôi:

- Không có đâu. Trời đã cho nhà chúng tôi rồi, thì nhà tôi phải nuôi nó chứ.

Bà Miêu lại tiếp:

- Đây là ý ả, còn ý chàng là sao? Không thuận lòng rồi thì đánh nhau.

Chồng thị nhất gừng:

- Mỗi con mỗi cửa thêm giàu. Nghèo của nhưng giàu con cũng được. Nhà tôi nhạt được nó thì nhà tôi nuôi.

Thằng bé được đặt tên là Đức. Bốn anh em nhà nó có tên là: Sáng, Láng, Nhân, Đức. Nó bú sữa cặn của thằng anh thứ 3 là Nhân nhưng cũng lớn vổng lên.

Thêm một khẩu ăn nhưng nhà thị không được chia thêm mẩu đất nào. Ông chủ tịch xã nói: Không nuôi được thì đem vào rừng mà trả cho cây chứ lấy đâu đất ra nữa mà chia cho nhà chị. Người để được chứ đất có để được đâu. Vợ chồng thị không vì thế mà ghét bỏ thằng bé. Có phần nó được chiều chuộng hơn vì là bé nhất.

Vợ chồng thị tay lam tay làm nổi tiếng trong làng. Trên đất đai nhà thị lúc nào cũng có cây mọc nhưng đất cằn quá không cho năng suất cao. Thế là chỉ đủ cái bỏ mồm. Bọn trẻ thì đang tuổi lớn ăn rào rào như tằm ăn rỗi. Suốt ngày cúi mặt trên đất kiếm cái ăn mà không biết thiên hạ đã thay đổi quá nhiều.

Khi thằng Đức lên 5 thì làng quê thị ở có một sự đổi thay lớn. Ấy là cái thứ đàn bà bao đời quanh quần xó bếp bỗng đâu được xuất ngoại đi ra nước ngoài làm ăn. Nhìn người trong làng trong xóm tiến đưa nhau đi máy bay, rồi lại đưa nhau ra bưu điện lĩnh tiền. Có tiền thì xây nhà, mua tivi. Vợ chồng thị thì thoảng cũng được mời đến ăn liên hoan. Đêm vợ chồng nằm với nhau cũng có mơ. Mơ con Sáng, con Láng được đi xuất khẩu. Thân con gái ở với cha mẹ nghèo khổ quá rồi, mơ cho con bớt khổ một chút. Còn thằng Nhân, thằng Đức thì thôi, ở lại quê cày ruộng cũng được.

"Con Sáng, con Láng con ơi". Thị bỗng nước nờ hờ con. Phận đàn bà sao khổ quá con ơi. Mẹ những mong đi làm đất khách quê người để có tiền cho các con mẹ ít nhiều. Ai ngờ mẹ lại mắc tội tày đình thế này. Ới các con ơi. Mẹ đã đập đầu mà chết nhưng thương các con đứt ruột nên không đành chết con ơi. Các con hiểu cho mẹ, mà tha tội cho mẹ nhé. Mẹ đập đầu xin các con tha tội.

Ừa, xỉ, xỉ xỉ... Tiếng la ó ầm lên trong phòng giam. Thị biết là họ đang la ó thị. Thị khóc gào lên trong đêm làm mất giấc ngủ của họ. Thị kệ thây. Thị cứ hờ tên con ra mà khóc. Khóc cho tan sự đau đớn chất chứa trong lòng. Sao ông trời lại đầy ải thị khốn khổ đến thế này. Nào thị có ăn ở ác độc với ai đâu. Đời thị khốn khổ từ tấm bé nên thị chẳng bao giờ mơ sự sung sướng ở đời. Nhưng cũng chẳng khi nào thị lại nghĩ rằng mình bị vướng vào vòng lao lý như thế này.

- Câm mồm, kẻo nào làm ồn thế. Câm mồm đi không thì chuyển sang biệt giam.

Thị ngừng khóc. Người vừa nói với thị là một người đàn ông trung tuổi đi cùng với nhân viên trại giam. Nhân viên trại giam ủa xỉ với người đàn ông một tràng dài rồi bỏ đi. Còn lại mình người đàn ông trung niên, vấy thị lại gần:

- Tôi là phiên dịch. Hôm trước luật sư đã nói với chị rồi mà chị không chịu hiểu à? Nay tôi nói lại với chị. Chị nên giữ sức khoẻ và sự minh mẫn để mai còn ra toà. Chị cũng nên suy nghĩ xem để nói gì trước toà. Chị phải tự biện minh cho chính mình. Biết đâu đấy chị lại trắng án, được về với con. Nghe lời tôi đừng có kêu khóc nữa.

Thị nằm im để nghe ngóng chính mình. Cơ thể thị mệt rã rời nhưng đầu óc thị lại thật tỉnh táo. Ý nghĩ của thị quay trở về cái làng của thị.

Lại một đợt người ta về làng tuyển phụ nữ sang Đài Loan làm nghề giúp việc. Chồng thị bảo:

- Hay u em cứ đi tuyển xem sao. Xa cách 2 năm nhanh mà. Cái nhà dột quá rồi chẳng trụ nổi mấy mùa mưa giông nữa đâu.

- Ủ, tôi cứ thử đi tuyển xem sao. Nhưng lấy đâu ra tiền đặt cọc cho người ta.
- Thì cứ tuyển đã, rồi tính sau.

Người đàn bà hay lam hay làm, bắp chân to như cây chuối hột, bàn tay to như cái quạt nan, nước da nâu rám, hàng răng hạt na đều tăm tắp, mắt bồ câu đen láy. Ai mà không chọn người đàn bà như thế. Cái khó là ở khoản tiền đặt cọc. Nhà thị mà có khoản tiền to thế thì thị đã sửa được nhà khỏi phải đi Đài Loan. Có một người trong đoàn đi tuyển đến nhà thị ngó xem rồi đưa ra giải pháp, họ cho nhà thị vay tiền đặt cọc rồi hàng tháng thị gửi tiền về trả dần.

Buổi tiền đưa thị ngập tràn nước mắt. Bốn đứa con thị ôm thị gào khóc. Thị rút ruột ra đi. Sang Đài Loan thị làm giúp việc cho một gia đình có người bị liệt. Người bị liệt vốn 1 năm trước là ông chủ tài hoa, giàu có, không may bị tai nạn ô tô. Đã chữa trị hết nước hết cái rồi. Nay nằm im trên giường như một cái cây sống. Nhất cử nhất động phải có người giúp. Bà chủ cũng tầm tầm tuổi thị. Cái tầm tuổi còn tràn đầy sức lực với vốn kinh nghiệm đã khá. Hai đứa con nhà chủ cũng tầm tuổi Sáng, Láng nhà thị. Nhìn thấy chúng, thị nhớ con nắc nghẹn thở. Một tuần đầu thị được bà chủ huấn luyện sử dụng các thiết bị trong nhà. Thị cũng chẳng ngờ mình lại sáng dạ thế. Thị học được hết cách sử dụng các dụng cụ, thiết bị gia đình. Toàn những thứ tối tân chứ có phải thường đâu. Bà chủ còn dạy cách lau dọn nhà, cách nấu ăn. Đặc biệt là cách chăm sóc ông chủ nằm liệt giường, cách thay quần thay áo, cách lau mặt, cách cho ăn... Sau một tuần huấn luyện, thấy thị nhanh nhẹn, bà chủ có vẻ bằng lòng lắm, bèn để thị ở nhà một mình chăm sóc ông chủ.

Thời gian biểu của gia đình bà chủ thế này. Buổi sáng bọn trẻ dậy đi học vào lúc 7 giờ. Bà chủ dậy lúc 8 giờ, tắm và trang điểm đến 9 giờ thì đi làm. Thị và ông chủ được rớt kín ở trong nhà. Bọn trẻ học thông tầm đến 3 giờ chiều về nhà, đứa nào về phòng đứa đấy. Bà chủ về không có ca cữ gì, khi thì 6 giờ tối, khi thì 11 giờ đêm. Thị không hiểu là trước khi thị đến làm giúp việc cho ngôi nhà này thì ông chủ được chăm sóc thế nào? Những đứa con có đến thăm bố thường xuyên không? Chứ từ khi thị đến thị thấy rằng bọn trẻ con chẳng quan tâm gì đến cha chúng đang nằm trên giường bệnh. Thị thoáng mẹ chúng thúc giục lắm thì chúng mới vào phòng cha, nắm cái tay chiếu lệ, hôn cái hôn chiếu lệ, nhìn cái nhìn chiếu lệ. Thị rất ác cảm với cái sự chiếu lệ của chúng.

Còn người vợ thì vẫn còn thương xót chồng lắm. Khi thị mới đến thì thị không phải tắm cho ông chủ. Ngày cuối tuần bà chủ tự tay tắm cho chồng, thị chỉ giúp bà chủ đưa ông chủ vào nhà tắm. Khi thị mới đến thị thấy đêm nào bà chủ cũng vào ngủ với chồng. Khi thị mới đến thị hay bắt gặp bà chủ đứng nhìn ông chủ ngủ rồi lặng lẽ khóc. Khóc rất lâu rồi đi uống rượu say mèm. Thị nhìn bà chủ thương xót vô cùng. Thị muốn an ủi bà chủ nhưng thị chả nói được mấy câu tiếng nước ngoài thành ra lại thôi.

Công việc cuốn thời gian trôi đi vèo vèo. Giờ thì thị thạo việc lắm rồi. Thị làm việc nhà chỉ trong 1 tiếng đồng hồ. Còn thời gian mênh mông đến chiều thị chả biết làm gì. Thị đi lên đi xuống, thị ngó vào phòng nọ phòng kia. Thị bật ti vi để xem hình. Cũng chỉ hết một tiếng. Thị ngáp rồi nằm ườn ra ghế đệm, tận hưởng cái sự sạch sẽ êm ái. Thị muốn ngủ cho thời gian trôi nhanh đi nhưng thị chả bao giờ ngủ ngày thành ra cũng không ngủ được. Chán, thị đi vào phòng ông chủ, là để nhìn thấy người, chứ ngày qua ngày thị với cái bóng của thị giam trong 4 bức tường.

Ông chủ mở mắt mình đăm đăm lên trần nhà. Thôi thì có người rồi, nói đi vậy. Có nói tiếng gì trên đời thì ông chủ cũng có nghe được đâu. Thị mỉm cười nhìn vào mặt ông chủ:

- Có biết gì không? Chả biết gì rồi?
- Sao mà đến cơ sự này? Mới chưa đến 40 mà suốt ngày phải nằm trên giường thế này khó chịu lắm nhầy?
- Trước đây sao không chịu dạy con cái? Chúng ích kỷ quá, chả chịu chăm nom bố một tí. Chúng mà chịu chăm nom bố thì khéo mà khỏi bệnh chứ nhầy.
- Nằm nhiều vậy có mỏi lưng lắm không? Tôi bóp chân bóp tay cho nhé.
- Cái khoản này thì chả có trong hợp đồng đâu nhưng thôi tôi cũng chả biết làm gì, tôi bóp

chân bóp tay cho anh nhé.

Cái cách xoa bóp này thị đã được mẹ thị truyền cho từ hồi thị còn bé. Thị làm rất bài bản. Xoa bóp từ đầu trước, bấm các huyết, giật tóc. Rồi từ xương ức toả ra các dễ xương sườn. Từ các móm xương đến các đầu mút ngón tay ngón chân. Thị còn lật xấp ông chủ xuống để xoa bóp lưng, bấm ngón tay vào từng đốt sống. Lại còn nhỏ bão kêu sần sật.

Xong, thị lật ông chủ nằm ngửa. Thị nhìn vào mắt ông chủ xem nó có biểu hiện gì không?

- Thích không? Chả thích quá đi ấy chứ. Thích thì gật đi để bận sau tôi còn làm cho. Vừa nói thị vừa gật gật cái đầu.

- Chán quá, mắt chẳng còn tí hồn nào thế kia. Thôi nhắm mắt ngủ đi. Thị lấy ngón tay khép mắt ông chủ lại.

Thế là thị có cách giải khuây. Ngày nào thị cũng nói chuyện và xoa bóp cho ông chủ. Thị cũng chẳng nhớ là vào lần thứ bao nhiêu thì thị bỗng nhìn ra mắt ông chủ đã có hồn. Ấy là khi thấy thị bước vào, hai con người trong mắt ông chủ nó hướng về phía thị:

- A thì ra mắt cu cậu có tinh rồi. Nhận ra nhau rồi phải không? Thế để chị xoa bóp cho nhé. Hôm nay chị sẽ xoa kỹ vùng đầu. Cái đầu là quan trọng lắm đấy. Bộ chỉ huy đây. Biết đâu 2 năm chị làm ở đây thì cu cậu đứng dậy đi được đấy. Khi ấy phải thưởng to cho chị để chị xây cái nhà mái bằng nhé.

Hôm ấy cái đôi trông mắt có tinh của ông chủ đã khiến thị vui vẻ lắm. Thị vừa xoa bóp cho ông chủ thị vừa hát. Thị chỉ thuộc mấy bài hát ru con. Thị hát được một tí thì nhớ con quá thế là nước mắt rơi tong tong lên ngực ông chủ. Một lát nguôi ngoai đi thị lại bật cười:

- Đây không phải chị thương cu cậu đâu nhé. Chớ tưởng bở. Ấy là chị nhớ chúng quá. Con Sáng 14 tuổi rồi đấy. Khi chị về chị sẽ mua cho nó một đôi vòng tàu, làm cửa hồi môn cho nó đi lấy chồng. Con Láng 13 rồi, thằng Nhân lên 8, thằng Đức lên 6. Cái thằng Đức ấy chị nhặt được nó trên cây đấy. Chị thương bố cu nhà chị lắm. Chị đi thế này, bố cu nhà chị thêm chị lắm đấy. Bố cu nhà chị khỏe mạnh lắm, chỉ phải tội cứ hùng hục như trâu ấy. Có lần chị bảo rồi đây, cái chuyện tình cảm chứ có phải đi cày đâu mà bố nó cứ phải đổ mồ hôi thế. Bố cu nhà chị bảo: Cái số tôi nó vất vả, thế u nó không thấy đến ăn cơm tôi cũng đổ mồ hôi à? Thôi xong rồi. Chị xoa bóp cho cu xong chị cũng vã mồ hôi ra đây. Chị đi tắm cái đã.

Thị lật người ông chủ nằm ngửa lên, Như mọi bận thị lấy ngón tay trở khép hai mi mắt ông chủ lại. Bỗng thị giật mình: Ô cu khóc à? Cu khóc được rồi à. Khóc được là biết rồi đấy.

Buổi tối thị rất muốn khoe với bà chủ là ông chủ đã biết khóc rồi. Biết khóc rồi là có cảm giác con người rồi, không vô tri vô giác nữa. Vậy mà thị chẳng biết diễn đạt thế nào.

Thời tiết nóng nực, oi ả. Làm xong việc nhà áo thị ướt đẫm mồ hôi. Thị định bụng xoa bóp xong cho ông chủ thì mới đi tắm. Vào phòng ông chủ cái thị gặp trước tiên là đôi mắt của ông chủ như cầu xin thị điều gì.

- Vậy gì cu? Định nói gì? Nóng hả? Biết rồi. Trời nóng lắm nhưng bà chủ bảo không được nằm điều hoà nhiều, không tốt, không tốt.

- Nào, để chị xoa bóp cho nhé. Ồi giờ ời người đầy rôm sảy thế này. Được tắm một cái là nhất đời đấy. Hay là chị bảo bà chủ không đóng bím cho cu nữa nhé. Chị sẽ vào xem cu có buồn tiểu không thì chị cho đi.

- Ồi giờ cái lưng đỡ lụng thế nào. Ngửa lấm hả, để chị gãi cho. Vậy nhé. Chị cũng định tắm cho cu nhưng chị sợ bà chủ không đồng ý rồi lại trừ lương của chị. Máng chị cũng được, chứ chị cũng được nhưng đừng trừ lương của chị. Chị sợ nhất là bị trừ lương đấy. Số tiền hai năm làm ở nhà cu trừ lãi tiền đặt cọc vay của người ta đi thì cũng chẳng còn được là bao đâu. Thế mà nhà chị ai cũng nghèo, ai chị cũng muốn cho một tí.

- Hai thằng cu nhà chị cứ đến mùa hè là người sặt rôm sảy. Chị cứ phải vò lá kinh giới với lá đào tắm cho chúng. Tắm hai bận là khỏi sạch rôm. Hay là để chị lấy khăn ướt lau lưng cho cu nhé. Chị hiểu và thương cu lắm nhưng chị không thể làm trái lời bà chủ được.

-Nào, lau cái mặt trước này. Cái mặt này cũng khô ngô đấy chứ. Chưa bị ốm chắc ỏi cô mê đây.

Tối đấy bà chủ về muộn nhưng thị cứ một mực chờ. Thị chờ bà chủ về để nói với bà chủ rằng ông chủ nhiều rôm sảy trên người, phải cần tắm thường xuyên chứ không thì cái sảy nó nẩy cái ung, khốn đấy.

Bà chủ về, thị đã ra hiệu đủ kiểu mà bà chủ không hiểu gì cả. Thị bèn dẫn bà chủ vào trong phòng ông chủ, vạch áo ông chủ lên cho bà chủ xem. Thị quan sát thấy bà chủ không tỏ vẻ gì cả. Thật bình tĩnh bà chủ còn gỡ luôn cả bím của ông chủ tồ hồ trước mặt thị. Bà chủ nhìn cái đống búng nhùng trong bím nhăn mặt gớm giếc rồi kéo chiếc chăn mỏng phủ lên. Bà chủ ra ngoài gọi điện thoại. lát sau người của công ty đưa thị sang Đài Loan làm việc gọi điện cho thị:

- Bà chủ nói là bà chủ muốn chị thay bím, rửa ráy, tắm táp cho ông chủ. Chị sẽ được trả thêm 50 tệ nữa. Chị có làm được không?

Nghe thấy được trả thêm tiền thị mừng ừ. Thị đồng ý luôn. Và thị biết việc thị phải làm ngay là gì. Thị vào trong phòng ông chủ thay bím rửa ráy sạch sẽ cho ông chủ.

Sáng hôm sau khi cả nhà bà chủ đã đi làm hết, việc đầu tiên là thị vào phòng ông chủ:

- Cu, hôm nay chị sẽ không đóng bím cho cu nữa. Cu hợp tác với chị nhé. Cứ 3 giờ chị cho cu đi tiểu một lần. Còn đi ị? Khó nhỉ. Hay là khi nào buồn cu khóc báo cho chị một tiếng. Ổi dào chị lại buồn cười rồi, cu mà biết khóc khi buồn đái, buồn ị thì đã khôn rồi chứ chả dại thể này đâu. Thôi chị sẽ tự tìm cách vậy.

- Cu nằm đây chờ chị dọn dẹp xong nhà cửa rồi chị vào xoa bóp cho, xoa bóp xong thì mình đi tắm.

Thị vui. Thị vui lắm. Một tháng được thêm 50 tệ nữa là được hơn 100 ngàn đồng Việt Nam rồi. Còn bao nhiêu tháng nữa nhỉ. Một, hai, ba, bốn... Mình đã ở được 10 tháng rồi, còn 14 tháng nữa. Thế là được thêm hơn 1 triệu nữa. Mình sẽ mua cho các con mấy bộ quần áo đẹp.

- Xong rồi, chị dọn nhà xong rồi. Chị xoa bóp cho cu nào. À hôm nay chị vui lắm, chị hát cho cu nghe này. Chị hát bài dân ca quê chị nhé: Con cò là cò bay lá bay la. Bay từ cửa phủ bay qua là qua cánh đồng. Tinh tít tang là tang tít tít. Cô mình rằng cô mình ơi rằng có nhớ là nhớ anh không. Hay không cu. Này cu biết không? Chị ít học lắm. Chả được học như người ta đâu nên chị cũng chả thuộc mấy bài hát đâu. Chị toàn thuộc bài con cò thôi. Những bài hát này ngày xưa mẹ chị hay hát nên chị nghe nhiều thành thuộc đấy. Chị lại hát bài con cò nhé: Con cò mà đi ăn đêm. Đậu phải cành mềm lộn cổ xuống ao. Ông ơi ông vớt tôi nao. Tôi có lòng nào ông hãy xáo măng. Có xáo thì xáo nước trong. Chớ xáo nước đục đau lòng cò con.

- Xong rồi nằm chờ chị vào pha nước tắm nhé.

- Nào để chị bế cu vào nhà tắm nào.

- Thế cu ngoan lắm. Mát không? Chị kỳ cọ cho sạch sẽ nhé. Chết nỗi cái chân bé đi rồi này. May mà chị xoa bóp cho thường xuyên đấy.

- Cái lưng nằm nhiều là mỏi lắm đây chị kỳ cọ cho mềm ra này. Cái nách không kỳ cọ sạch là hăm đây. Còn...

Kỳ đến cái chỗ “con giống con má” thì thị ngậm ngừng. Mặt thị đỏ dựng lên. Thị “cu” là cái tên thị tự đặt cho ông chủ để tỏ sự thân thiết và cảm thông với hoàn cảnh của ông chủ, để công việc của thị tốt hơn mà thôi. Thị nghĩ, thị làm công việc chăm sóc người bệnh mà lại không có tình cảm thương mến người ta, thì khó mà chu đáo được. Nhưng “cu” là ông chủ, là người đàn ông thực thụ chứ đâu phải là thằng Đức mới sinh bị treo lên cây, mà thị được phép sờ nắn vào cái chỗ đấy. Người đàn ông thực thụ thì thị chỉ biết mỗi có bố cu nhà thị. Nói thực chứ, làm vợ kém một năm nữa là tròn mười lăm năm, đã có 3 mặt con với nhau mà nào thị dám sờ mó cái chỗ đó của chồng. Thị cũng nhì nhằng vậy thôi, chứ ngưng chết đi được... Nhìn thì chả sao, đằng này tay phải mó vào kỳ cọ. Mà không kỳ cọ thì sao sạch sẽ được. Rồi hăm ra, lở loét tội lắm. Thôi thì... Thị giấu mặt phía sau lưng ông chủ, thò tay vào háng ông chủ kỳ. Thần hồn nát thần tính, tay thị kỳ lia lịa mà chả biết là đang kỳ chỗ nào. Thị chỗ đấy cả, sạch là được.

Thị lau khô nước trên người ông chủ, lấy máy sấy xì tóc ông chủ:

- Tắm sạch sẽ trông cu bảnh bao phết. Chịu khó nóng một tí nhé. Để đầu ướt đi ngủ là hay bị nhức đầu lắm đấy.

- Thôi được rồi, cu ngủ đi. Chị không đóng bím cho cu đâu. Thi thoảng chị sẽ vào để cho cu đi tè.

Cái ngày đầu tiên không đóng bím cho ông chủ thị chỉ cho ông chủ đi tiểu vào bồn được có một lần, còn thì ông chủ cứ “ô tô ma tíc” ra quần. Thị phải tắt bật lau chùi và giặt rũ.

Cũng cái ngày đầu tiên bà chủ để cho thị tắm cho ông chủ thì tối đến bà chủ kiểm tra cơ thể ông chủ rất kỹ, xem thị tắm rửa có sạch sẽ không? Có nâng niu ông chủ nhẹ nhàng không? Bà chủ kiểm tra rất kỹ chỗ ấy. Thị đứng sau xem bà chủ kiểm tra mà giặt mình đến thột: May quá, hôm nay mình đã kỳ chỗ ấy. Vì xấu hổ mà không kỳ thì lại bị trừ tiền mất. Bà chủ vỗ vào vai thị hài lòng.

- Này cu, cu ngoan rồi đấy. Mấy ngày nay không “ô tô ma tíc” ra quần lần nào. Lúc nào buồn quá mà chị chưa kịp vào thì cũng cố nhịn một tí nhé. Không có thì chị khổ hơn đấy.

Chị cứ phải giặt rũ nhiều thì chị mệt, chị không xoa bóp cho cu được đâu.

- Chị biết rồi. Khi nào cu “buồn” là cái cu nó sẵn lại, chỉ sẵn một tẹo thôi, không như hai cu tí nhà chị đâu, nó sẵn tít lại cơ.

- Cu ơi, may có cu đấy không có thì chị buồn chết. Mang tiếng là đi nước ngoài mà chị có biết mặt mũi nước ngoài nó thế nào đấy. Đến nhà cu là chị ở luôn tít trong nhà. Chả bao giờ bà chủ cho chị ra khỏi nhà. Đến bước chân xuống cầu thang chị cũng chưa xuống. Chị cũng chẳng được nói chuyện với bà chủ với bọn trẻ. Hì hì, mà có bảo chị nói thì cũng chả hiểu gì nhau đâu. Ở quê chị bảo, ông nói gà bà nói vịt ấy mà. Có nghĩa là ông nói tiếng gà, bà nói tiếng vịt. Phải nói chung một tiếng mới hiểu nhau chứ. Chị nói cu chả hiểu chị nói gì đúng không? Nhưng mà không sao, miễn là người nói có kẻ nghe. Không có cứ lảm bảm nói một mình người ta lại bảo là bị rồ.

- Cu ơi, chị nói cho cu bí mật của chị nhé. Ngày nào chị cũng đứng phơi ra ban công để hít khí trời một tí đấy. Không có thì cóm nắng mà chết đấy. Cái cây không có nắng là chết lăn quay.

- Ôi, sung sướng quá. Sung sướng quá. Hôm nay chị được tặng quà. Con gái cu đấy. Chị không biết tại sao nó lại cho quà chị. Sáng nay lúc nó đi học thì chị đứng trong bếp, nó vào bếp chấp tay cúi chào chị. Nó còn nói cái gì nhưng chị không hiểu, xong nó rút từ trong cặp ra một gói quà được bao giấy hồng và buộc nơ rất đẹp đưa cho chị. Nó ra hiệu là cho chị. Chị chưa mở ra đâu. Chị chưa bao giờ được tặng quà như thế này đâu. Có, có củ khoai mớ rau thì hàng xóm cũng hay cho nhau. Con gái cu cũng tình cảm lắm đấy. Có hôm chị gặp nó cứ đứng nhìn cu ngủ rồi khóc. Chị đã nghĩ không đúng về nó lúc mới đến.

- Nào đi tắm nào. Bà chủ ngày nào cũng kiểm tra chị có tắm cho cu sạch sẽ không? Chị cẩn thận lắm phải không cu.

- Cu...

Thị giặt thột khi dưới tay thị có sự khác lạ. Thị đã kịp dừng lại tiếng kêu. Chả lẽ thị lại kêu... ối gượng chết. Thế có nghĩa rằng ông chủ đã có cảm giác. Cảm giác của ông chủ đã sống lại rồi. Cảm giác đã sống lại rồi thì có nghĩa là ông chủ đã sắp khỏi bệnh. ý nghĩ thúc đẩy hành vi. Thị cẩn thận sờ vào con giống của ông chủ. Mềm, vẫn là mềm rồi. Nhưng khi này rõ ràng là thị thấy có cảm giác nó động đậy và cứng cứng. Thị nắm tay vào con giống và nín thở để nghe ngóng, như cái cách thầy lang bắt mạch cho con bệnh. Tích tắc tích tắc... Thị nghe rõ tiếng đập thùm thụp của trái tim thị. Và thị cũng cảm nhận thấy sự lớn dần lên của con giống.

- Cứng rồi cu ạ. cứng rồi cu ơi. Con giống của cu cứng lên rồi đấy. Tôi nay chị sẽ nói với bà chủ điều này. Cố lên cu ơi. Cu mà đứng dậy được thì chị được bà chủ thưởng to đấy. Nào thôi ngâm nước lâu rồi.

Con giống con má của mẹ ơi. Mẹ truyền sự yêu thương của mẹ qua làn da con. Con có cảm nhận được điều ấy không. Rồi khi nào lớn khôn con sẽ truyền lại sự yêu thương của

mẹ cho một cô gái qua con giống này của con. Con giống con má của mẹ ời.

Thị đã vừa lấy khăn lau vào con giống con má của ông chủ vừa hát bài hát của quê thị. Bài hát này của các bà mẹ khi tắm cho con trai và ngắm nhìn cái chim của nó.

Thị cũng không hiểu vì sao thị lại vui mừng đến vậy. Cũng chẳng phải vì thị mơ tưởng đến số tiền thưởng mà bà chủ sẽ cho thị khi ông chủ khỏi bệnh. Mà biết đâu khi ông chủ khỏi bệnh thì bà chủ sẽ không thuê thị nữa. Ở với gia đình ông bà chủ này, ngoài việc thị bị đốt trong nhà thì thị chẳng bị ngược đãi gì. Qua nhà khác rồi chẳng biết thế nào. Có lẽ vì thị thấy tội nghiệp cho ông chủ quá. Đàn ông bị ốm trông tội nghiệp lắm. Bồ cu nhà thị chỉ mới hu hi sốt, bỏ cơm ăn cháo mà thị đã thấy thương lắm, chăm sóc cho thật chu đáo. Còn người đàn ông xa lạ này, không họ hàng thân thích máu mủ gì nhưng thị đã chăm sóc cho một năm nay rồi. Thế là đã được một năm rồi đấy. Một năm nay người đàn ông được thị cho ăn uống, tắm rửa, hát ru, xoa bóp, nói chuyện... thì có khác gì người thân đâu. Như thằng cu Đức, chỉ có mấy phút ôm nó vào ngực mà nó đã luôn hồi thành kiếp người, để nó thành con thị. Khi nó ốm nó đau thì nỗi lo của thị cũng không hề khác gì ba đứa kia. Khi nó khoẻ mạnh, lúc nó cười thì thị cũng vui chẳng khác gì với ba đứa kia. Nay cái người đàn ông xa lạ kia cũng như người ruột thịt của thị.

Thị đã không thể nói cái điều định nói cho bà chủ biết. Một phần vì thị chẳng biết diễn đạt thế nào, phần nữa vì thị cũng thấy xấu hổ. Cái chuyện tế nhị tế tam này.

- Chị kể cho cu nghe con gái quê chị nhé. Con gái quê chị ai cũng chân to, chân to mới bám đất. Tay cũng to, tay to để làm. Con gái quê chị chẳng có đi học cao đâu, biết đọc biết viết rồi thôi. Trồng lúa trồng khoai thì chẳng cần học nhiều làm gì. Ngày xưa con gái quê chị chẳng ai đi xa khỏi làng. Con trai cũng không đi ra khỏi làng. Khi còn chiến tranh thì có nhiều người đi ra khỏi làng. Đi bộ đội ấy mà. Có người không phải đi bộ đội cũng xung phong vì thích đi khỏi làng. Đi nhiều lắm nhưng về ít thôi. Họ hy sinh. Có bà mẹ Gái ở đầu làng có chồng và 5 con trai đi bộ đội cả. Họ hy sinh tất mẹ Gái ở một mình cô quạnh. Mẹ được cả làng đùm bọc. Nhà có bát canh ngon cũng mang biếu mẹ. Khi đất nước hoà bình mẹ Gái được nhà nước phong tặng mẹ anh hùng, được nhà nước xây nhà cho. Có nhiều người đến thăm mẹ lắm. Mẹ còn được lên cả tivi. Mỗi lần lên tivi thì ngực mẹ đeo những cái lấp lánh. Người làng bảo là vàng đấy. Người làng cũng không hay đến nhà mẹ như xưa. Làng chị người ta cũng khá tính lắm. Người ta hay bảo thấy người sang bắt quàng làm họ. Nhưng cái chính là người ta ngại những cái lấp lánh trên ngực mẹ. Người ta bảo vàng thì phải tránh xa ra. Rồi mẹ Gái chết. Trên ngực mẹ người ta vẫn đeo những cái lấp lánh. Bỗng một hôm mộ của mẹ bị đào lên. Chuyện động giời. Ở làng chị từ xưa xưa không bao giờ có chuyện động giời như vậy. Lâu sau người ta bắt được một tên bán vàng giả. Hỏi cung hắn khai hắn đã đào trộm mộ mẹ Gái để lấy những cái lấp lánh trên ngực mẹ mà hắn tưởng là vàng. Những người bắt hắn cả cười chê hắn ngu dốt quá, không biết thế nào là huân chương thế nào là vàng. Hắn bị bỏ tù mấy năm vì tội ngu dốt đó. À, con gái làng chị cũng có người phải bán xói đấy. Mẹ chị bảo không được dùng từ ra đi, cái ngữ đấy phải dùng từ bán xói, cái giống đàn bà đi hoang. Cái chị đấy hơn chị một tuổi, xinh gái lắm. Chồng chị ấy chết mấy năm rồi mà bỗng dưng lại có chửa đẻ ra thằng cu rất đẹp. Cả làng dè bĩu, chửi bóng chửi gió, thấy mặt chị ấy đâu là gọi con chó hoang. Chị ấy cắn răng chịu đựng chờ người đàn ông của chị ấy nhận vợ nhận con nhưng người đàn ông ấy đã không dám nhận, thế là chị ấy phải bế con đi khỏi làng. Chị ấy cũng gan dạ lắm, chứ mà chị thì có lẽ chị cắn lưỡi mà chết mất.

- Cu, ánh mắt cu nhìn chị sao thế? Cu muốn nói gì với chị à? Hay là cu buồn tiều.

Thị lấy bô hứng vào nhưng con giống con má nó không tiều. Nó cất cao đầu gật gù. Thị nhìn đăm đăm vào nó như bị thôi miên. Nó đã lớn bỗng lên mập mạp như củ dong giềng. Người thị bỗng nóng bừng. Thị thấy máu trong người thị chảy rào rào. Thị lại thấy hai cái tý thị co tròn lại, phía cửa mình nước đang ào ra. Thị bỏ chạy ra khỏi phòng. Thị ngồi xuống ghế và thấy da mặt mình tê bần.

- Cu, cu tiều đi. Được rồi. Hôm nay ngoan. Cu đừng trêu chị nhé. Cu làm chị tủi thân lắm

đấy. Chị cũng là con người, cũng khao khát nhớ nhung. Hồi chị ở nhà thì thoảng có cán bộ phụ nữ huyện về nói chuyện. Họ bảo con người khác con vật là phải có lý trí. Có lý trí thì sẽ chiến thắng dục vọng. Ban đầu chị cũng tin nhưng sau thì chị chẳng tin. Chị đẻ 3 con rồi, không muốn đẻ nữa. Chị với chồng chị có lý trí rất cao là không đẻ nữa thì không được chữa nữa. Thế mà chị vẫn bị chữa. Chữa rồi thì phải đi kế hoạch tội lắm. Chị với chồng chị không chiến thắng được dục vọng. Giờ cu cứ trêu chị thế là không được đâu đấy.

Thị nghĩ hay là lại đóng bím vào cho ông chủ. Chứ cái cách con giống con má của ông chủ nó cứ cất cao đầu thế kia thì thị không thể chịu đựng được. Thị cũng chẳng hiểu sao, cứ thấy thị là nó lại cất cao đầu. Ừ thì thị cũng biết là ông chủ đang dần khỏi bệnh. Ông chủ đã có cảm giác ở một số bộ phận. Nhưng sao lại không ở các bộ phận khác mà lại ở cái bộ phận nhạy cảm này cơ chứ. Nó làm cho thị rất khó làm việc. Như hôm trước ấy, khi tắm cho ông chủ, lúc chị kỳ cọ đến cái chỗ nhạy cảm đó, nó cứ phồng to nên rồi cứng nhắc. Thị đã đổ mặt tía tai chạy ra khỏi nhà tắm. Nhưng đến khi quay lại để tắm tiếp cho ông chủ thì thị đã không cưỡng được cảm xúc của chính thị, khiến thị cứ nắm chặt tay vào cái con giống con má. Cái chết nữa là đêm ngủ thì thị lại mộng mị. Thị nằm mộng có một người đàn ông hôn thị khiến cho cảm xúc thêm khát của thị đang ngủ im bật dậy. Thị nhớ rõ mồn một giấc mơ tối qua là thị đã nắm chặt lấy con giống con má để đưa nó vào người thị mà không được.

Thị tỉnh giấc trong ngất ngây của sự khát thèm.

Hay là đóng lại bím cho ông chủ? Từ lâu rồi bà chủ đã không còn phải mua bím cho ông chủ nhưng vẫn còn một bịch chưa dùng đến. Đóng bím thì dễ thôi. Thị đã quá quen với thao tác này rồi. Chỉ có điều khi bà chủ hỏi tại sao thì biết nói thế nào. Còn... cái chính là thị thương ông chủ. Đã tháo bỏ được sự khó chịu bấy nay, giờ lại đeo vào thì khổ quá. À, thị đã có cách. Thị sẽ không xoa bóp cho nữa, có nghĩa là thị sẽ ít tiếp xúc thôi.

Thời gian quả là dài với thị. Bây giờ đã là thu rồi. Việc tắm rửa cho ông chủ cũng không phải ngày nào cũng cần. Lại nhờ có thị huấn luyện nên ông chủ đã đi tiểu đi tiện chủ động. Thành ra thị rồi việc. Mà cái sự rồi việc bây giờ nó khác cái lúc thị mới đến, là chỉ nhớ chồng nhớ con rồi khóc. Cái sự rồi việc bây giờ nó lại làm thị nghĩ đến một cái. Một cái, nó đã như nỗi ám ảnh thị. Nó ám ảnh thị ghê gớm. Nó đẩy cảm giác của thị thành sự thèm khát. Thị thèm khát. Thời gian như kẻ đồng loã với thị. Nó hối thúc thị.

Thị mộng mị đi vào phòng ông chủ. Cái ánh mắt của ông chủ như thúc vào tim thị. Cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn sâu vào cái ánh mắt mừng rỡ đấy rồi thị trút bỏ áo quần của thị. Thị lật chiếc khăn mỏng đắp trên người ông chủ. Con giống con má đang cất cao đầu chờ thị. Như giấc mơ đêm hôm nào thị cần lấy nó đưa vào cơ thể thị. Thị đã không phải thức giấc trong sự thèm khát cháy bỏng nữa. Thị đã thỏa mãn.

Thị không mộng mị nữa. Thị sợ hãi tột cùng. Thị vội vàng xả nước vào bồn. Thị mang ông chủ vào tắm rửa sạch sẽ, rồi thị cũng tắm rửa. Thị xả nước và xát rất nhiều xà phòng vào thân thị. Thị kỳ cọ thật mạnh. Thị muốn lột da thị. Xong xuôi thị nhìn đồng hồ. Còn phải 4 giờ nữa thì bọn trẻ mới về và bà chủ thì 6 tiếng nữa. Thị suy nghĩ về việc thị vừa làm. Đồi bại, thị rửa mình. Sao lại tệ hại đến vậy, cái thứ đàn bà xấu xa. Thị cũng chỉ biết rửa mình đến thế thôi. Thị ân hận vì mình đã làm cái việc xấu xa ấy, thị khóc. Thị khóc nhiều lắm.

Khóc mụ mị cả người. Khóc đến muốn chết thì thị sợ. Thị sợ phải chết nơi đất khách quê người. Thị sợ chết thì không ai mang tiền về cho chồng thị xây nhà và các con thị không có ai chăm sóc. Thế là thị ngưng khóc nhưng tim thị vẫn đau rần rạt. Thị muốn nói, thị muốn được chia sẻ, thị muốn thanh minh. Ở cái đất này thì có ai nghe thị nói đây, và người ta có nghe thì người ta có hiểu nổi thị nói gì không? Thị đã là người câm suốt từ khi đặt chân đến đất này. Chỉ có một người thị có thể chút bỏ những tâm sự. Người đấy có nghe được thị nói gì không, thị không cần biết. Thị cần phải nói với người ấy để trút bỏ nỗi lòng.

Ông chủ đang thức, ngửa mặt nhìn lên trần nhà. Thấy thị bước vào bèn hướng ánh mắt về phía thị. Lại cái ánh mắt mừng rỡ. Thị nhìn vào mắt ông chủ. Và chị đã nhận thấy mắt ông chủ trong veo như mắt trẻ con. Sao cái sự hớn hở kia nó lại giống cái ánh mắt của thằng Đức khi nó vén áo thị lên để bú thị. Trời ơi, sao mà nó giống vậy. Thị bật khóc nức nở. Thị

úp mặt vào ngực ông chủ khóc ồ ồ: Cu ơi, chị có tội với cu quá. Chị còn mặt mũi nào mà nhìn các con chị, nhìn chồng chị nữa đây. Chị không muốn sống nữa, nhưng chị cũng không thể chết. Chị cũng không thể biết được tại sao chị lại hành động như thế. Cu có hiểu được cho chị không? Chị cũng là con người mà. Chị sợ bà chủ biết lắm. Bà chủ mà biết thì bà đuổi chị, không trả chị tiền nữa thì chị chết mất. Chị chỉ còn mấy tháng nữa là được về nhà rồi.

Cu ơi cu đừng khinh chị nhé. Chị đến nhà cu làm việc đã gần 20 tháng, là gần 600 ngày, chị chỉ có cu là bầu bạn. Vui sướng, buồn đau chị chỉ biết thổ lộ cho cu. Chị nói cười cũng là cho cu. Nếu không có cu chị không biết là chị sẽ như thế nào. Chị biết cu đang dần khỏi bệnh rồi đấy. Cứ yêu thương chăm sóc cu như chị đã yêu thương chăm sóc cu thì chỉ ít lâu nữa là cu sẽ khỏi bệnh thôi. Khi nào chị sắp về chị sẽ nói với trung tâm để họ nói lại với bà chủ.

- Cu ơi, cu tha lỗi cho chị nhé, chị lại phải đóng bím lại cho cu thôi, chứ cu cứ trêu chị thế thì chị lại khổ mất. Chị...

Đột nhiên thị ảng tạnh. Có cái gì đang bò trên tóc thị. Thị lặng im để nghe ngóng. Cái gì đang bò trên tóc thị. Cái gì? Thị đưa tay lên tóc để tóm con gì đang bò trên tóc thị. Thị đung vào một bàn tay. Bàn tay đang ngo nguậy trên tóc thị. Thị nắm chặt lấy bàn tay đó rồi ngừng đầu reo lên:

- Ôi, tay cu à? Tay cu cử động được rồi à? Đấy chị biết ngay mà, cu sẽ khỏi bệnh. Cu khỏi bệnh rồi. Tay cu cử động được rồi mà. Hay quá. Cu giỏi quá. Để chị thơm cu một cái nào. Thị áp mặt thơm vào má ông chủ. Ông chủ đã cảm nhận được cái hôn của thị, người ông chủ run lên. Và điều kỳ diệu hơn tay ông chủ đã nắm được tay thị.

- Ô, cu nắm được tay chị đấy à? Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá. Thế thì chị thơm cu một cái nữa nào. Sao thế? Sao cu khóc. Nước mắt ướt cả má chị này. Để chị lau nước mắt cho nhé. À, cu cảm động đấy mà. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi nhé. Quê chị toàn những người như chị thôi. Nhất mực vì chồng con nhưng cũng biết thương người. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi. Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá.

Thị đâu biết rằng sấm sét đổ xuống đầu thị. Cái máy nhỏ, có cái lỗ nhỏ mà mấy hôm trước bà chủ gắn trên tường phía đầu giường của ông chủ, mà thị cứ tưởng là cái máy xua muỗi cho ông chủ, thì ra là một cái cam ra. Nó đã ghi lại trung thực nhất cử nhất động của thị mà thị đâu có biết. Nửa đêm hôm đấy thị đã bị bà chủ túm tóc lôi dậy. Bà chủ vừa khóc vừa hét lên be be và đấm đá thị túi bụi. Đến mờ sáng thì thị bị công an đến giải đi.

Thị bị nhốt vào trại giam mà không hiểu mình đã mắc tội gì? Cho đến một tuần sau có người của công ty đến nói cho thị biết thị đã phạm tội quấy rối tình dục ông chủ. Thị sẽ bị ra toà và có thể bị tù giam đến 5 năm. Thị đã ngất xỉu khi nghe tội danh của mình. Sau đó thì thị đã tìm cách tự tử. Bị canh nghiêm ngặt nên thị đã tự tử không thành. Rồi thị bình tĩnh lại để nghĩ. Thị không thể chết một cách oan uổng như vậy. Nhất là sau khi được một luật sư đến gặp, nói sẽ bào chữa cho thị. Ông luật sư còn nói, chính thị sẽ phải tự bào chữa cho chính thị. Đó là cách tốt nhất.

Ngày mai thị sẽ phải ra toà. Thị đang nghĩ rất nung nấu cách bào chữa cho mình. Thị đã sắp xếp cuộc đời thị thành một câu chuyện có đầu có cuối một cách dễ hiểu. Còn cái làm thị suy nghĩ và cân nhắc là thị có nên yêu cầu gia chủ đưa cuốn băng kia ra không? Nếu đưa cuốn băng đó ra công khai thì hình ảnh thị trần truồng ngồi lên trên ông chủ sẽ bị phơi bày trước thiên hạ. Điều đó thật là khủng khiếp. Nhưng nếu cuốn băng đó được đưa ra thì thiên hạ cũng sẽ thấy được sự yêu thương của thị đã làm cho ông chủ đang dần khỏi bệnh. Thiên hạ sẽ thấy được bàn tay ông chủ vuốt tóc thị, nắm tay thị và những giọt nước mắt của ông chủ như thế nào? Một căn bệnh mà y học đã phải bó tay, vậy mà thị lại làm được. Những giải thưởng cao quý của nhân loại đã được trao cho những người tìm ra cách chữa các bệnh hiểm nghèo là gì? Không, thị không cần giải thưởng cao quý đó. Thị chỉ muốn về với chồng với con. Thị chỉ muốn dừng trừ tiền công lao động mà thị tích góp được. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho được những nỗi thống khổ của những người đàn bà

nghèo phải rời bỏ quê hương đi làm ăn. Thị chỉ muốn thiên hạ hiểu cho những nỗi thống khổ của đàn bà. Thị chỉ muốn thiên hạ nhận ra sự tốt đẹp của đàn bà để tha thứ lỗi lầm cho họ.

Thị sẽ làm tất cả những điều thị nghĩ. Thị sẽ yêu cầu gia chủ mang cuốn băng ra toà. Thị biết nếu như vậy thì một lần nữa thị đã mang trọng tội với chồng và hai con gái thị. Lời nói đã rất khủng khiếp rồi, giờ lại là hình ảnh trực diện thế này. Thị đã hiểu được một điều, thế giới mệnh mỏng nhưng có một thứ xuyên suốt truyền đi nhanh lắm. Cái thứ xuyên suốt đó là cái gì thì thị không biết được. Cái làng quê của thị cũng không thể nằm ngoài cái sự xuyên suốt đó. Nhất là cái làng quê nghèo của thị vẫn có những phụ nữ đi ra nước ngoài làm ăn như thị.

Thị lại còn nghĩ được những điều to tát chứ. Trên thế giới mệnh mỏng có nhiều làng quê của các dân tộc khác cũng ra nước ngoài làm ăn như thị. Họ là những phụ nữ nghèo. Thị muốn nói thật to trước toà một câu nói mà mọi người đều có thể hiểu. Thị cố nhớ lại cái câu tiếng Anh cô giáo đã dạy cho thị trước khi ra nước ngoài: I am: Tôi là. I am: Tôi là. I am đàn bà. Đúng rồi I am Đàn bà, thị sẽ nói câu đó thật to trước toà
Rất thanh thản thị thiếp đi.

Xích lô

Mưa dầm dề kéo dài mấy ngày làm cho ngõ chợ thêm nhầy nhụa. Trong một căn nhà nhỏ lụp xụp chừng hơn chục mét vuông, tối mù mù vì chỉ có một ngọn đèn đồ yếu công suất. Hai người đàn ông còng lưng trên chiếu rượu. Người đàn ông trẻ hơn nhìn ra ngoài trời một hồi lâu rồi vùng đứng lên.

Gã đi vào xó nhà lụp xụp một hồi lâu rồi khoác lên người một bộ quần áo mưa, đội lên đầu chiếc nón lá đã rách vành. Gã đi ra khỏi nhà, tháo chiếc xích lô buộc trên vách, rồi nhảy lên đạp trong trời mưa. Gã đạp chậm rãi, ngó nghiêng. Ngõ chợ vắng tanh, nhà nào cũng đóng cửa im im vì sợ bùn tràn vào nhà. Ở bên thềm một căn nhà mái bằng còn khô ráo gã nhìn thấy một người đàn bà cùng hai đứa trẻ con, đứa lên năm, đứa lên ba đang ngồi im lìm bên nhau, buồn lặng. Gã dừng lại trước họ, rồi buông một tiếng thở dài. Đã ba ngày hôm nay, bây giờ gã mới cất mấy nhời:

- Cho lũ trẻ về nhà đi.

Gã nhấn mạnh chân cho chiếc xích lô lao nhanh hơn.

Người đàn bà xốc hai đứa trẻ lên hông men theo đường hiên để tránh mưa đi về nhà.

Trong nhà người đàn ông già đã cuộn tròn mình vào chiếc mền chần cáu bần gáy khò khò. Người đàn bà đặt hai đứa trẻ vào manh chiếu gần cửa ra vào cho nhiều ánh sáng, rồi lấy ít đồ chơi rẻ tiền thả vào chiếu. Bọn trẻ ngồi im lặng, chơi lặng lẽ. Người đàn bà nhanh tay lau dọn nhà cửa. Chỉ một loáng căn nhà đã trở nên sạch sẽ. Người đàn bà ra chiếu ngồi chơi với lũ trẻ. Họ chơi trong yên lặng. Hai đứa trẻ giằng nhau đồ chơi rất khế khàng. Chơi một lúc chúng lăn ra ngủ. Giấc ngủ trẻ con thiên thần say đắm. Người đàn bà bế chuyển hai đứa trẻ lên giường. Một chiếc giường duy nhất trong nhà. Người đàn bà sửa gối, đắp chăn và buông màn cho hai đứa trẻ xong lặng lẽ đến bên cạnh người đàn ông già đang nằm. Người đàn bà khế động vào người đàn ông già như tín hiệu rồi ghé mình nằm xuống cạnh. Người đàn ông già cựa mình như tỉnh giấc rồi nằm dịch ra sát giọng khô nòng. Cũng có đến ba ngày hôm nay ông già mới cất bằng ấy nhời:

- Đi, không phải phiên.

Người đàn bà lồm cồm bò dậy đi sửa soạn bếp núc.

Sáu giờ chiều, đúng như giờ vào ca của nhà máy người đàn ông trẻ đạp xích lô về nhà. Gã hi hục chằng buộc chiếc xích lô vào vách. Gã làm lủi đi vào nhà, đưa cho người đàn bà

một nắm tiền lẻ và hai đũa trẻ một gói kẹo. Rồi vẫn im lặng như thế gã cởi bỏ chiếc áo mưa, treo chiếc nón rách vành lên vách với chiếc khăn mặt đi vào nhà tắm. Trong nhà tắm đã treo sẵn áo quần và một chậu nước bốc khói ngào ngạt mùi lá thơm. Người đàn ông trẻ cởi bỏ quần áo và sau mấy ngày mưa ảm đạm làm tâm trí gã cũng nhũn ra thì bây giờ gã mới có đôi chút cảm giác sảng khoái.

Khi gã đi ra khỏi nhà tắm thì mâm cơm cũng đã được dọn ra gọn ghẽ. Năm con người, ba người lớn, hai đũa trẻ ngồi quanh mâm cơm. Họ lặng lẽ ăn, nghe rõ nhất là tiếng thìa của hai đũa trẻ quẹt vào bát sành.

Bữa ăn diễn ra chóng vánh. Người đàn bà nhanh tay thu xếp bát đĩa. Gã đàn ông trẻ đứng lên pha ấm nước trà. Người đàn ông già khoanh hai tay vào gối, ưỡn cái lưng thẳng dậy cho đỡ mỏi. Hai đũa trẻ đến bên người đàn bà vòng tay ôm lấy đầu mẹ rồi thì thầm vào tai. Người đàn bà rũ nước ở tay đứng lên dẫn hai đũa trẻ ra cửa. Chỉ một thoáng thị trở lại ngay để làm nốt công việc của mình.

Khi người đàn bà thu dọn xong nhà cửa thì gã đàn ông trẻ đã gáy khò khò. Người đàn ông già lom khom dọn chỗ. Người đàn bà lặng lẽ đi ra khỏi nhà. Thị sang hàng xóm xem tivi nhờ với hai đũa trẻ. Đến chín giờ tối, cũng đúng như giờ nhà máy thị cùng hai đũa trẻ về nhà. Thị đặt hai đũa bé ngay ngắn lên giường, rồi nằm xuống cạnh chúng. Thị dang tay vỗ về bọn trẻ. Từ tim thị muốn bật ra những câu hát ru nhưng nghe tiếng gáy của hai người đàn ông môi thị bèn ngậm chặt lại. Bọn trẻ đi vào giấc ngủ thiên thần thì thị cũng thiu thiu ngủ.

Nửa đêm, người đàn bà thức giấc (cũng chính xác như giờ vào ca của nhà máy). Thị sửa lại gối, kéo chăn cho bọn trẻ, rồi thị rón rén bò dậy. Thị nhẹ nhàng đi đến bên người đàn ông trẻ đang ngủ. Thị đặt nhẹ bàn tay lên mặt người đàn ông trẻ xoa xoa, rồi thị khế khàng nằm xuống bên cạnh. Người đàn ông trẻ trở mình xoay mặt về phía thị định giơ tay kéo thị vào lòng nhưng nghĩ sao lại đẩy thị ra:

- Không phải lúc, đi lên với lũ trẻ.

Thị lồm cồm bò dậy leo lên giường.

Mưa chán trời ắt phải nắng. Ngày hôm sau từ năm giờ mặt trời đã sáng loé. Sau mấy ngày mưa thình không như được gột rửa hết bụi bặm. Trong căn nhà nhỏ, ba người lớn đã trở dậy, họ chuyển động như những chiếc bóng. Nhưng trong cử chỉ như có một sự vui vẻ hơn chứ không ảm đạm như mấy ngày mưa.

Đúng sáu giờ sáng mâm cơm được dọn ra, hai người đàn ông ăn trước. Họ ăn rất nhanh. Ăn xong người đàn ông già chiêu một ngụm nước trà đã được người đàn bà pha sẵn đặt cạnh mâm cơm, đút cái tăm vào miệng rồi lấy cái nón rách vành treo trên tường đi ra cửa. Người đàn ông trẻ cũng đứng dậy theo ra ngoài để tháo chiếc xích lô buộc trên vách xuống. Người đàn ông già dẫn xích lô ra đường thông thả nhảy lên nhấn vào bàn đạp với sức lực dồi dào vì đã được nghỉ những ba ngày do mưa.

Người đàn ông trẻ quay vào nhà thì người đàn bà đang lúi húi dọn mâm bát. Gã đến đằng sau áp bụng vào lưng thị quàng hai tay ra đằng trước bóp mạnh vào vú thị. Thị buông mâm bát quay mặt lại phía gã đàn ông trẻ. Gã xốc thị đến chiếu của gã. Gã hói hả trên người thị như một cuốc xích lô đạp vợ.

Sau mưa, mặt trời chiếu xuống mặt đất như càng sáng chói hơn. Những tia nắng chiếu vào căn nhà nhỏ làm mặt người, đồ đạc trở lên rõ ràng hơn. Người đàn ông trẻ vào quãng 30 tuổi, còn người đàn bà thì trẻ hơn, thị vào quãng ngoài 20 tuổi.

Căn nhà nhỏ này, nó tồn tại ở ngõ chợ đã lâu. Nó có từ khi gã đàn ông trẻ còn bé tí tẹo với một người phụ nữ bé nhỏ dịu dàng mà gã gọi là mẹ. Căn nhà bé nhưng thật hạnh phúc. Người đàn ông mà gã gọi là cha có một chiếc xích lô. Hàng ngày người đàn ông đi đạp xích lô cũng đủ tiền nuôi vợ con.

Khi gã được 12 tuổi thì người mẹ đổ bệnh. Những đồng tiền để dành dụm từ những cuộc

xích lô rộng rãi của khách không đủ để cứu người mẹ qua khỏi cơn bệnh hiểm nghèo. Sau khi người vợ chết căn nhà còn lại người cha, người con và chiếc xích lô. Thời gian cứ thế trôi đi cho đến khi người con cảm thấy sức lực mình đã lớn muốn kiếm một việc gì đó để có tiền phụ giúp cha. Nhưng kiếm việc gì đây? Khi lưng vốn không có, sự học hành cũng chỉ qua cái đận biết đọc, biết viết. Thôi thì nối nghiệp cha vậy. Cái nghề đạp xích lô chả phải ai dạy, ai học cả. Thế là cha già yếu đạp ban ngày, con khoẻ mạnh đạp ban đêm. Sức lực của hai người cộng lại nên đồng tiền bỏ lọ cũng được kha khá. Họ bèn thay một chiếc xích lô mới. Lúc chưa có người đàn bà và hai đứa trẻ trong nhà hai người đàn ông cũng hay nói chuyện với nhau. Người cha bảo với con:

- Cố gắng dành dụm ít tiền mà lấy vợ con ạ.

- Thế bố, bố cũng tính chuyện lấy vợ đi, bố còn trẻ mà.

Người cha cất tiếng thở dài, trầm ngâm một lúc rồi mới nói:

- Chuyện tao để tao tính, lo đến chuyện mày ấy. Mày phải lấy vợ đoàng hoàng tử tế con ạ.

Sau cái buổi nói chuyện ấy, vào một sớm tối người cha đưa về một cô gái trẻ, quê mùa, với một vẻ mặt đầy vẻ hãi hùng. Khi trao xích lô cho con đi làm đêm, người cha bảo:

- Nhà mình cũng cần một người phụ nữ lo nấu nướng, ăn uống cho chứ. Cứ cơm bở, cơm bùi thế này tốn tiền mà lại không đủ sức khoẻ đâu.

Thế là từ đó trong căn nhà nhỏ ở ngõ chợ có bóng dáng người phụ nữ. Mỗi quan hệ của người phụ nữ này với hai cha con thì chẳng có một thứ văn bản giấy tờ, cũng như một mâm cơm trước bàn thờ gia tiên hay một lời tuyên bố nào cả. Nhưng cả ba người đều hiểu rằng: Người phụ nữ này là của người cha.

Đó là một người phụ nữ tằn tảo, biết thu vén nhà cửa. Từ ngày có thị về căn nhà nhỏ này thêm miệng ăn mà phần bỏ lọ cho người con trai cưới vợ của hai cha con người đạp xích lô không hề suy giảm. Không phải vì họ làm được nhiều tiền hơn. Thời buổi bung ra, cánh nhà quê không có việc làm đổ xô lên thành phố thì cái nghề đạp xích lô có vẻ đầu tư ít mà kiếm được nhiều. Các gã trai quen cây bừa, có sức lực tốt nên cốt là kiếm được chút tiền, khách có trả rẻ họ cũng đi. Chỉ là vì người phụ nữ trẻ đã biết nấu nướng những bữa cơm ngon, lại đúng giờ giấc nên cha con người đạp xích lô đã không tốn tiền ăn quà mà thôi. Thời gian làm cho nếp sinh hoạt trong căn nhà nhỏ đi vào một trật tự thì cũng làm cho những lời nói giao tiếp của ba con người tắt dần. Một thời gian biểu đã lên rõ ràng, thì lời nói thành thừa thãi. Buổi sáng, sáu giờ người phụ nữ trẻ dọn cơm ra thì cũng là lúc người con đánh xe xích lô trở về. Cũng có khi không phải là sáu giờ mà muộn hơn một chút vì cuộc xích lô sớm. Nhưng thường là rất đúng giờ vì nửa đêm về sáng ít việc người con tá túc vào đâu đó làm một giấc. Ba người ngồi vào mâm lặng lẽ ăn. Ăn xong người cha tiếp nhận chiếc xích lô để đi làm ca ngày. Người con đi ngủ. Người phụ nữ trẻ thì thu dọn nhà cửa. Bữa trưa tùy ai người ấy ăn. Thường những người ở nhà ăn cơm nguội, còn người đi làm thì ăn quà dọc đường.

Đến sáu giờ chiều bữa cơm tối được dọn ra thơm tắt. Cùng với mâm cơm thơm tắt thì trong nhà tắm của mùa nóng cũng như mùa lạnh đều có một chậu nước nóng với lá thơm của người phụ nữ tảo tằn dành cho những người đàn ông sau khi đi làm trở về nhà. Có người phụ nữ mà người cha nhạt được ở dọc đường mang về nhà dường như đã thoả lòng người cha lắm rồi. Nào ông còn mong gì hơn nữa ở cái kiếp này. Còn người con trai, mong ước cưới được một cô vợ đoàng hoàng, tử tế vẫn còn nguyên là mong ước đó. Cái mưu sinh hàng ngày như một guồng máy được nạp mã số cứ thế cuốn con người ta không biết sao mà dừng lại được. Nhiều lúc ngả lưng trên xích lô dưới một bóng cây gã trai cũng nghĩ ngợi lung lăm về việc này. Đêm, gã đi làm. Ngày, về ngủ hết cả buổi sáng. Đến lưng buổi chiều thức giấc ra chơi lang thang ngõ chợ.

Ở cái ngõ chợ này thì phần đông cư dân cũng giống như gia đình của gã. Có nghĩa là con người ở đây luôn luôn phải vật lộn và chống trọi với cái thứ gọi là kế sinh nhai. Vì thế lúc

nào trông họ cũng hầm hụi. Đàn bà, con gái ở đây rất khó đoán tuổi. Người nào cũng nán người nào, quần áo nhàu nát màu nước dưa, đầu tóc thì rối bù, gương mặt thì nhàu nhĩ. Có đứa con gái nào mặt mũi xinh xắn đôi chút thì bằng mọi cách chúng đi lấy chồng nơi khác để có cơ hội đổi đời. Vậy mà ngoài cái ngõ chợ này thì gã chẳng quen một nơi nào khác nữa. Thế cho nên cái cơ hội kiếm lấy một người vợ đoàng hoàng, tử tế như mong ước của cha con gã là rất khó. Càng nghĩ gã trai trẻ càng chán nản lắm.

Có lúc, gã nghĩ, hay là làm giống như cha hắn, bắt quách một người phụ nữ lang thang nào đó về làm vợ. Thì cái người đàn bà trong nhà gã chẳng là một người rất tốt đó sao. Nhưng cái thời buổi này sao mà lắm người lang thang đến thế. Biết bắt ai bây giờ. Gã tặc lưỡi nhắm mắt và nghĩ về một cuộc xích lô.

Một lần, gã được một ông khách Tây thuê chở đi lang thang xem phố đêm. Đó là một cuộc xích lô nhàn nhã vì khách chẳng vội vàng gì, nên gã cứ vậy thong dong đạp. Độ hơn một tiếng đồng hồ thì ông Tây không muốn đi nữa. Ông Tây rút ví đưa cho gã 20 đô và khoát tay ý cho cả. Gã sướng rên người tấp ngay vào cái lều chợ cóc làm một giấc cho đến sáu giờ sáng mới thong dong đạp xe về nhà.

Cơm nước xong xuôi, ông bố đã đi làm. Gã cũng đi ngả lưng. Nhưng giấc ngủ đầy đêm qua làm gã không buồn ngủ nữa. Gã mở mắt quan sát người đàn bà đã hiện diện hàng năm nay trong nhà gã. Đó là người đàn bà tuy cũng khó đoán tuổi như đàn bà, con gái ngõ chợ này nhưng xem ra còn trẻ lắm. Và trông thị cũng xinh xắn đấy chứ. Cái người tròn lẳn, nước da ngăm ngăm, khuôn mặt phúc hậu, cái miệng có duyên. Phải cái chân tay thô ráp. Gã nghĩ, cái người đàn bà này xem ra hợp với gã hơn là với cha hắn nhiều. Cha gã đã già rồi, người đàn bà này xem ra quá sức ông. Gã nghĩ gã có lý nên gã vùng dậy đi đến phía sau người đàn bà đang lom khom dọn dẹp nhà cửa. Gã ôm lấy cái lưng người đàn bà vào lòng gã rồi vòng hai tay ra trước bóp chặt hai bầu vú của người đàn bà. Người đàn bà ngạc nhiên kêu lên khe khẽ, lấy cùi tay đẩy hắn ra. Rồi người thị bắt đầu cong lên vì đôi bàn tay khỏe của gã trai. Thị giãy giụa một hồi rồi thả lỏng người ra, thị nói:

- Tôi biết ơn hai bố con nhà anh lắm lắm. Thôi thì anh muốn làm gì tôi cũng được.

Thế là từ đấy gã ít nghĩ đến việc cưới một cô vợ đoàng hoàng tử tế nữa. Và lại cái lọ vốn mà cha con hắn bỏ những đồng tiền mồ hôi nước mắt vào để cho hắn có cơ hội cưới một cô vợ đoàng hoàng tử tế đã càng ngày càng bị vơi dần. Hơn 2 năm sau khi người đàn bà có mặt ở cái nhà này thì một bé gái ra đời. Rồi năm sau là một bé trai nữa. Thế là nhân khẩu tăng lên thành 5 người. Người cha thì mỗi ngày một già, đồng tiền đưa về ít hơn. Vậy là những cuộc xích lô của gã trai kéo dài hết cả đêm.

Người đàn ông già chấp nhận tình cảnh của mình như một số phận. Nhưng cái làm lão đau khổ nhất là hai đứa trẻ. Đứa nào là con lão, đứa nào là của con trai lão đây. Thôi thì số phận đã trớ trêu tạo ra hoàn cảnh như vậy, nhưng dẫu sao gia đình cũng phải có trên có dưới, con ra con, cháu ra cháu chứ. Lão chợt nghĩ câu các cụ hay nói: "Trẻ con nó vào lúc nào thì nó ra lúc ấy". Lão thì ban đêm, con trai lão ban ngày, một cái sự phân chia rõ ràng, rạch ròi như những con thú đánh dấu lãnh thổ của chúng vậy. Thế mà hai đứa trẻ nó lại ra vào lúc nhập nhoạng tối.

Chỉ tội cho hai đứa trẻ. Chúng cũng phải học cam lạng như những người lớn trong nhà này. Từ khi có mối quan hệ tay ba thì mọi lời nói ở căn nhà này biến mất. Họ hiểu nhau qua những cử chỉ trong sự gặp gỡ chốc lát. Hai người đàn ông càng tránh gặp nhau càng tốt. Còn hai đứa trẻ, chẳng biết khi vắng mặt hai người đàn ông kia mẹ chúng dạy chúng những gì. Còn trước mặt hai người đàn ông chúng cũng một mực cam lạng. Hai người đàn ông có cho chúng quà hay có cử chỉ âu yếm với chúng thì chúng cũng chỉ dương đôi mắt trẻ con lên để biểu thị nỗi lòng.

Trong căn nhà nhỏ này, tệ hại nhất là những ngày mưa dầm, gió bắc. Khi đó chiếc xích lô được buộc chặt vào vách hiên. Hai người đàn ông thì gò mình trên chiếu rượu. Còn người đàn bà và hai đứa trẻ tìm một trái hiên nào đó khô ráo để chơi với nhau và trong lòng thầm khấn cho qua những ngày mưa.

Độc *I am đàn bà* của Y Ban Lê Thị Huệ

I Am Đàn Bà, tuyển tập chuyện ngắn của nhà văn nữ Y Ban vừa được phát hành ở Hà Nội cuối năm 2006. *I Am Đàn Bà* gồm các chuyện: *I Am Đàn Bà*, *Gà Ấp Bông*, *Cái Tý*, *Tự*, *Người Đàn Bà Đứng Trước Gương*, *Sau Chớp Bể Là Giông Bão*, *Tôi Và Gã*, *Cuộc Chiến Tranh Giữa Các Nền Văn Hóa*, *Hàng Khuyến Mại*, *Hai Bảy Bước Chân Là Lên Thiên Đường*.

I am Đàn Bà là chuyện, được dùng làm tựa sách, mô tả người đàn bà quê Bắc Việt sang làm nghề hầu ở Đài Loan. Người đàn bà trong *I Am Đàn Bà* đi ở đợ xứ Đài Loan bởi chính sách toàn cầu hóa của hai nước Đài Loan và Việt Nam. *Thị*, nhân vật của Y Ban, không cần biết đến những nền kinh tế thời đại gọi là toàn cầu hoá. *Thị* là một người đàn bà quê tràn đầy cá tính tiểu thuyết. Lúc ở quê, *Thị* lên rừng kiếm củi, thấy ai vứt con trên cây đã lượm lấy mang về nuôi. Khi sang ở đợ xứ Đài Loan *Thị* nuôi ông chủ bị bệnh liệt đã dằm nằm lên ông chủ thoả mãn cơn xác thân đòi hỏi. Và rồi máy camera của thời kinh tế toàn cầu hoá treo trên tường đã thấu hình khiến *Thị* bị bà chủ cho vào tù vì tội "quấy nhiễu tình dục". Dân ở đợ trước ngày sang xứ người chỉ học lõm bõm được vài chữ *I Am*, không ngờ có lúc một *Thị* của chúng ta đã phải kêu thảm lên "*I Am Đàn Bà*". Một tiếng gọi rất toàn cầu hóa, rất tiếng Anh thời thống trị thế giới English dominates the world hiện nay.

Y Ban là ngòi bút nữ hiện thực xã hội hàng đầu ở Hà Nội hiện nay. Y Ban bám sát các chi tiết xã hội thời hậu Xã Hội Chủ Nghĩa rất linh động. Các bức tranh quê với những nhân vật làm thuê và cưm của Y Ban luôn luôn là những nhân vật cứu rỗi câu chuyện, cứu tác giả. Ngay cả những nhân vật dù có địa vị trong xã hội như tiến sĩ xã hội học trong chuyện *Tự*, trong *Người Đàn Bà Đứng Trước Gương*, trong *Tôi và Gã*, thì vẫn ở với đời hiện thực của một Hà Nội vừa quê mùa vừa quốc tế, rất đáng yêu. Trong chuyện *Tự*, nhân vật chính là một người đàn bà thành đạt, một tiến sĩ xã hội có dịp tiếp xúc với tầng lớp giàu có địa vị ở ngoài xã hội nhưng khi về đến nhà thì đời sống riêng là chung đụng với một gia đình rất tiêu biểu cho Hà Nội thời Hậu Cộng Sản: Căn nhà ở Hà Nội chật chội đến độ không có chỗ kê chiếc giường để bố mẹ nằm chung, không cả một chỗ thảm thì riêng để hai vợ chồng trẻ có thể yêu nhau. Những đoạn mô tả cảnh và tình trên của Y Ban rất thành công. Có lẽ cái chất Hà Nội quê, Hà Nội Xã Hội Chủ Nghĩa, Hà Nội nghèo khổ, linh động nhất trong mớ ngôn ngữ ngôn ngữ của Y Ban. Y Ban chứng tỏ là một nhà văn rất giàu ngôn ngữ xã hội và mang chúng vào các bản văn tiểu thuyết một cách rất chuyên tay. Y Ban dụng ngôn dí dỏm, hóm hỉnh, thường làm độc giả bật cười. Những mớ ngôn ngữ quê như *cái tý*, *cu*, *cái chim thằng bé*, *u em*, *bim*, *con giống con má*, *củ giống riêng*, "*Hà Thiên Lộn*" (đọc ngược) được Y Ban xử dụng rất bén duyên chuyện. Y Ban chứng tỏ là một nhà văn có cái tai thính và thông minh trong cách xoay chữ cho tác phẩm hoặc cho nhân vật của mình.

Một tác phẩm thành công phải thường được kể đến là cách nó tạo ra được một ngôn phong riêng, bất kể đấy là thứ ngôn phong thô, tục, thanh, ngắn gọn hay dài dòng, xuống giọng hay chảm phẩy lung tung, bề chữ hay viết đúng chính tả vv và vv... Về phương diện này, Y Ban là một tác giả giàu có ngôn ngữ Việt quê và xử dụng chúng rất nhuần nhuyễn. Có những chuyện của Y Ban làm người đọc nhớ cách dụng chữ của tác giả hơn bất cứ điều gì khác. Làm cho người đọc yêu những nhân vật qua cách tác giả nâng niu ngôn ngữ quê của các nhân vật ấy, như *Cái Tý* trong chuyện *Cái Tý*, *Thị* trong *I Am Đàn Bà*.

Y Ban viết khá nhiều chuyện về đàn bà ngoại tình nhưng không khí ngoại tình trong chuyện *Sau Chớp Bể Là Giông Bão* thành công ở khuôn mặt nhẹ. Thường thì chuyện ngoại tình hay làm cho độc giả co giật cơ bắp ở những xen mô tả xác thịt. Nhưng Y Ban là nhà văn rất thành công

khi giữ ngòi bút ở thế chênh vênh ngập ngừng giữa tâm hồn và thân xác. Ở những chuyện như SCBLGB, ngòi bút của Y Ban làm chủ được tất cả mọi mặt, văn vẻ, tình tiết, cấu trúc chuyện, nên nó là một chuyện ngắn hoàn chỉnh. Chuyện Sau Chớp Bể Là Giông Bão cũng đã được tuyển đăng trong tập chuyện *Chọn Lựa Cùng Nguyên Mẫu* do gio-o và Văn Mới cùng phát hành ở hải ngoại năm 2005.

Trong một vài chuyện, tác giả hơi ít chú ý tới bố cục chuyện. Trong *I Am Đàn Bà*, khi để nhân vật chồng đứng dậy tắt phim x và chùi rửa, tác giả đã không để ý đến chi tiết là trong đời thường 100% đàn ông khi đã "*hí hửng mang về nhà cuốn băng*" X, đóng cửa rủ vợ xem, thì người đàn ông ấy sẽ không bao giờ diễn cảnh "*chạy đến vô tuyến tắt một cách thô bạo, miệng cần nhả: Phim tục tĩu, vớ vẩn*". Thành thạo tác giả hơi hào phóng với chuyện ngắn của mình. Cũng trong chuyện *I Am Đàn Bà*, ở đoạn đầu tác giả giới thiệu nhân vật chính bằng cách kể người đàn bà rất thương con, đã từng vào rừng lượm được đứa bé và đem về nhà nuôi. Những chi tiết mà tác giả đưa vào ở đây, việc *Thị* đã gặp gỡ đứa bé ở bìa rừng, mang về nhà bị làng xóm gièm bèm như thế nào quá phong phú, quá lỗi cuốn trí tưởng tượng của người đọc, và làm cho người đọc thắc mắc về các chi tiết này cho đến hết chuyện. Đoạn đầu này dưới ngòi bút lỗi cuốn của Y Ban, cũng đủ thành một chuyện ngắn riêng rồi. Nên khi tác giả ghép thêm vào đoạn *Thị* sang Đài Loan và ứng xử với ông chủ bị bệnh bại liệt (cũng khơi dậy lòng thương người như đứa bé trong rừng đã khơi dậy lòng thương người ở *Thị*) thì *I Am Đàn Bà* mang theo hơi bị nhiều bi kịch, hơi quá dư thừa bi kịch cho một chuyện ngắn.

Các nữ độc giả của những chuyện như *Tự*, *I Am Đàn Bà* thấy rằng sex của các nhân vật *Thị* và *Tôi* trong những chuyện này rất là đàn bà. Nội chuyện mô tả những xúc động thân xác rất đàn bà cũng đã là điểm rất đỉnh của Y Ban. Rất đàn bà như thế nào. Rất đàn bà ở điểm là thân xác của người đàn bà luôn luôn là một sự trộn lẫn giữa tình cảm và nhục cảm, khác với đàn ông. Như nhân vật *Thị* trong *I Am Đàn Bà* vì lòng thương cảm sự bất lực của ông chủ mà đã "sex" với thân xác bại hoại của người đàn ông một cách hồn nhiên. Khi *Thị* hứng lên và nằm lên trên người đàn ông bại liệt, *Thị* đã so sánh sự ban phát sex cho người đàn ông tật nguyền cũng như sự ban phát tình thương cho cu Đức, đứa con nuôi của *Thị*. Đây là một cách cho, một cách mang niềm vui đến cho tha nhân. Cái cách ứng sex của đàn bà không chỉ vì duy dục vọng, vì phải thoả mãn nhu cầu sex đang rậm rạp trong cơ thể như đàn ông. *Thị* đã "đéo" người đàn ông phần vì *Thị* có những thèm muốn thân xác, nhưng điều làm *Thị* hạnh phúc, chính là hành động ấy của *Thị* khiến người đàn ông bại liệt phục hồi sức khỏe, đã thoả mãn bản chất "mang đến cho tha nhân niềm hạnh phúc" của một nguyên mẫu mẹ, khiến *Thị* sửng sốt reo vui: "*Đột nhiên thị ửng tạnh. Có cái gì đang bò trên tóc thị. Thị lặng im để nghe ngóng. Cái gì đang bò trên tóc thị. Cái gì? Thị đưa tay lên tóc để tóm con gì đang bò trên tóc thị. Thị đụng vào một bàn tay. Bàn tay đang ngo nguậy trên tóc thị. Thị nắm chặt lấy bàn tay đó rồi ngừng đầu reo lên: - Ôi, tay cu à? Tay cu cử động được rồi à? Đây chị biết ngay mà, cu sẽ khỏi bệnh. Cu khỏi bệnh rồi. Tay cu cử động được rồi mà. Hay quá. Cu giỏi quá. Để chị thơm cu một cái nào. Thị áp mặt thơm vào má ông chủ. Ông chủ đã cảm nhận được cái hôn của thị, người ông chủ run lên. Và điều kỳ diệu hơn tay ông chủ đã nắm được tay thị. - Ô, cu nắm được tay chị đấy à? Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá. Thế thì chị thơm cu một cái nữa nào. Sao thế? Sao cu khóc. Nước mắt ướt cả má chị này. Để chị lau nước mắt cho nhé. À, cu cảm động đấy mà. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi nhé. Quê chị toàn những người như chị thôi. Nhất mực vì chồng con nhưng cũng biết thương người. Cu khỏi bệnh nhanh lên rồi về quê chị chơi. Tuyệt vời quá. Tuyệt vời quá.*" (trang 32-33).

Có những nam độc giả sẽ vội vã kết luận sự chung vốn sex kiểu ấy là một loại đạo đức giả. Những nam độc giả này nên về học hỏi lại đàn bà và nên về định nghĩa lại khái niệm đạo đức do đàn ông đẻ ra. Vì đàn bà là thế. Vâng *I Am Đàn Bà* đây. Hãy tìm hiểu về chúng tôi đi.

I Am Đàn Bà là một chuyện ngắn sâu sắc về cuộc giao hoan giữa các giá trị xác thịt và giá trị tâm hồn, tuy có những đoạn mô tả hơi tục cho những linh hồn và những thân xác trần cảm. Y Ban đã không nhân nhượng ngòi bút khi để cho hai nhân vật nam bị bệnh bắt lức trong hai chuyện *Tự* và *I Am Đàn Bà*. Nam độc giả với *cử giông riêng* xiu xiu ỉn ỉn sẽ chẳng bao giờ thích một câu chuyện mô tả cảnh người chồng bị bệnh bắt lức trong chuyện *Tự*. Cho nên tuy các cảnh tả những tình tiết về sự rung động của thân xác người đàn bà trong các chuyện sex của Y Ban cực kỳ ám ướt, nhưng các nam độc giả sẽ không thoải mái khi thấy tác giả "trừng phạt" họ bằng một sự mô tả cảnh bắt lức của đàn ông. Đây là lý do tại sao chuyện *Tự* tràn trề sex mà ít được nam độc giả hào hứng bàn đến sau khi *Tự* ra đời. Trong khi một tác phẩm cũng tràn trề sex như *Bóng Đè* của Đỗ Hoàng Diệu lại được các nam độc giả ào ạt tìm đọc và say sưa bình luận khắp nơi từ trong nước ra đến hải ngoại.

Sự vận động của Y Ban trong các chuyện ngắn như *Cái Tý*, *Gà Ấp Bóng*, *Cuộc Chiến Tranh Giữa Các Nền Văn Hóa* là sự vận động về con người Cộng Sản lý tưởng còn sót lại ở Việt Nam. Những nhân vật như *Cái Tý*, *Cái Thanh*, *Thị* là những nhân vật thuộc giai cấp cùng đinh xã hội Việt Nam. Y Ban có một mối lãng mạn đặc biệt với giai cấp này. Còn cuộc vận động về tình dục đàn bà trong các chuyện *I Am Đàn Bà*, *Tự*, *Người Đàn Bà Đứng Trước Gương*, là cuộc vận động đầy xông xáo muốn đi tìm một cách giải thích mới - có phần nào được gọi là mới tinh chứ không phải mới ộp (mới mình cũ người) - của một cây bút nữ Hà Nội đương đại. Cuộc vận động cần đợi thời gian trả lời. Nhưng với một tài năng văn chương riêng biệt, các chuyện ngắn khai thác tình dục của Y Ban phát tiết được một số giá trị văn chương nào đó, nên chúng là những chuyện ngắn đáng đọc. Những nhà nghiên cứu xã hội và văn học nào muốn tìm hiểu về tinh thần giải phóng phụ nữ của các cây bút nữ hiện nay ở Hà Nội, nhất thiết phải đọc các tác phẩm trên của Y Ban.

Những chuyện khá xốc nổi như thế ở Việt Nam khó có nhà xuất bản nào chịu in ấn. Có lẽ vì vậy mà *nhà xuất bản Công An Nhân Dân Hà Nội* đã nhảy vào đảm nhận. Rất tiếc cái tên *nhà xuất bản Công An Nhân Dân* ngoài bìa là điểm đã làm cho quyển sách mất bớt một số duyên ./.

1/2007

Hai bầy bước chân là lên thiên đường

Em đã run lên khi nghe cú điện thoại của anh. Em nằm úp mặt xuống gối và nghe tiếng tim đập thùm thụp. Có một tiếng nói từ đâu đó vọng đến. Hãy tắt máy điện thoại đi. Khi tắt máy điện thoại thì sự liên lạc giữa anh và em sẽ không còn nữa. Vậy mà em lại với nó để sát vào người em hơn. Trong khoảng khắc điện thoại chưa đổ chuông, tim em đập rung lên và ngực em co tròn lại, tức ở hai bầu vú. Đầu em toang tuếch. Em muốn đến với anh và em cũng muốn mình vượt qua sự cám dỗ ngọt ngào này. Chuông điện thoại đổ gắt gao:

-Em đã sắp đi chưa?

-Chưa.

-Sao lại không đi?

-Em sợ?

-Em sợ gì chứ?

-Em chỉ muốn ngồi bên anh trong một quán cà phê nhỏ.

-ừ thì cứ đến đây đi, mình sẽ đi uống cà phê. Đi đi em. Anh đang chờ em đấy.

Em bật dậy ra khỏi giường và trang điểm cẩn thận. Em kẻ viền mắt thẫm hơn và thoa thêm phấn hồng lên má. Tim em vẫn đập gấp gáp.

Em dừng taxi ở phía bên kia đường và mua một thỏi singum. Em chợt nhớ ra chưa kịp đánh răng. Em có thói quen chỉ đánh răng vào buổi sáng và chiều nay là một ngoại lệ. Vì thế mà em quên.

Anh ra cửa đón em. Anh bảo:

-Em mặc đồ hiện đại đẹp hơn.

Em mặc quần bò và chiếc áo thun đen. Em hiểu anh đã so sánh với những lần anh đã gặp em khi thì em mặc áo dài khi thì mặc lụa.

Em theo anh vào khách sạn với những bước đi run rẩy. Chiếc sắc anh cầm trong tay cũng rung lên. Anh bảo em ngồi xuống ghế. Anh cũng ngồi xuống bên cạnh em. Anh nhìn vào mắt em và nắm lấy tay em. Tay em đang rất lạnh. Tay anh ấm và khô. Em cảm nhận được sự ấm áp từ tay anh truyền sang. Anh cười. Em ấp úng và tránh cái nhìn của anh:

-Minh đi một quán cà phê nào đi anh.

-Ừ ở đây cũng có cà phê. Nhưng có lẽ mình vào một phòng nào đó để nói chuyện và uống cà phê.

Người em đông cứng lại. Em biết điều gì sẽ chờ em trong căn phòng đó.

Anh ra quày lễ tân lấy chìa khoá

-Đi em.

Em theo anh như một chiếc bóng vô hồn.

Trong phòng có hai chiếc ghế. Anh ngồi xuống một chiếc và em ngồi xuống chiếc đối diện. Anh lại nhìn vào mắt em.

-Em sợ gì thế? Nói gì đi em. Em sợ gì nào?

Em không nhìn vào mắt anh mà quay cái nhìn ra cửa. Dưới tay nắm cánh cửa có một tờ giấy ghi dòng chữ: quý khách nhớ chốt cửa. Cửa anh chưa đóng chặt vẫn mở hé hé. Em cảm thấy yên tâm hơn.

-Em sợ ngày mai.

-Sao lại sợ ngày mai?

-Ngày mai em phải đối diện với những sự thật. Em sẽ nhìn mọi thứ đúng với tên gọi của nó. Và điều đó làm em khốn khổ.

-Hàng ngày thiên hạ đang sống với nhau một cách giả dối. Mình không sống được thật lòng với nhau hay sao? Em cũng thích anh chứ?

Em gật đầu.

-Anh cũng rất thích em mà.

Anh áp hai tay lên tay em. Tay anh vẫn rất ấm. Tay em đã bớt lạnh.

-Nào đã hết sợ chưa em?

Em ngược nhìn anh cái nhìn bối rối. Anh đứng lên kéo em áp vào người anh. Cái hôn đầu tiên anh đặt lên má em. Em run rẩy như không thể đứng vững. Em tựa vào người anh. Anh ghì chặt em vào người anh.

Trước khi tan biến em còn cảm nhận được môi anh cũng rất ấm trên ngực em.

Em đã tan biến vào anh rồi. Ngồi em cong cứng. Anh đã làm dịu em lại bằng những cái hôn. Nhưng ngay cả cái hôn cũng không làm dịu em được. Em mút chặt lưỡi anh và một biển nước ào ạt nh muốn nhấn chìm anh.

Thực ra em đã muốn làm điều này với anh từ lâu rồi. Ngay sau cái lần anh nhìn rất lâu vào em trong cái đám đông ngồi ấy và nói em đẹp. Nhưng em lại muốn cả tình yêu nữa. Sự cảm nhận của em đã truyền sang anh. Anh nói trong hơi thở gấp gáp:

-Em thế này làm sao anh quên em được.
Nước mắt em tràn trề vì hạnh phúc.

Em nằm duỗi người, hai tay để lên đầu. Em thả lỏng người thoải mái. Anh lại hôn em. Môi anh vẫn nóng ấm. Anh đã kết thúc và rất thoải mái. Một tay anh để lên ngực em xoa nhẹ. Em muốn khóc nức nở. Em đã cố gắng để không khóc. Em bất ý nghĩ quay về một điều gì đó. Em chợt nhớ ra của anh vẫn để hé hé. Và em bỗng sợ. Em nhồm người dậy để nhìn. Cửa đã được đóng chặt và cài kín từ bên trong. Em cố nghĩ xem anh đã cài kín cửa từ khi nào? Em đã không nhớ.

Anh vào nhà tắm. Tiếng nước xối ào ào. Em buồn ngủ. Muốn ngủ một giấc thật ngon. Nhưng em lại nhớ câu nói của anh:

- Em thế này anh làm sao mà quên em được.

Em đã cố gắng lại cơn buồn ngủ, cố thức để tận hưởng cảm giác.

Em nghĩ về anh. Anh là người đàn ông đang trên bệ phóng của danh vọng. Hằng đêm trong chương trình thời sự luôn thấy hình ảnh của anh. Nhưng tất cả những thứ đó không quan trọng với em. Cái dẫn đến giây phút em đang tận hưởng là vì em yêu và ngưỡng mộ anh. Em đã rất ngưỡng mộ anh và khao khát một tình yêu.

Em, một người đàn bà bình thường nhưng thông minh. Cái thông minh nhất của em là em nhận chân được mình là ai? Chỗ đứng của em ở chỗ nào trên trái đất này? Em cũng rất nhạy cảm. Em cảm nhận được ánh mắt đang chĩa về em nặng nhẹ thế nào?

Em biết trong một người đàn ông dẫu có quyền lực và địa vị thế nào thì vẫn có một phần của con người bình thường. Em đã yêu cái phần người bình thường đó trong anh.

Em đã không nhầm. Cái giây phút như tan biến trong nhau ấy. Em đã bừng tỉnh để nhận ra sự nức nở của anh trên ngực em. Trong cơn vọt trào của cảm xúc anh đã rên rỉ bằng tiếng của chú mèo chứ không phải tiếng gầm của sư tử. Em tự hào vì đã làm cho anh sung sướng.

Anh ra khỏi nhà tắm, quấn chặt mình trong chiếc khăn bông trắng. Nhìn thấy em vẫn nằm ngạo nghễ trên giường anh lấy chiếc chăn mỏng phủ lên người em. Em muốn đùa với anh. Em hất tung chăn và duỗi dài chân tay. Anh lại lấy chăn phủ lên người em. Em lại hất tung chăn ra. Lần thứ 3 em đã nhìn thấy ánh mắt bực bội của anh. Em bật dậy vào nhà tắm. Em soi mình vào gương. Da thịt em sáng loáng. Môi em đỏ mọng và hơi trễ xuống. Mắt em sáng long lanh.

Em ra khỏi nhà tắm và quấn mình trong chiếc khăn bông trắng. Anh đã mặc quần áo chỉnh tề. Em nhìn vào mắt anh, không còn ánh mắt bực bội nữa. Cái nhìn của anh đắm thắm và bao dung. Anh đến phía sau em cầm chiếc khăn lau vai cho em và nói;

-Vai em còn đọng nhiều nước quá.

Người em lại mền ra để đón nhận một chiếc hôn vào vai. Và em còn xoay người để đón một cái hôn nữa vào môi. Nhưng anh chỉ hôn vào má em.

Đã xong. Quần áo em đã gọn gàng. Đầu tóc cũng gọn gàng. Môi em không trễ tràng nữa. Em ngồi như một tội đồ trên ghế. Anh cũng không nhìn em. Thời gian như đông cứng lại. Em sợ những khoảng khắc như thế này. Em bảo anh:

-Mình về đi.

-Ừ.

Em đứng lên và anh vẫn ngồi

-Anh không còn nhớ mấy câu thơ này là của ai nữa? Lemontop hay Puskin. Nhưng anh rất thích nó. Tạm biệt nhé nếu là lần cuối....

Người em như có hào quang tỏa ra. Em líu lo hát những bài hát từ trái tim. Mắt em cời và má em ửng đỏ. Em đã không kiểm soát được các hành vi của mình. Em đã hăm hở bước 26 bước gần đến thiên đường.

24 giờ sau. Đúng cái khoảnh khắc ấy, tim em lại đập loạn lên. Em chờ điện thoại của anh. Em chờ đúng cái khoảnh khắc ấy. Cái khoảnh khắc vào xế chiều, khi công việc đã ngán. Em đếm từng phút, 5,10,15..45. Đã sắp hết giờ làm việc. Tim em muốn nổ tung ra. Em không thể chờ được nữa. Em run rẩy bấm số điện thoại của anh.

-A lô tôi nghe đây.

Em nghi ngại không biết có phải giọng nói của anh không?

--Cho tôi hỏi thăm, đây có phải là..,

-Vâng tôi đây.

-là em, anh quên em rồi phải không?

-Em đấy à. Anh làm sao mà quên em được.

Đúng là giọng nói của anh hay nói với em rồi. Nhưng là giọng của công việc chứ không phải là giọng của nồng nàn.

-Em khoẻ không? anh cũng đang định gọi cho em đây.

-Vâng.

Em không biết nói gì thêm nữa.

-Tí nữa anh còn có một cuộc hẹn. Chúc em trẻ, khoẻ, thành đạt và hạnh phúc.

-Và giữ vững lập trường, tư tưởng nữa phải không anh.

-Đúng thế. Vào một thời gian thích hợp nào đó chúng mình sẽ gặp nhau nữa nhé. à này em, khi tình cờ gặp nhau ở đám đông chúng mình nên tế nhị nhé.

-Vâng, em hiểu rồi.

Chân tay em run lẩy bẩy nh mới ốm dậy.

Nỗi buồn làm em đổ sụp xuống. khi em đến chỗ hẹn cùng anh em cũng đã nghĩ đến điều này như là một sự rủi ro. Nhưng em đã gạt nó đi bằng niềm tin và hy vọng.

Trong nỗi buồn em vẫn còn hy vọng. 48 giờ, 72 giờ... Em vẫn chờ và hy vọng và sợ hãi. Nỗi sợ hãi bị tổn thương lần nữa đã làm em không thể nhắc điện thoại để gọi cho anh.

Những ý nghĩ khôn khổ đã bủa vây em và nhấn chìm em xuống. Em là người đàn bà như thế nào đây, trong suy nghĩ của anh? Em hám danh vọng và hám tiền tài ? Không, em đã có một cuộc sống đầy đủ về vật chất và danh vọng cần có của một người đàn bà bình thường. Em còn có cả lòng tự trọng. Bây giờ thì em biết chắc anh đã rất hiểu điều này khi chọn em phải không anh? Còn trong suy nghĩ của em, em là một người đàn bà dễ dãi hư hỏng ? Không, em đã mê đắm anh để từ bỏ một người đàn ông đã yêu em thực lòng.

Em sống không luy ngời khác. Thiên đường và địa ngục của em cũng không giống của người khác. Thiên đường cách cuộc sống của em 27 bước chân. Em đã ướm được 26 bước rồi. Chỉ cần một bước chân nữa thôi em sẽ được lên thiên đờng. Sau cái khoảnh khắc tan biến vào anh, bước chân cuối cùng ấy em tổng cộng ra đó chính là lời anh thổ lộ rằng anh yêu em. Sau 48 giờ, 72 giờ...thì chỉ cần những cú điện thoại hỏi thăm em dịu dàng.

Kỳ lạ thay cái thiên đờng. A Đam và E va vì yêu nhau mà phải đầy xuống hạ giới. Còn em chỉ vì thiếu tình yêu em không được lên thiên đờng. Còn anh, anh đang ở đâu? Anh có ở thiên đờng của anh không? Mỗi buổi tối em vẫn thích xem chương trình thời sự. Em vẫn không thể rời mắt khỏi anh.

Em nhớ anh nói với em rằng, một thời gian thích hợp nào đó mình sẽ gặp nhau. Và em cũng nhớ câu thơ cuối anh đọc cho em, anh không phải là anh bây giờ. Em biết. Và em cũng không phải là em bây giờ. Trong khi những ý nghĩ quay cuồng làm khổ em, em đã tìm cho mình một lối thoát. Em đã lấy câu chuyện của một cô gái bán hoa để làm bài học răn mình. Câu chuyện rằng, một đêm cô đi bán hoa bị khách chơi trả cho một tờ bạc giả. Thay vì sự rên rỉ cô đã tự an ủi mình: Mình bị hiếp rồi.

Thực chất, thiếu một bước chân em đã bị sa xuống địa ngục rồi. Dưới địa ngục con người vô cảm, không còn cảm giác buồn đau và sung sướng nữa.

Sau chớp là giông bão

Người nàng lảng lảng như bước trên đệm khí. Nhưng những bước chân đặt lên từng bậc thang lại nặng nề biết bao. Ngôi nhà của nàng vẫn còn sáng ánh đèn. Cha mẹ nàng từ quê lên chơi vẫn còn thức.

Nàng đặt cái túi xách xuống đất và đưa mắt tìm kiếm. Cha nàng vội bảo:

- Nó chờ con đến chín giờ không thấy nên nó đem con bé về nhà nội chơi rồi. Ơn trời, thế là anh ấy không có nhà. Nàng thở phào nhẹ nhõm, với chiếc khăn đi vào nhà tắm.

Nàng yên ả ngả mình trên giường với một ý nghĩ rất đổi dịu dàng, nàng sẽ nhớ lại. Nhưng cơn buồn ngủ đã kéo đến, thế mà nàng lại muốn thức biết bao. Một giấc ngủ ngon, sâu không mộng mị cho đến tám giờ sáng hôm sau khi mẹ nàng đánh thức nàng dậy ăn sáng. Nàng cảm thấy cực kỳ khoan khoái và tỉnh táo hẳn. Nàng ăn bữa sáng ngon lành.

Thế rồi thay vì mang quà đến cho chồng con nàng lại lên giường nằm. Nàng lại muốn nhớ lại. Sao nhỉ, người ấy đã ôm lấy mặt nàng. Nhưng thực ra từ trước đó mấy phút nàng đã rất muốn ngả đầu vào vai người ta. Nhưng tại sao nàng lại muốn thế nhỉ? Một cơn buồn ngủ lại ập đến. Nàng cố cưỡng lại để nhớ, dịu ngọt đến thế cơ mà. Và giấc ngủ đã chiếm mất cơ thể, ý nghĩ của nàng.

Đến 12 giờ trưa mẹ nàng đánh thức nàng dậy ăn cơm. Nàng cảm thấy sinh lực dồi dào, tuy nhiên nàng vẫn cố bao biện:

- Đi công vụ phải mấy ngày nóng quá.

Cha nàng đồng ý ngay:

- Ừ mấy ngày qua ngọt ngọt thật.

Nàng lại ăn một bữa cơm rất ngon và nhanh. Xong nàng rửa mặt mũi cho tinh tảo. Rồi để cho thật tinh tảo nàng cầm quyển sách để đọc. Đọc được vài trang ý nghĩ của nàng lại xoay về với sự dịu ngọt. Nàng đã đặt được tên cho sự kiện đó. Nhưng tại sao nàng lại muốn ngã đầu vào ngực người ta kia chứ? Nàng một người đàn bà đã già dặn trong trường đời. Cuộc sống với bao nhiêu đau khổ, hạnh phúc, thất bại và thành công tới tấp bủa vây nàng. Để bây giờ nàng nhận ra cái chân của cuộc sống rằng: ở đời chẳng có phân giới nào rõ ràng cho hạnh phúc hay bất hạnh, sung sướng và khổ đau. Những cảm giác đó có một vòng giao thoa rất rộng. Hạnh phúc ư? Rồi thì bất hạnh đấy. Sung sướng ư? Thì sẽ khổ đau ngay. Vì thế nàng rất đổi yên tâm trong hạnh phúc, bất hạnh, sung sướng và khổ đau của mình. Nhưng cuộc sống đâu để cho nàng được tự do trong cảm giác của mình như thế. Con tạo luôn tạo ra tình huống để thử thách nàng. Nàng lại là một người đàn bà cực kỳ nhạy cảm, yếu mềm nên nàng đã chọn cho mình một thứ vũ khí. Đó là những chiếc gai nhọn của con nhím. Nàng luôn giơ móng vuốt của mình bằng miệng lưỡi của một kẻ táo tợn, đôi khi bặm trợn. Quả nhiên thiên hạ sợ nàng.

Nhưng tại sao nàng lại muốn ngã đầu vào vai người ta kia chứ?

Nếu tính đến thời điểm nàng muốn ngã đầu vào vai người ấy thì nàng chỉ quen biết người ta vồn vồn có 40 giờ. Một người đàn ông có gương mặt tử tế nhập vào chuyến đi công tác với nàng. Những người đàn ông đi cùng xô vào tán nàng rào rào. Miệng lưỡi của những kẻ thạo đời hư hư, thực thực làm nàng khó có thể nào đối đáp lại được. Nàng chọn một gương mặt đàn ông tử tế đó để công kích thay vì sự đối đáp lại. Một vài chuyện qua lại hết veo đoạn đường dài hơn trăm kilômét. Rồi hóa ra đó là những người đàn ông cực kỳ thạo việc và khi làm việc họ cực kỳ nghiêm túc. Nàng cũng nhập vai với một vẻ thạo việc không kém. Tuy nhiên nàng vẫn hết sức đề phòng với những người đàn ông đó bằng cách nàng đi gần với người đàn ông có gương mặt tử tế mà trong thâm tâm nàng coi như một chú bé con để nàng lớn tiếng xưng là chị. Nhưng thực ra bộ mặt tử tế đó cũng chẳng tử tế chút nào khi thi thoảng bên tai nàng lại có những tiếng thì thầm như gió thoảng: "Chị đẹp lắm!" hoặc: "Lần sau đi công tác chị đừng có mặc váy ngắn nhé làm người khác không làm được việc đâu". Nàng không chấp những lời nói trẻ con ấy. Vì nàng nghĩ thâm bộ mặt kia sao trải đời bằng nàng được.

Nhưng trước khi nàng muốn ngã đầu vào ngực người ta thì đã có một sự đụng chạm rất đối dịu dàng.

Một cơn buồn ngủ lại kéo đến. Khi nàng mở mắt ra và còn đang ngỡ ngác xem mình ở đâu, trần gian hay dưới địa ngục thì chồng nàng đang nhìn nàng đăm đăm. Rồi anh ca lại bài ca cũ:

- Đàn bà con gái mà không chịu làm việc an nhàn. Cứ thích nhảy thếch lên cơ, cho chết. Nhưng mà mệt lắm à?

Nàng quay mặt đi ra về hờn dỗi.

Sau đó dường như để làm lành, chồng nàng ngồi sát vào nàng thì thầm: "Đi về nhà bên kia đi".

Cũng là tiếng thì thầm mà nàng cảm thấy rung mình với cảm giác sợ hãi. Nàng đã hiểu

tiếng thì thầm đó nói lên điều gì. Rằng chồng nàng đang rất muốn nàng. Thế còn nàng đang chỉ muốn ở một mình mà thôi. Tuy nhiên nàng đã có những kinh nghiệm để ứng xử trong những tình huống như thế này. Tốt nhất là phải nghe theo anh. Nàng ngoan ngoãn đứng lên đi theo chồng.

Nhà bên kia là nhà cha mẹ chồng. Hai vợ chồng nàng đã ra ở riêng nhưng cha mẹ vẫn để cho một phòng để thi thoảng về chơi. Nàng đưa quà cho cha mẹ chồng, hỏi han con gái dăm câu thì chồng nàng đã lôi tuốt nàng vào trong nhà. Chồng nàng hỏi há chăm bặc nàng. Mặc dù rất có vẻ muốn yêu nàng ngay nhưng vẫn không quên căn dặn:

- Đi công tác có phải lòng thằng nào không đấy?

Mọi bạn nghe chồng hỏi vậy nàng sẽ xử ngay những chiếc gai nhím ra để đập lại nhưng lần này nàng chỉ lặng lẽ đẩy chồng ra. Và trong đầu nàng cũng hiện lên một câu hỏi: Liệu nàng đã phải lòng ai đó chưa? Nhưng nàng lại bật ra ngay câu trả lời:

- Em đã làm vợ anh bao nhiêu năm rồi, vợ anh thế nào mà anh không biết ư?

Chồng nàng cười xí xốn:

- Ừ thì cứ phòng ngừa trước đi.

- Nhưng anh có thể ngừa được gì nào khi em có phải lòng ai thì cũng là sự đã rồi.

- Em mà phải lòng ai anh sẽ biết ngay bây giờ đây.

Chồng nàng lại chăm bặc nàng với cử chỉ mạnh mẽ hơn như để chuộc lỗi với nàng. Thân thể nàng nhũn ra không một cảm xúc. Nhưng chồng nàng đang rất hào hứng thế kia, nàng không muốn anh mất hứng. Và lại nàng cũng có kinh nghiệm trong những lúc như thế này. Nếu nàng không có hào hứng với anh, anh sẽ ca lại bài ca cũ. Rồi sẽ cãi nhau, đối hờn.

Trong cuộc sống, vợ chồng nàng có nhiều xung đột, bất trắc nhưng sau đó đã được giải quyết êm ả. Tuy nhiên sự êm ả đó cứ lặp đi lặp lại thành một rãnh mòn, từ lâu đã không còn làm nàng thổn thức được nữa. Chồng nàng đã trở thành một người ruột thịt thân thích như cha nàng, như anh em nàng và như con nàng vậy. Nàng lo lắng, chăm sóc cho anh nhưng nàng không còn xao xuyến mỗi khi anh động chạm đến nàng. Cùng với sự "xơ hóa" ở cảm xúc với chồng thì đêm về nàng hay có những giấc mơ kỳ lạ. Một người đàn ông lạ mặt liếc nhìn nàng, hay động nhẹ vào nàng thôi là nàng cảm giác xao xuyến đến tột cùng. Những đêm nào có giấc mơ như thế thì buổi sáng nàng thức dậy cực kỳ khoan khoái, và cảm thấy sức lực tràn đầy. Tuy vậy nàng không bao giờ có ý định tìm kiếm gương mặt một người đàn ông nào ở ngoài đời giống trong mơ. Nàng nhìn hết thấy mọi người đàn ông với sự vô cảm.

Vậy tại sao nàng lại để cho sự đụng chạm xảy ra? Buổi chiều, khi kết thúc công việc, cả đoàn đi ra biển. Họ giẫm chân trần trên cát mịn và im lặng. Ai còn có thể tán được những lời vụn vặt, vô nghĩa nữa kia chứ khi đang ở bên một sự hùng vĩ như thế này.

Rồi mọi người kéo lên bờ đê, ngồi xuống bên cạnh khóm kim châm đang nở hoa trắng muốt. Nàng cảm thấy mình hoàn toàn là một cô bé con vô tư, chưa từng bận bụi trần gian. Nàng cất tiếng hát Biển hiền hòa lớp sóng đẹp bao la, lòng ta như rộn vang ngàn câu ca. Cả đất nước xanh tươi như mộng đời, lưu luyến trong tâm hồn bao người... Sóng biển

đệm đàn cho nàng. Có lẽ từ hồi say sưa hát ru con đến bây giờ nàng mới hát say sưa đến vậy. Ngày còn ở với mẹ chồng, khi nào nàng hứng khởi hát véo von thì bà bảo: "Cô hát hay đấy, sao không đi hát mà kiếm ăn cho nó nhàn thân". Mỗi lần nàng cất tiếng hát thì mẹ chồng nàng lại bảo thế. Khi sống riêng với chồng rồi cao giọng lên hát thì chồng bảo "Cô lại ra đường chập điện với thằng nào rồi mà yêu đời véo von thế". Vậy là giọng hát của nàng cứ lịm đi. Khi nàng hát xong cả bọn im lặng một lúc lâu, rồi thì những giọng đàn ông ồ ồ cất lên. Ban đầu còn chệnh choạc sau thì quyện dần. Rồi thì nàng chẳng thể hát một mình được nữa. Nàng hòa giọng vào dàn đồng ca. Dàn đồng ca lác lư nghiêng ngả, như say trước biển, người nọ ngồi sát vào người kia thân thiện, hòa bình. Nàng chợt nghĩ ra một điều to tát, giá tất cả loài người cùng nắm tay nhau vòng quanh biển để hát thì trái đất này sẽ hết chiến tranh, đau khổ và đói nghèo. Một ý nghĩ to tát như thế để nàng không mấy chú ý đến việc gương mặt tử tế đó đã nép vào người nàng từ lúc nào. Một tiếng nói ám áp thoảng qua tai nàng: "Hát nữa đi em, em hát hay biết bao". Em ư? Điều gì đã xảy ra thế. Sao lại là em nhỉ. Nàng quay lại nhìn thẳng vào gương mặt tử tế. Ánh hoàng hôn chạng vạng vẫn đủ để nàng nhìn thấy một đôi mắt đang nhìn nàng đăm đăm. Và đôi môi không ngừng mấp máy những câu tiếng Anh I love you! I love you. Trong đầu nàng cũng xuất hiện những câu tiếng Anh I like you, I need you but I don't love you. Nàng rất muốn bật ra khỏi đầu những câu tiếng Anh đó rồi phá lên cười để dành lại thế chủ động. Nhưng mắt nàng đã hoa lên và nàng muốn ngã đầu vào vai người ta. Sao nàng lại muốn thế? Nàng cũng không hề biết. Chắc chỉ có biển mới biết. Tuy nhiên chiếc đầu kiêu hãnh của nàng vẫn ngồi im trên cổ. Nàng ý tứ ngồi xa ra.

Chồng nàng đã thức giấc:

- Em không ngủ à?

- Em đã ngủ cả ngày rồi mà.

- Thôi chết đã bảy giờ rồi cơ à? Em đói rồi phải không? Anh đưa em đi ăn nhé. Hôm nay anh thấy em có vẻ là lạ thế nào và lại xinh nữa. Phải chiều thôi, kéo không có ngày lại mất vợ.

Nàng giật mình và vội vàng trở lại bộ mặt hơi căng căng của mình.

- Gớm chết, vợ anh may mà lấy được anh là phúc to bằng cái đình rồi. Anh cứ bỏ ngoài đường bảy ngày bảy đêm xem có quạ nào nó tha đi không?

- Nói linh tinh thế, thôi nào ăn đi.

Chồng nàng khoác vai nàng dịu dàng. Đó cũng là một sự dịu dàng, nàng cảm nhận được nhưng chỉ có điều nó không giống sự dịu ngọt kia.

Cảm giác muốn được ở một mình làm nàng ăn không ngon miệng. Thức ăn vào đến đoạn ngang trái tim là muốn nhào trở ra. Chồng nàng ân cần gấp thức ăn cho nàng làm nàng nghĩ qua. Rồi bữa ăn cũng qua. Nàng bảo với chồng:

- Anh cứ ở nhà bà nội với con. Em về nhà ngủ một mình cũng được, cho khỏe mai còn đi làm.

Chồng nàng không đồng ý. Nàng cảm thấy sự thất vọng vô cùng. Về phòng nàng vớ ngay một quyển sách đọc để yên thân. Một lần nữa chồng nàng đâu có để cho nàng yên thân.

Đã thành lệ mỗi lần nàng đi công tác về dù chỉ một hai ngày anh cũng chăm bẵm nàng như là đã xa nhau lâu lắm. Anh tỏ ra quan tâm và rất âu yếm nàng. Lần này cũng vậy. Anh đến bên nằm áp vào nàng. Anh gối tay để cho nàng đọc sách. Một lần nữa nàng lại thất vọng tràn trề. Thực ra nàng đâu có ý muốn đọc sách, đó chỉ là cái cớ để cho nàng suy nghĩ mà thôi. Dù vậy nàng cũng cảm nhận được bộ ngực của chồng vừa ấm áp, vừa mạnh mẽ. Nàng vui mặt vào ngực chồng ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau nàng đến cơ quan làm việc. Thay vì phải xử lý các số liệu của chuyến công tác vừa qua thì nàng lại ngồi dí bên máy điện thoại. Nàng chờ. Nhưng đó là một buổi sáng yên tĩnh. Đến gần 10 giờ mà chẳng có cú điện thoại nào cả. Ngực nàng căng phồng. Thỉnh thoảng nàng lại trút một tiếng thở dài để tổng bớt không khí ở ngực ra ngoài.

... Trời tối sẫm mọi người quay về nhà nghỉ. Từng người rải bước đường và chẳng còn ai trêu chọc ai nữa. Chỉ có gương mặt tử tế vẫn đi bên cạnh nàng và vẫn bằng những câu tiếng Anh để khen nàng là một cô gái đẹp. Nàng bảo rằng nàng đã là một người đàn bà. Nhưng người ấy bảo nàng chỉ là một cô bé và I love you, I love you. Nàng trở về phòng với cảm giác sẽ không ngủ được nhưng vừa đặt mình xuống giường nàng đã ngủ ngay.

Ngày làm việc hôm sau diễn ra với nhịp độ nhanh hơn để có thể kết thúc chuyến công tác sớm hơn dự định một ngày. Đến sáu giờ tối thì công việc kết thúc. Mọi người cùng đề nghị trở về nhà ngay. Xe hơi đã chuẩn bị sẵn, chỉ có điều gương mặt tử tế bỗng trở thành một nhà đạo diễn. Người đi tháp tùng được chỉ đạo ngồi lên ca bin cạnh lái xe. Hai người đàn ông được chỉ ngồi lên ghế trên, còn nàng ngồi xuống ghế sau cạnh cửa sổ và gương mặt tử tế thì ngồi cạnh nàng. Xe đi trong màn đêm yên tĩnh. Sau hai ngày làm việc căng thẳng những người đàn ông ở hàng ghế trên đã đi vào giấc ngủ. Trước khi ngủ họ còn có đùa một câu: Tranh thủ ngủ tí để lấy sức về nhà cho vợ còn truy lĩnh. Không gian chỉ còn lại hai người. Nàng lại một lần nữa quên mất hiện tại của mình. Nàng ngồi nghe gương mặt tử tế nói về mình, rằng anh ta đã có bầy bằng sáng tạo. Rằng thì đàn ông phải có chí tiến thủ. Anh ta đã đạt được điều đó. Và đàn ông thì phải biết yêu cái đẹp. Thấy cái đẹp mà không yêu thì không phải là đàn ông. Còn ở người phụ nữ, cái duyên phải cầm đầu. Có đẹp đến đâu mà không có duyên cũng vút. Mà ở nàng vừa duyên lại vừa đẹp, thế thì tại sao người ta lại không yêu nàng cho được. Sự từng trải trong con người nàng chỉ thốt lên những lời yếu ớt: Đừng có lạm dụng sự yêu đến vậy! Reng reng... chuông điện thoại cắt ngang luồng suy nghĩ của nàng. Nàng vỗ lấy máy. Đó là chồng nàng rủ nàng đi ăn trưa. Nàng cảm thấy gần như ốm. Nàng thêu thào đồng ý. Trong lúc đợi chồng đến đột nhiên cảm giác của nàng chuyển sang hướng hờn dỗi, rằng người ta đã quên quách nàng rồi. Sự dỗi hờn bóp nghẹt trái tim nàng. Một lần nữa nàng lại không muốn mình chết chìm trong sự dỗi hờn đó. Nàng nghĩ đến một điều rất thật rằng thì là người ta cũng có một người vợ để ôm ấp yêu thương. Sau sự dịu ngọt đến thế với nàng trên quãng đường hơn 100 kilômét thì ở nhà người ta đang có một người vợ mong chờ. Và như chồng nàng người ta cũng chăm bẵm, yêu thương vợ người ta chứ. Bây giờ chẳng hạn, vợ người ta hẹn đi ăn trưa cùng chồng vì thế chẳng thể gọi điện cho nàng được.

Chồng nàng đến, anh ân cần hỏi thăm nàng rằng nàng có ốm hay không sao mặt nàng xanh xao thế. Anh đưa nàng đến một tiệm ăn ngon, cố ép nàng ăn. Rồi đưa nàng về cơ quan ngồi với nàng cho đến giờ làm việc.

Buổi chiều, nàng uể oải mang tài liệu ra làm và không còn nghĩ đến cú điện thoại mong đợi nữa. Trời chiều cả phòng ngồi quanh bàn trà chờ hết giờ làm việc, thì bỗng có điện thoại cho nàng. Một giọng nói xa lạ hỏi thăm nàng có khỏe không, và còn nhớ người ta không? Nàng trả lời nàng chưa nhận ra người đang nói chuyện với nàng là ai cả. Giọng

nói qua điện thoại có vẻ thất vọng. Rồi giọng nói ấy bảo với nàng rằng: Trông nàng phúc hậu thế mà lại có ý định giết người kia đấy. Nghe đến đấy nàng bắt đầu run rẩy. Nàng hẹn lúc khác sẽ gọi lại và đặt vội máy xuống. Nàng đảo mắt nhìn mọi người trong trạng thái sợ sệt như nàng vừa có ý định ăn vụng vậy. Nàng ra một góc ngồi, run rẩy trong trạng thái đầy xao xuyến. Thì ra là người ta vẫn nhớ đến nàng chứ không phải là đã quên nàng.

- Kia mơ màng gì, đức lang quân đến đón.

Một cô bạn cùng phòng gọi giật giọng, nàng cuống cuống đứng lên lấy hai tay xoa mặt, vội vã như kiểu xóa dấu vết. Nàng liếc vội vào chiếc gương to treo trên tường. Mặt nàng đã giãn ra nhưng đôi mắt thì còn ngơ ngác. Chồng nàng vào phòng chào mọi người và dừng lại vài giây ở trên mặt nàng. Trên đường về anh không nói gì cả, còn nàng thì huyền thuyên đủ chuyện.

Về nhà nàng vừa nấu cơm vừa hát thầm trong họng. Chồng nàng ngồi im lặng đọc báo. Cơm nước xong xuôi nàng bê mâm để lên bàn rồi vào phòng tắm. Nàng trút bỏ quần áo rồi tự ngắm thân thể mình. Ý nghĩ của nàng chưa liên hệ gì với thân thể của mình thì chồng nàng đẩy cửa phòng tắm bước vào. Nàng thật sự ngạc nhiên vì đã lâu lắm rồi từ khi sinh con xong thì chẳng bao giờ có chuyện tắm chung với nhau nữa. Chồng nàng để nguyên cả quần áo ôm lấy nàng. Anh định nói gì đó nhưng rồi anh lại cúi xuống hôn nàng. Như có phản xạ sẵn nàng né tránh cái hôn đó, vì cũng từ lâu lắm rồi nàng và chồng cũng không còn hôn nhau. Chồng nàng bê chặt lấy mặt nàng và hôn, rồi thì thầm vào tai nàng:

- Em còn yêu anh nữa không?

Nàng chét lặng người không biết trả lời chồng thế nào cả. Có còn yêu anh nữa không ư? Nàng cũng chẳng biết nàng có còn yêu anh nữa không. Nàng chỉ biết anh rất là cần thiết trong cuộc đời nàng và nàng thì đang xao xuyến vì một người khác. Nàng lại còn rất thương chồng - điều này là chắc chắn. Và nàng sợ mình sẽ làm tổn thương đến chồng. Nàng chảy nước mắt giàn giụa.

Chồng nàng ghi chặt nàng vào ngực rồi lặng lẽ trở ra.

Đêm ấy nằm cạnh chồng nàng không còn dám nghĩ đến sự dịu ngọt ấy nữa. Nhưng đến sáng hôm sau khi chỉ còn lại một mình thì trống ngực nàng đập rộn rã. Nàng quyết định gọi điện thoại và hẹn gặp mặt. Nàng rất muốn nhìn cho kỹ bộ mặt tử tế đó.

Sau khi giải quyết xong công việc, nàng gọi điện đến cho gương mặt tử tế và hẹn gặp. Giọng nói ở bên kia đầu dây có vẻ do dự một chút rồi hẹn nàng ra đầu phố. Còn nửa giờ nữa mới đến giờ hẹn. Nàng hồi hộp như lần đầu tiên hẹn hò vậy. Nhưng trong đầu nàng lại tỉnh táo để tự hỏi mình: "Gặp người ta để làm gì nhỉ? Mọi việc diễn ra chẳng quá rõ ràng rồi sao? Để dán thân vào một cuộc tình ư?". Một cuộc ngoại tình, điều này có đến trong mơ cũng chưa bao giờ nàng nghĩ đến. Nàng vội vàng xua ngay khỏi đầu ý nghĩ ấy. Không biết gặp mặt nhau rồi xong để làm gì? Thế thì bê bàng hết sức. Nàng thuộc tít người luôn làm việc gì cũng phải có lý do. Việc làm nào không có lý do cụ thể thì nàng xếp vào loại việc ngớ ngẩn, rũi ro.

Nàng vội vàng bấm máy điện thoại, máy điện thoại, may quá người ta chưa đi khỏi nhà. Nàng xin lỗi là không thể gặp được vì bận. Người ta cũng xin lỗi nàng về chuyện hôm ấy và khẳng định lại một lần nữa là nàng thật đáng yêu!

Đã sang ngày thứ mười. Từ trong sâu thẳm nàng muốn một lần nữa thử lại sự dịu ngọt quá ấy. Nàng muốn biết cảm giác thực của nó xem có giống như lúc nàng hồi tưởng lại không. Nàng cho rằng đó không phải là sự ngoại tình, mà đó chỉ là "sự dịu ngọt" quá hay là "sự dịu dàng" quá, mà nhân loại đang rất thiếu mà thôi. Nàng rất muốn nhưng chưa tìm được lý do để thực hiện. Chồng nàng thì đang có điều gì biến đổi chẳng? Sao anh lại tỏ ra đặc biệt âu yếm, quan tâm đến nàng. Trước đó anh đã từng nhiều lần thô bạo với nàng. Nếu bây giờ mà anh tỏ ra thô bạo với nàng thì nàng sẽ có ngay lý do để tìm đến sự dịu

ngọt. Vì sự giằng co đó mà nàng rơi vào trạng thái gần như tuyệt vọng. Nàng ăn uống rất kém và bỏ bê công việc. Và những cơn buồn ngủ thì luôn ập đến bất ngờ. Những cơn buồn ngủ vẫn luôn đến từ tim khi nàng hồi tưởng về "sự dịu ngọt". "Sự dịu ngọt": - có lúc làm tim nàng căng phồng như sắp vỡ toang ra để nàng muốn hét to lên rằng "sự dịu ngọt" chết người.

Sau một tháng vật vã với chính những cảm xúc trái ngược, nàng dần cân bằng trở lại bằng chính sự chăm sóc của chồng. Cũng sau một tháng đó nàng đã tìm được lý do chính đáng để gặp mặt người ta. Bạn bè với nhau thì có thể gặp nhau để trò chuyện được chứ. Nhưng lý do thực chất là nàng muốn kiểm chứng lại thái độ của người ta với nàng như thế nào? Đó có phải là sự đùa cợt không? Nàng hồi hộp muốn tìm câu trả lời.

Một tháng đó dường như cũng đủ thời gian để chín những cảm xúc. Khi nàng đã không còn run rẩy ấn các con số điện thoại nữa thì điện thoại bên cạnh bỗng kêu reng reng.

Gương mặt tử tế gọi điện thoại cho nàng và nói rất muốn gặp nàng. Nàng đồng ý và mỉm cười muốn đùa cợt ngay khi nghĩ lại lần trước người ta đã hẹn nàng ở góc phố.

Người ta bước vào phòng nàng đầy tự tin với một gương mặt tử tế. Nàng chủ động mời người ta ra quán nước. Khi chỉ còn hai người đối diện với nhau qua chiếc bàn nước, nàng nhìn vào mắt người đó với cái nhìn cực kỳ thẳng thắn. Người ta bảo nàng:

- Chúng mình là bạn của nhau nhé

- Tùy thuộc vào ý trời.

- Nếu đã là ý trời rồi thì mình chẳng thể nào chống đỡ được đâu. Mình là bạn bè của nhau. Bạn bè với nhau thì mang đến điều tốt đẹp cho nhau hơn, phải không?

- Nhưng tại sao...?

Nàng định hỏi tại sao lại xảy ra chuyện đó. Người ta như nắm bắt ngay được ý nghĩ của nàng:

- Chị có bao giờ quan sát bầu trời lúc sắp xảy ra giông bão chưa? Một tia chớp sáng lóa rạch ngang bầu trời đen thẫm, sau đó là bão giông. Chuyện xảy ra giống tia chớp đó, tôi không sao nắm bắt được. Chỉ có điều sau đó là giông bão thật sự ập xuống đầu tôi.

Nàng chìa tay qua bàn với một cảm giác cực kỳ nhẹ nhõm:

- Ta sẽ là bạn tốt của nhau chứ.

- Tất nhiên.

- Và trái tim nàng cũng cực kỳ nhẹ nhõm: Ổn trời nàng đã vượt qua được cơn bão đó.

phụ đính I

Tự

Từ khi các cửa khẩu của biên giới phía Bắc mở cửa, hàng hoá của Trung Quốc ào ạt tràn sang, cơ quan tôi có sáng kiến tổ chức cho chị em đi Lạng Sơn thăm quan và mua sắm. Và hầu khắp các cơ quan nhà nước đều có sáng kiến giống cơ quan tôi. Tôi đã đi mòn chân khắp các chợ

Đồng Đăng, Kỳ Lừa, Tân Thanh. Tôi đã mua về một đồng hàng hoá rẻ bèo và dùng được khoảng 1/3 còn 2/3 thì dùng rất khó chịu, ví như cái giường 1m6 mà mua đến 3 lần ga chỉ có 1m5, rở ràng đã mang cả thước đi đo vậy mà khi mang về nhà chỉ còn 1m5, nên để gọn vào một chỗ đợi lúc nào hết tiếc rẻ thì đem cho. Chỉ có duy cái đầu đĩa là dùng ngon. Cái đầu đĩa của Tàu dùng rất lợi hại, nó rẻ đã là một tiện ích, nó đọc được tất cả mọi loại đĩa từ đĩa rờm cho đến đĩa sịn, tiện ích này mới gọi là bền vững. Ôi nhà mua một con đầu đĩa sịn mấy triệu đành bỏ xó để mua một con đầu đĩa tàu chỉ vì con đầu đĩa sịn thì chỉ đọc được đĩa sịn mà đĩa sịn thì đắt gấp mấy lần đĩa rờm, đã thế lại còn không phong phú bằng đĩa rờm. Vậy là bao nhiêu khẩu hiệu bao nhiêu là kế sách chiến lược để phát triển đất nước hiện đại hoá công nghiệp hoá đều không bằng việc tàu nó mở cửa đánh xoạch để hàng hoá ào ạt tràn sang, nhà nhà có hàng tàu, người người dùng hàng tàu. Mà cái hàng tàu này nó đồng bộ lắm. Cái đầu đĩa rẻ đọc được tất cả mọi loại đĩa đó nó kèm luôn cho mấy cái đĩa tươi mát, xem một thì muốn xem hai, xem 3 xem 4 thì này xem 5. Xem quen rồi thì phải đi mua. Nguyên cái việc mua băng đĩa thì chả có đất nước nào tiện ích như đất nước tôi, chỉ việc ngồi ở nhà đã có dăm bảy người bán đến chào hàng, chọn, thử thoải mái. Vậy nên cái câu chuyện tôi kể đây là thật chứ không phải là hư cấu: Bà nội ở nhà trông cháu, thằng bé 5 tuổi hiếu động nghịch như quỉ. Bà bật đầu đĩa cho cháu xem. Nó bảo nó xem hết các đĩa rồi. Đúng lúc đó có hàng bán đĩa đi rong, bà nội gọi vào mua cho cháu một chiếc. Bà nội hỏi người bán hàng : Nhà anh có những phim gì ? Gì cũng có. à mà bà có biết đọc không ? Đây nhà cháu đã ghi tên phim lên đĩa rồi đây, bà đọc đi, nếu bà không biết chữ để nhà cháu đọc giúp. Này nhé, Nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn này... Thế cái nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn bao nhiêu tiền ? 20 ngàn đồng. Sao đắt thế ? Hôm trước cháu nó mua có 10 ngàn đồng thôi. Hôm trước là đĩa khác, đĩa này hay lắm bà ạ, thôi nhà cháu chưa mở hàng nên giảm giá cho bà 5 ngàn. Bà nội tặc lưỡi mua cái đĩa 15 ngàn để cốt gửi chân thằng bé được mấy tiếng. Thằng bé 5 tuổi cầm cái đĩa bà đưa chạy lên phòng mở ngồi xem để cho bà dọn nhà. Đến tối bố mẹ nó đi làm về thằng bé kể hôm nay bà mua đĩa cho nó xem. Nó được xem phim nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn. Bố nó hỏi nàng Bạch Tuyết có xinh không? Nó bảo : Con nói thật chứ không nói sai đâu, đứt chim vào đít thật đấy bố ạ. Bố nó mới tá hoả đi tìm cái đĩa bà nội nó mua ban sáng để kiểm tra. Mới loằng ngoằng mấy hình ảnh thôi mà mở hồi bố nó đã từa ra ướt đầm mặt. Mẹ nó an ủi bố nó: Trẻ con nó cũng chóng quên ấy mà. Ngày 20-10 cơ quan tôi lại tổ chức đi Lạng sơn. Tôi hào hứng sắp sẵn một kế hoạch. Tôi đã hỏi đường đi nước bước kỹ càng.

Khác với mọi bận tôi thường túm 5 túm 3 để cùng nhau mặc cả nay tôi tách đi một mình. Tôi lên khu chợ mới xây dành cho người tàu sang kinh doanh. Tôi lên tầng hai đến nơi có các quầy bán thuốc. Tôi đến một quầy có một cô bán hàng trẻ. Tôi hỏi : ở đây có bán "chim" giả không ? Cô bán hàng hỏi tôi giọng lơ lớ : Có mua thật không? Tôi trả lời : Có mua thật. Cô bán hàng bảo : Chỉ còn một cái thôi, giá công ty là phải 516.000 đồng Việt Nam. Tôi bảo : Đắt quá, 400.000 thôi. Cô bán hàng bảo: Không giảm được một đồng nào đâu. Tôi bảo thế thì gói lại cho tôi. Cô bán hàng bảo : Có mua thêm thuốc hưng phấn không ? Tôi hỏi : Cho ai ? Cô bán hàng bảo : Cho chị, cho ông xã nhà chị. Tôi bảo : Cái này(chim giả) có tốt không? Cô bán hàng đỏ mặt : Không dùng nên không biết nữa.

Thân thể tôi nhẹ tênh như đã làm xong một việc lớn, tôi đi như bay trên các bậc cầu thang. Tôi định bụng sẽ rẽ vào gian hàng quần áo. Tôi sẽ sắm cho mình mấy bộ cánh. Tôi sẽ tự lực cánh sinh để thoải mãn mình. Điện thoại di động trong túi kêu chít chít, tôi lấy nó ra khỏi túi. Có tin nhắn mới. Tôi bỗng chút hơi thở dài. Tôi vào hộp thư, dòng tin nhắn hiện lên : Em đang làm gì? Nhớ anh không? Anh đang rất thèm đôi chân lẳng lơ của em. Cuối giờ chiều nay ta gặp nhau nhé. Tôi tắt máy và cất vào túi. Tôi đi vào gian hàng quần áo, mê mải ướm thử.

Tối mịt tôi mới về đến nhà. Hôm nay tôi là người mua ít hàng nhất. Khi ngồi trên ô tô mọi người đã kịp thống kê số tiền chi tiêu. Người ít nhất là tôi chỉ mất hơn 5 trăm nghìn, thực ra nếu cộng cả cái chim giả thì tôi cũng đã tiêu hết hơn 1 triệu đâu có kém ai. Mọi người đều hỉ hả vì số hàng đã

mua được. Sau cái sự hỉ hả đó thì lại than, đồ lần trước mua về chưa dùng hết hoặc là chưa biết cho ai. Tóm lại là tôi không hề cá biệt trong cái vụ đi mua sắm đồ tàu ở biên giới. Nhưng hôm nay thì tôi hơn các người rồi, tôi múa tay trong bị, tôi đã mua được một thứ để nâng cao chất lượng cuộc sống của tôi, mà lại không phải bị luy ai cả.

Cơm canh tươm tất cô con gái để phần mẹ trên bàn. Chỉ ló đầu ra khỏi phòng để chào mẹ rồi lại tụt luôn vào trong phòng, mặc dù tôi đã nói là mẹ đã mua quà cho con đây. Đây cũng là sản phẩm tất yếu trong cách nuôi dạy con của tôi, là cuộc sống hiện đại mỗi người nên có một cuộc sống riêng tư đừng làm phiền nhau.

Tôi tắm rửa sạch sẽ rồi ăn cơm. Tôi ăn nhanh vì trong lòng đang háo hức. Tôi vào phòng ngủ chốt chặt cửa. Tôi mặc chiếc áo ngủ bằng lụa mỏng vừa mua. Chiếc áo rất vừa. Tôi tháo hết đồ lót bên trong. Tôi đứng trước gương. Tôi ngắm mình và xem sự chuyển động của cơ thể. Thoạt đầu hai núm vú tôi co lại, chọc dựng lớp vải ngực. Tôi nhìn xuống phía dưới. Một lớp đen sẫm giữa hai đùi nổi trên nền lụa in vào trong gương. Tôi đang mê mải ngắm mình thì điện thoại lại kêu títt títt. Có tin nhắn mới : Em đang làm gì ? Nhớ đến em “thằng bé” của anh dựng lên không sao bảo được nó. Anh đam mê em.

Dòng tin nhắn làm tôi rã rời. Tôi nhũn người. Giống như đang bị lột trần trước bàn dân thiên hạ. Tôi không còn cảm giác xấu hổ mà chỉ chán ngán đến cùng cực. Sinh khí như đã bỏ tôi mà đi. Tôi héo hắt như một bà già. Tôi nằm vật lên giường hai tay khoanh lên trán.

Cảm giác đó là do tôi đã đọc vị được bản thân mình. Tôi đã nhìn được chân diện bản thân mình. Tôi muốn thoát ra nhưng lại không thể. Nói theo ngôn từ mỹ miều thì tôi đi tìm một thứ gọi là tình yêu. Thực chất tôi đã không chịu được sự cô đơn nên phải luy.

Khi tôi khoanh hai tay lên trán là tôi muốn bóp ghệt những ý nghĩ không cho nó bung ra. Và lần nào tôi cũng đã thất bại. Những ý nghĩ hiện lên một cách sống động. Tôi đã trải qua 3 người đàn ông.

Người đàn ông số một là chồng hợp pháp của tôi. Chúng tôi cùng sinh ra và lớn lên vào thời chiến tranh nên nhu cầu một con người cụ thể của chúng tôi đều ở mức tối thiểu. Chúng tôi đều trải qua cảm giác mạnh nhất của cái đói, cái rét. Chúng tôi lớn cùng cây cỏ thiên nhiên hơn là được sự dạy dỗ của con người. Tất cả những điều đó đều không tìm được cảm xúc yêu mãnh liệt của chúng tôi. Trên cái bãi cỏ mướt mà của sân vận động dưới trời sao bài học đầu tiên của tình yêu là người con trai nằm đè lên trên người con gái. Sau đó mới là cái hôn. Từ 19 tuổi nhận lời tỏ tình đến 22 tuổi nhận lời kết hôn chúng tôi chỉ biết nồng ấm ôm nhau rất chặt và người con trai nằm đè lên người con gái vẫn còn nguyên áo quần.

Tôi là con gái nông dân bồng học hành giỏi giang được đi ra thành phố. Chồng tôi cha mẹ thoát ly ra thành phố đã lâu, sinh chồng tôi ở thành phố. Nhà chồng tôi có những 4 người con đều là trai cả, chồng tôi là thứ 3, còn mỗi cậu út chưa có vợ. Nhà chồng tôi ở căn hộ tập thể diện tích chưa đầy 30 m². Khi cưới tôi về mẹ chồng mua một chiếc giường tây và chiếc gi đờ màu hoa cà kê vào một góc nhà. Thế là 4 góc nhà có 4 tiểu gia đình, 4 tiểu thế giới thu nhỏ. Thực chất chỉ có 3 tiểu gia đình thôi, cha mẹ chồng là một, gia đình ông anh thứ hai đã có một thằng cu 3 tuổi và gia đình tôi mới cưới nhau. Còn góc thứ 4 kê những hai chiếc giường kéo, một của cậu út, một của ông anh trưởng làm nghề lái tàu, đã khôn ngoan lấy vợ nhà quê nhưng chỉ chủ nhật mới về với vợ, còn ngày đi làm thì về nhà cha mẹ.

Chồng tôi đã yêu vợ một cách cuồng nhiệt. Cái giường mẹ chồng tôi mua không được chắc cứ rung lên bần bật rồi kêu cọt ca cọt két. Tôi bầu vào lưng chồng để giảm tốc độ nhưng chồng tôi kệ thây. Tôi nghe thấy tiếng cười rúc rích của bà chị dâu, rồi tiếng mẹ tôi háng giọng. Tôi thô bạo đẩy chồng xuống. Chồng tôi vẫn ôm tôi thật chặt. Hàng tháng trời đêm nào cũng cuồng nhiệt như vậy và dường như chồng tôi không thể nào thoả cơn khát. Tôi thì xấu hổ đến ê chề khi một buổi chiều đi làm về trước chồng, mẹ chồng nói với tôi: Này cô, lấy chồng phải biết giữ chồng không có lại cô quả sớm, vừa vừa cái chuyện ấy thôi nhé không có là nó bị lao碌 đấy. Tôi nhìn cái mặt

nó xanh như đất nhái ấy. Tôi muốn gào lên vào mặt mẹ chồng rằng, nào tôi có đòi gì con bà đâu, đây là con bà thích đây chứ. Nhưng tôi không thể gào. Nước mắt tôi rơi lã tả. Mẹ chồng tôi có vẻ thương hại tôi, an ủi : Là đàn bà với nhau mẹ mới nói với con điều ấy. Đàn ông ấy mà cái chuyện ấy ấy là họ mê muội lắm. Đàn bà thì mình chỉ cốt là cho nó có con chứ có phải sung sướng gì đâu, nên mình phải biết kìm hãm họ. Tôi lại muốn gào lên lần nữa rằng là tôi cũng thích chuyện ấy với chồng tôi nếu không có tiếng đằng háng của mẹ và tiếng cười rúc rích của chị dâu. Tối ấy tôi rúc vào ngực chồng khóc nức nở và dứt khoát không cho chồng cởi quần của tôi. Chồng tôi gắng hỏi mãi tôi mới thì thào kể lại chuyện mẹ chồng nói với tôi lúc chiều. Chồng tôi thở dài rồi ôm tôi ngủ.

Vài ngày sau, ăn cơm tối xong chồng tôi rủ tôi đi chơi công viên. Công viên ngày đấy vắng người và an ninh trật tự tốt lắm. Chúng tôi đi dạo quanh hồ một chập rồi ngồi xuống một ghé đá. Chồng tôi ôm tôi rồi hôn. Tôi để mê trong vòng tay anh. Đột nhiên anh sốc tôi đến bên một gốc cây to. Anh ấn tôi vào gốc cây, cởi bỏ quần tôi. Anh cuồng nhiệt làm tình với tôi dưới gốc cây. Anh hôn vào tai tôi rồi thì thầm : Em cứ thoải sức yêu anh đi. Anh có làm em sung sướng không? ở đây không có ai nghe tiếng chúng mình đâu. Tôi cong người, ghì chặt lấy chồng và rên lên : Chúa ơi.

Chúng tôi ngồi nghỉ trên ghé đá. Chưa khi nào tôi có cảm giác này. Cơ thể tôi như muốn rã ra và nhẹ bẫng. Chồng tôi cũng đầy vẻ thoải thuê. Anh tựa toàn bộ sức nặng của cơ thể vào người tôi. Anh bảo : á chà, sói cái nhà mình cũng hăng ra trò.

Xem ra cái trò làm tình ở công viên thật là hiệu quả, cho đến hàng tuần sau chồng tôi không còn làm giường cốt ca cốt kết nữa. Cứ đến tối thứ 7 chúng tôi lại đi công viên. Chúng tôi cứ mê mãi làm tình với nhau mà không biết được rằng chúng tôi đang mắc một cái tội rất lớn là hủ hoá nơi công cộng. Chồng tôi đang ngậm chặt môi vào ngực tôi để vờn vĩa. Tôi áp mặt vào tóc chồng rên rỉ thì ánh đèn pin quét thẳng vào mặt tôi kèm một tiếng hô đanh gọn : Các đồng chí bảo vệ triển khai lực lượng, giữ nguyên hiện trường, giải chúng về trụ sở lập biên bản. Chồng tôi bình tĩnh kéo quần lên cho tôi nhưng một người bảo vệ đã ngăn lại : Giữ nguyên hiện trường. Chồng tôi khùng lên: Này các anh có biết là đang vi phạm nhân quyền không đấy? Nhân quyền là cái con mẹ mày á. Một người gào lên. Trói chúng lại giải về đồn. Tôi sợ run người lên oà khóc. Chồng tôi ôm chặt tôi vào lòng rồi xoay người che cho tôi.

-Tôi nói với các anh điều này nhé, chúng tôi là vợ chồng. Chồng tôi nói.

-Vợ chồng gì lại đưa nhau ra bờ bụi, gốc cây thế này. Tiếng một người gay gắt.

-Nhà chúng tôi chặt chội, có người già có trẻ con. Chúng tôi còn trẻ nên... Thôi các anh thông cảm cho. Tiếng chồng tôi nhũn nhặn.

-Đưa nào bị bắt cũng kêu nhà chặt. Cứ giải chúng về đồn. Nhẹ nhất cũng là tội hủ hoá, còn nặng là làm đĩ thì rũ tù.

-Vậy thì để chúng tôi mặc quần áo về nhà lấy giấy đăng ký kết hôn cho các ông xem.

-Cho chúng mày mặc quần áo để chúng mày chối bay chối biến tội lỗi hả ? Trói chúng lại giải chúng về đồn.

-Anh ơi, tôi níu chặt lấy chồng. Anh cũng là quân nhân mà, anh có mang thẻ của anh đi không, anh trình ra đi. Em chết mất.

-Ừ anh quên mất.

Chồng tôi nói với người đội trưởng :

-Anh chờ một chút tôi trình anh cái này.

-Trình cái gì ?

-Thì đợi tôi lấy nó ở túi quần. Các anh phải cho tôi lấy thì tôi mới trình được các anh chứ.

-Có cho nó lấy không anh ? Nhớ nó lấy dao.

-Cứ để cho nó lấy. Có dao thì nó cũng không chống lại được bằng này người.

Chồng tôi lập cập mãi mới rút được cái thẻ quân nhân ở trong túi ra. ánh đèn pin chiếu thẳng vào cái thẻ đến một phút rồi tắt phụt. Giọng người nói đã mềm xuống :

-Sao lại ra đến nông nổi này hả ngài trung úy ?

-Đã bảo là nhà chật chội, mẹ già lại khó tính. Các bố đi làm nhiệm vụ thì cũng phải có tình người một chút chứ.

Tiếng thờ dài đến sượng :

-Thì cũng phải có thành tích để báo cáo chứ. Thôi chào ngài trung úy.

Tốp người bỏ đi còn để lại tiếng cười: Sau vụ này cục sượng của vợ ngài trung úy bay vào xuống hồ.

Tôi gục đầu vào ngực chồng khóc nức nở. Chồng tôi vỗ vào lưng tôi an ủi.

Quả là sau đây cục sượng của tôi đã bay vào trạng thái lãnh cảm đã đành lại có dấu hiệu rối loạn thần kinh. Cũng may lúc đó trong bụng tôi đã có em bé. Thế là mục đích sống của chúng tôi đã rõ ràng, vì em bé, chứ không phải là thứ dục vọng tầm thường như trước kia. 9 tháng sau tôi sinh ra một bé gái.

Sinh con xong người tôi đầy da, da trắng nõn. Chồng tôi cứ hít hà người tôi. Mẹ chồng tôi nói thẳng : Phải kiêng cho đủ cỡ. Chồng tôi lảng xa tôi.

Vào dịp tết, con gái tôi đã lẫm chẫm biết đi, rất xinh. Mẹ chồng tôi yêu nó lắm. Mừng một tết cả nhà chồng tôi đi về quê. Vợ chồng tôi có việc phải đi tết sếp nên không về. Mẹ chồng tôi bảo để cho vợ chồng tôi rảnh thì bế cả con bé đi. Cả nhà đi rồi căn phòng 30 m2 rộng thênh thang.

Chồng tôi bỗng nổi hứng nói chiều mới đi tết sếp, rồi trải chiếu chiếu ra giữa nhà, khoá cửa ,kéo hết rèm cửa sổ. Tôi quan sát anh và bật cười. Anh chưa động gì đến tôi mà “thằng bé” của anh đã dựng đứng. Tôi biết anh rất yêu tôi và anh rất khoẻ mạnh về thể xác cũng như về tâm lý. Tôi biết anh đã chịu áp lực suốt cả thời kỳ sau vụ ở công viên, rồi việc tôi mang thai, sinh con, nuôi con nhỏ. Tôi cũng định bụng sẽ làm cho anh thoải mái cơn khát kinh niên bấy lâu. Tôi chủ động đề anh xuống rồi lột quần của anh ra. Tôi đưa thằng bé của anh vào trong mồm mơn trớn. Có lẽ từ hồi kết hôn chưa khi nào tôi chủ động với anh như thế này. Anh rên lên rồi chồm dậy. Anh ngấu nghiến hôn tôi khắp mặt, rồi xuống ngực, rồi xuống rưng rậm đang ẩm ướt của tôi. Tôi nắm chặt thằng bé của anh đưa vào cửa sinh của mình để làm dịu các đầu mút thần kinh đang căng lên chờ. Anh lại nhồm người để rút ra: Từ từ đã, hôm nay mình sẽ làm tình đến trưa nhé. Nhưng tôi không thể chờ cái sự từ từ của anh được. Tôi lật người đè anh xuống. Tôi ngồi lên người anh. Các cơ tròn trong người tôi chỉ chờ có thế, nó ôm chặt lấy thằng bé của anh. Anh đờ đẫn trong sự đam mê. Khi tôi trèo khỏi người anh, anh cứ nhất quyết níu lấy. Tôi bảo : Giờ đến lượt anh làm cho em kêu thật to. Tôi đã rên thoải mái mà không bị anh bịt ngón tay vào mồm. Đột nhiên (lại đột nhiên) tôi thấy lưng anh nhẩy mồ hôi như người toát dương, anh dừng lại rồi thoát nhanh khỏi người tôi. Anh kéo chiếc gối đang kê dưới mông tôi che lên người. Tôi nhồm người dậy. Đập ngay vào mắt tôi anh cả đang đứng giữa nhà kinh ngạc nhìn chúng tôi. Anh cả hay đi làm về khuya nên mẹ chồng tôi đã lắp ổ khoá có thể mở cả trong lẫn ngoài để anh cả không phải gọi cửa. Quá kinh sợ tôi giằng lấy chiếc gối chồng tôi đang che tấm thân trần của anh. Anh giữ lại, thế là hai bên cứ thế giằng co. Tôi không thể giằng được chiếc gối bèn bỏ tay ra ngừng lên thì anh cả đã đi ra khỏi phòng từ lúc nào. Tôi vừa khóc vừa xông vào chồng cào cấu : Sao anh lại giằng cái gối của tôi, không để cho tôi che.

-Thì cô giằng của tôi chứ, tôi lấy trước cơ mà.

- Anh của anh nhìn anh thì có sao đâu, tôi là đàn bà thì tôi phải che chứ.
- Nhưng mà tôi đã cởi truồng trước anh ấy bao giờ đâu.
- Sống với anh quá rủi ro thế này tôi không thể sống được nữa. Tôi về quê đây.

Tôi sắp xếp quần áo bỏ về quê mặc cho chồng tôi níu kéo.

Đã mấy năm từ khi đi lấy chồng tôi không về quê ăn tết. Nay đúng ngày mừng một tôi lại về quê. Bố mẹ tôi thấy tôi về thì mừng lắm nhưng khi không thấy chồng con tôi đi cùng thì đã hiểu ngay , rằng cái gia đình nhỏ của tôi có vấn đề gì đây. Tôi cũng không thể kể cho bố mẹ tôi cái nguyên do vì sao mà tôi lại bỏ chồng bỏ con về nhà đường đột trong ngày mừng một tết thế này. Mẹ tôi dọn

cơm cho tôi ăn. Mừng một tết mâm cơm của mẹ cũng có bánh chưng, một đĩa thịt lợn luộc, một bát bí xanh nấu xương. Mâm cơm thế là xôm trò lắm. Cả một thời thơ ấu sống bên cha mẹ tôi có thể đếm đủ những bữa cơm nhà tôi có thịt.

Tôi lấy đũa xiên một miếng bánh chưng. Bánh chưng chỉ toàn củi, chỉ có một lớp nhân đỗ mỏng còn chẳng thấy thịt mỡ đâu. Tôi chẳng lạ gì điều này. Từ ngày tôi biết nhận thức thì bánh chưng nhà tôi gói đã không còn theo bài bản của truyền thống được nữa. Theo truyền thống ngàn đời của cha ông để lại thì bánh chưng phải hội tụ đủ 3 yếu tố: gạo nếp, thịt mỡ, đậu xanh. 3 thứ đó nhà nông đều có cả. Gạo nếp thì cấy được, đỗ xanh cũng trồng được, lợn thì nuôi trong chuồng. Mình có được thì cứ ăn cứ sao phải bóp mồm bóp miệng. Nhưng khổ nỗi sự thể nó không nằm trong cái mình muốn được. Muốn gì làm lấy thì có mà loạn đàng à ? Không thể có cái tôi ở đây được, không thể tôi muốn được. Tất cả những cái tôi muốn đều là dục vọng thấp hèn.

Bánh chưng của mẹ không rền vì gạo nếp của mẹ lẫn nhiều gạo tẻ quá, điều này thì tôi cũng không lạ gì. Nhai kỹ lại còn bùi bùi vì hạt gạo tẻ chưa chín kỹ. Mẹ tôi ngồi nhìn tôi ăn cứ thở dài.

-Mẹ ơi, năm nay hợp tác chia cho nhà mình được mấy cân thịt.

-Thì có khác gì mọi năm đâu, chia theo khẩu. Nhà mình có 5 khẩu thì được 5 cân hơi. Bất con lợn nhà Quý nó lại cho ăn quá no thành ra 5 cân hơi chỉ còn có 3 cân vừa thịt vừa xương xẩu.

-Con thấy ngan gà còn nhiều sao mẹ không bắt làm thịt ?

-Tối qua cúng giao thừa con gà trống thiến rồi. Nhà mình nuôi được nhiều gà ngan còn các nhà hàng xóm họ không nuôi được, thấy nhà mình ăn thịt nhiều là họ tố cáo đấy. ăn nhiều thịt là nhiều dục vọng không tốt đâu. Thôi thì thiên hạ sao mình vậy con ạ.

-Mẹ ơi gạo nếp nhà mình bị lẫn nhiều tẻ quá, ăn mất ngon. Mùa sau mẹ nhớ chọn kỹ giống lúa mẹ nhé.

-Thì con xem đây, chùm thóc nếp để giống mẹ treo trên sào trong buồng kia. Thóc nếp ở ruộng nhà mình có bao giờ lẫn tẻ đâu, chỉ có điều khi gặt thì phải để chung với mọi nhà thành ra xấu tốt lẫn cả. Mẹ thở dài buồn rầu.

Tôi thương mẹ quá cố cười rõ tươi :

-Nhưng mà nhai kỹ miếng bánh thấy bùi lắm mẹ ạ.

-Này con có chuyện gì trên ấy vậy?

-Chẳng có chuyện gì đâu mẹ ạ. Hôm nay cả nhà con đi tết bên nội. Bà nội con Bồng bế cả cháu đi, bố nó thì phải đi tết lãnh đạo. Con nhớ nhà nên con về thôi.

-ừ, nghe con nói mẹ nhẹ cả người. Vậy con có đi chào hỏi họ hàng không ?

-Thôi để lần sau con về với chồng con, chứ đi một mình cứ phải giải thích. Con đi ngủ một chút đây.

-ừ con vào giường của mẹ mà nằm.

Giường này là giường của mẹ. Từ khi tôi biết nhớ tôi chỉ nhớ có mẹ nằm trên chiếc giường này với tôi với các anh chị tôi và các em tôi. Chưa khi nào tôi bắt gặp bố nằm trên giường của mẹ chứ đừng nói đến việc bố mẹ nằm cạnh nhau. Ồ thế thì bố mẹ làm cách gì mà có được 7 chị em chúng tôi nhỉ ? Bố mẹ đã đi qua hai phần ba cuộc đời, cái khoái cảm của một con người đã bao giờ được thụ hưởng chưa nhỉ ? Cái ăn thì tôi đã nhìn thấy rồi, cái ngủ tôi cũng đã nhìn thấy rồi còn cái gọi là tình yêu và tình dục ? Sao tôi muốn biết bố mẹ tôi đã thực hiện nó thế nào nếu mà họ chẳng khi nào ngủ cùng nhau ? Tôi nhớ khi tôi lên 10 làng tôi có hội lớn, vui lắm. Lũ trẻ con chúng tôi lảng xăng chạy quanh đám nọ đám kia. Đến một đám trong vườn cây của các cụ thì lũ trẻ con cấm tiệt không được vào. Tôi luôn ngó ngách để vào bằng được. ở trên khoảng đất trống trong vườn cây của các cụ có hai tốp thanh niên nam nữ. Họ đứng riêng, nam ra nam nữ ra nữ. Người đứng đầu tốp nam cầm một cái cán tre dài trên sêu một cái chim. Người đứng đầu tốp nữ cũng cầm một cái cán tre dài trên sêu một cái bướm. Trống thúc lên một hồi, hai tốp thanh niên vừa vỗ tay vừa hô to, cái sượng làm sao cái sượng làm vậy. Hai thanh niên nam nữ cầm cán tre sêu chim và bướm chạy giáp mặt nhau để cho chim và bướm sêu trên cán tre áp vào nhau. Trống vẫn thúc và hai tốp thanh niên vẫn hô to, cái sượng làm sao cái sượng làm vậy. Rồi họ cười như nắc nẻ. Tôi đứng ngây người chẳng hiểu làm sao. Một cụ già nhìn tôi rồi bảo : Sao đã

muốn biết chuyện người lớn sớm vậy. Rồi chẳng phải ai dạy cho đâu cũng khắc biết thôi mà. Cháu đã nhìn thấy rồi thì cháu phải hiểu cho cặn kẽ. Đây là cái cách để cho cây cối tốt tươi ra nhiều hoa trái đầy cháu ạ. Cây cối cũng giống như con người ấy, muốn có con cái phải có tình yêu. Giết dục đi thì còn lấy đâu ra con người nữa mà họ cứ tuyên truyền vớ vẩn.

-Ông ơi thế thì giống như cái cách bà cháu khảo cây mít ông nhỉ ?

-Ồ con bé này giỏi quá. Giống như cái cách bà cháu khảo cây mít ấy mà.

Tôi đã nhớ tất cả chuyện này vì sau lễ hội đó tôi lại lên được vào một cuộc họp. Cuộc họp có đám thanh niên nam nữ ở vườn cây các cụ trong lễ hội và có cụ già đã nói chuyện với tôi. Ông chủ nhiệm họp tác xã nói với đám thanh niên : Là đoàn viên thanh niên lao động Hồ Chí Minh các đồng chí có xấu hổ vì đã tham gia vào một cái hủ tục như vậy không ? Đó còn chưa kể đến cái gọi là dâm ô truy lạc nữa. Cây cối nó cũng hổ thẹn vì hành vi của các đồng chí. Các nhà khoa học đã nghiên cứu rồi, đài báo cũng đã nói ra rả suốt ngày mà các đồng chí không chịu lắng nghe. Tôi nhắc lại để các đồng chí nhớ, nhớ làm lòng, muốn có cây lúa năng suất cao thì phải là : Nhất nước nhì phân tam cần tứ giống. Các đồng chí về làm bản kiểm điểm.

-Tôi xin ông chủ nhiệm cho tôi phát biểu ý kiến. Cụ già giơ tay xin phát biểu ý kiến.

-Thôi cụ ơi, tôi biết cụ muốn phát biểu gì rồi. Cụ nên nhớ đây là xã hội tân tiến chứ không phải cái xã hội lạc hậu của cụ ngày xưa đâu. Thôi cụ nên về nhà trông gà cho con cháu nó yên tâm làm ăn. Thôi cuộc họp đến đây giải tán

Tôi nghe tiếng cụ già thở dài kèm theo tiếng lẩm bẩm : Thời nào thì dân cũng muốn ăn no cái bụng chứ. Cũng đồng đất ấy mà sao kia thì no còn bây giờ thì cứ đói suốt vậy.

Tối tôi đi ngủ cứ băn khoăn mãi về cái lễ hội ở trong vườn cây của các cụ. Nếu nó chỉ giống như cái cách bà và mẹ tôi khảo cây mít thì hiệu nghiệm lắm mà, có gì là xấu xa đâu nhỉ. Cái cây mít bà trồng ở trái nhà là cây mít dai ngon nức tiếng. Hàng năm nó ra lủng liểng hàng chục quả to như cái ầm tích, nảy tròn. Múi to dày màu vàng thơm nức, trong lại còn có mật. Một quả mít mẹ đổi được cả một mẻ tôm của nhà Tuệ đi đánh đó buổi sáng. Năm ấy cây mít không ra một quả nào. Bà bảo : A cái cây này trở trứng đây, không khảo không cho quả hả. Mẹ nó cầm cho u cái chày giã cua ra đây để khảo cây mít. Mẹ cầm cái chày giã cua ra đưa cho bà rồi mẹ trèo lên cây mít. Bà đứng dưới gốc mít lấy cái chày giã cua đập vào gốc mít rồi nói : Dạ cây mít ? Mẹ đứng trên cây mít trả lời : Dạ, dạ. Bà lại hỏi : Có làm sao năm nay không ra quả ? Mẹ đứng trên cây mít trả lời : Con biết con có lỗi rồi, xin tha cho, sang năm con ra nhiều quả. Bà lại hỏi : Nhiều là bao nhiêu ? Mẹ đứng trên cây mít trả lời : Con xin ra 20 quả. Bà lại bảo : Thế thì được rồi, ta tha cho nhà mi. Bà cất cái chày giã cua vào bếp, còn mẹ thì trèo từ trên cây mít xuống đất.

Tôi đã rất muốn cười khi nhìn bà và mẹ khảo cây mít nhưng nhìn vẻ mặt bà trịnh trọng quá nên tôi không dám cười nữa. Tôi đã cố chờ đến sang năm xem cây mít có ra đủ 20 quả không nhưng tôi quên mất. Đến sang năm khi những dái mít non trồi ra bà đã đếm. Rồi bà thốt lên : Đủ 20 quả rồi mẹ cái bóng ạ. Quả là năm ấy 20 quả mít nảy tròn lủng liểng trên cây mít.

Miền man câu chuyện của tuổi thơ tôi vẫn không thể tìm ra câu trả lời, rằng bố mẹ tôi đã yêu nhau cách gì để có chúng tôi? Và cách gì để họ vui sống trong cuộc đời này ? Từ thăm sâu tôi biết bố mẹ tôi đã rất yêu nhau và yêu thương con cái. Khi đã có con gái tôi càng thấu hiểu điều này. Nhưng bố mẹ tôi có khi nào rơi vào hoàn cảnh như tôi và chồng tôi không ? Sao mà tôi thấy bế bàng . Giá như đất dưới chân tôi tách ra làm hai để tôi chui xuống.

-ô, bố con bóng về đây à ? Tiếng mẹ tôi reo vui làm tim tôi nhột lên.

-ô Bóng có mệt không ? Để bà gọi mẹ Hoa dậy cho Bóng.

-Mẹ Hoa ơi Bóng về này.

Tôi vội nhồm dậy lấy hai tay xoa mặt, vuốt lại tóc rồi đi ra ngoài. Tôi đón con từ tay mẹ tôi. Con bé ôm lấy mặt tôi thơm lầy thơm để. Tôi vùi mặt vào ngực con để tránh cái nhìn của chồng tôi.

-út ơi, mẹ tôi gọi cô út.

-Dạ.

-Bắt con gà mái ghe để làm thịt đi, bố con Bóng ngồi đây để bà đi làm thịt con gà cho Bóng ăn nhé.

Tôi ôm con ngồi xuống giường, chồng tôi cũng ngồi xuống bên tôi.

-Em mệt à ?

-Em không sao cả. Anh về đây làm gì ?

-Anh về bảo cho em tin vui. Buổi trưa anh đến nhà ông thủ trưởng, anh đã đề đạt nguyện vọng rồi. Ông ấy hứa sẽ cho nhà ta một căn hộ tập thể.

Quả là một tin đáng ăn mừng nhưng tôi ngồi im lặng. Chồng tôi ôm vai tôi :

-Thôi em đừng giận nữa, anh cũng đau lòng lắm. Anh chưa đem lại cho em điều gì sung sướng cả. Nhà ta sắp có nhà riêng rồi, anh sẽ làm tất cả các việc nhà cho em.

Tôi khóc nức lên. Tôi thương chồng. Quả là chồng tôi cũng khổ lắm chứ, có sung sướng gì hơn tôi đâu.

-Đừng khóc em khéo bố mẹ lại lo lắng, chuyện của chúng mình đừng để các cụ buồn.

Tôi nghe lời chồng gạt nước mắt. Chúng tôi ở lại ăn tết quê với mẹ đến tận mừng 3 mới lên thành phố.

Nước mắt tôi rơi ướt mát cả mặt. Nghĩ đến mẹ tôi buồn vô hạn. Khi ở xa nhớ đến cha mẹ ở quê tôi luôn khát khao sẽ làm việc gì đó cho bố mẹ tôi vui lòng. Có khi chỉ nghĩ đơn giản là lần này về nhà tự tay tôi sẽ làm một món ăn ngon cho bố mẹ. Thế rồi mỗi lần về quê tôi luôn vội vã, hoặc mấy đứa bạn cũ tìm đến. Vẫn luôn là mẹ nấu cơm cho tôi ăn. Cho đến khi mẹ mất tôi vẫn chưa nấu cho mẹ món ngon nào. Tôi vẫn chưa hiểu được niềm vui sướng hạnh phúc của mẹ là gì. Cả cuộc đời sống bên mẹ tôi chỉ thấy mẹ một chữ luy, luy con luy chồng. Tất cả những ngày sống bên mẹ tôi chưa khi nào thấy bố tình cảm ngọt nhạt với mẹ, âu yếm mẹ và thương cảm mẹ. Mẹ thì một mực cung phụng bố. Lời nói của bố là mệnh lệnh đã đành, mọi thứ liên quan đến bố cũng như có sự ám chỉ của mệnh lệnh. Với những đứa con thì mẹ yêu chiều đến mức luy con. Mẹ nhận lấy hết các cảm giác đói, khát, rét, đau, buồn..kể cả tủi hổ bẽ bàng để bảo vệ con. Em kể tôi có lần sang nhà hàng xóm hái trộm quả bưởi bị người ta mắng chửi, mẹ đã sang nhà người ta khóc xin nhận tội thay con. Mẹ khóc, chị em tôi cũng khóc, bố tôi thì nghiêng chặt răng thề sẽ rửa hận. Rồi chính cái nhà hàng xóm cũng khóc vì ân hận. Ngày đấy cái sự ân hận của con người ta con nhiều lắm. Cái sự ân hận sẽ giúp con người ta không phạm phải sai lầm hơn là sự giác ngộ rất nhiều. Ngoài chữ luy, cũng là một thân phận làm người, mẹ có những khát khao và sự khổ sở như tôi không? Sự khát khao của tôi cũng dẫn tôi đến một chữ luy. Chữ luy của tôi trong cái vòng lao khổ ê chề. Nghĩ đến chữ luy của mình nước mắt tôi ngừng rơi. Tim tôi khô khốc. Đầu óc tôi nóng bừng.

Sau cái tết năm ấy không lâu chúng tôi được phân nửa gian của căn phòng 16 m² của tập thể, tức là 8 m². Vợ chồng tôi vô cùng sung sướng. Ngày dọn về nhà mới cả nhà tôi tung bừng. Thôi thế là từ nay an cư lập nghiệp rồi. Thực ra câu các cụ xưa nói không phải bao giờ cũng đúng. Vợ chồng chúng tôi đã lập nghiệp trước khi an cư. Chồng tôi bây giờ đã là ngài đại úy, tôi cũng là cán sự bậc 2. Chúng tôi hưởng lương nhà nước, có sổ gạo và tem phiếu của cán bộ. Gia đình chúng tôi thuộc gia đình cơ bản rồi. Nào còn đòi hỏi gì hơn. Chỉ có điều là chúng tôi còn trẻ lại không biết kiểm chế hết thảy các cảm xúc của mình. Mặc dù hàng tháng mỗi cán bộ nhà nước như chúng tôi đều phải học tập chính trị để nâng cao tinh thần đạo đức cách mạng.

Chồng tôi gia cố lại cái giường. Anh mua hẳn mấy chiếc đinh thuyền về gọt thẳng vào mộng. Anh giờ thẳng tay nện những nhát búa chát chúa vào đinh. Tôi nhìn anh làm cả cười:

-Anh thù gì mấy cái mộng giường thế.

-Anh ghét cái sự cọt kẹt của nó lắm. Chắc là mình chả chuyển nhà nữa đâu em nhỉ vì thế cần gì mộng với mọ. Anh cứ đóng chắc lại cho nó khỏi cọt kẹt.

-Vâng, anh cứ đóng chắc lại cho nó khỏi cọt kẹt.

Được nhà mới chúng tôi dành hết phiếu thịt của tháng đó để làm một bữa tươi đãi gia đình. Mẹ chồng tôi cho chúng tôi một chiếc phích Trung Quốc bà để dành từ chục năm rồi. ăn cơm xong mẹ chồng lại đưa bóng về chơi nhà bà. Nhà chỉ còn hai vợ chồng, nhà lại có hoa tươi, người lại vừa được ăn thịt. Tôi vừa rửa bát vừa hát nho nhỏ. Thỉnh thoảng lại còn liếc nhìn chồng. Chồng tôi uống vài chén rượu đang nằm phê phê trên giường. Trời vẫn còn lạnh nhưng chồng tôi chỉ

mặc chiếc áo đông xuân cộc tay và chiếc quần đông xuân. Tôi nhìn thấy rõ bắp tay anh nổi cuộn cuộn. Anh bảo, anh là quân nhân anh không thể để thể lực yếu được. Vì vậy sáng nào anh cũng chạy và tập tạ dù là mùa đông hay mùa hè.

Tôi đã dọn xong nhà cửa. Khu tập thể im lìm trong giấc ngủ trưa. Tôi thấy chồng thở đều đều nên nghĩ anh đã ngủ say nên rón rén nằm xuống cạnh anh. Tôi vừa kịp đặt mình thì đã thấy anh xoay người ôm chặt lấy tôi : ôi vợ yêu ơi, nhớ vợ quá. Lâu quá tôi không được ôm vợ.

Tôi phì cười nhưng cũng chợt nhớ ra rằng suốt từ tết đến giờ đã là tháng 4 chúng tôi chưa hề đụng đến nhau. Tối tối chúng tôi vẫn ngủ bên nhau nhưng chỉ dựa lưng vào nhau hoặc là úp thìa. Thậm chí đến hôn nhau thôi chúng tôi dường như cũng quên mất. Chúng tôi luôn có cảm giác ăn vụng bị bắt quả tang. Sự bẽ bàng đó làm tắt cảm giác ham muốn. Tuy nhiên chúng tôi đang nín lòng để chờ đợi căn nhà riêng của mình.

Tôi mặc cho anh xoa xít tôi. Anh phủ lên khắp người tôi những cái hôn ẩm ướt của anh. Tôi nhắm chặt mắt để tận hưởng. Khi môi anh ngậm vào núm vú của tôi để nút thì tôi không thể nằm im được nữa. Người tôi rung lên, tôi ghi chặt đầu anh. Anh hiểu cử chỉ của tôi nên lười anh càng quấn chặt núm vú của tôi. Tôi cong người cuống quýt thọc tay vào trong quần anh. Tôi hơi ngạc nhiên một chút vì cái của anh nó vẫn rất nhơn nhơ. Thường thì trong trạng thái như thế này nó đã cứng ngơ cứng ngắt. Tôi nghĩ chắc là do anh uống rượu. Tôi dùng tay vờ vò một hồi mà nó vẫn mềm oặt. Tôi thì đang trong trạng thái không thể dừng lại được. Tôi còn thấy rõ một sự chờ đợi đến căng thẳng và gây nên một sự đau đớn ở cửa sinh. Người tôi căng cứng. Tuy nhiên tôi vẫn rất tin ở khả năng của chồng nên tôi đã cương quyết gạt tay anh khi anh định đưa một ngón tay vào tôi để giảm bớt sự căng cứng. Tôi ngồi dậy lột bỏ quần áo của anh. Tôi lập lại cái cách của anh là phủ những nụ hôn ẩm ướt khắp người anh. Rồi tôi dừng lại ở điểm nhấn. Tôi mút cái đầu thẳng bé. Tôi cảm nhận được sự hứng thú của anh. Mắt anh nhắm chặt và anh rên lên. Một lúc anh chồm lên người tôi. Tôi nhắm chặt mắt chờ đợi sự đi vào mãnh liệt của anh như mọi bận. Sự chờ đợi của tôi lâu hơn bình thường khiến tôi phải mở mắt ra. Anh đang loay hoay với thẳng bé mềm oặt của anh, không sao cho nó vào được tôi. Tôi trợ giúp chồng. Tôi bảo anh nằm xuống. Tôi trèo lên người anh cọ sát. Tôi dùng đám cỏ xanh mướt của mình như con đé chui ra. Tôi đã có cảm giác sự thập thò của con đé. Để nó không tụt vào tổ tôi nắm chặt lấy đầu nó. Một tay tôi mở thật rộng cửa của mình để đưa nó vào. Nó chui vào một chút. Tôi hào hứng nhấp nhồm thế là nó nghẹo cổ chui tọt ra. Nó nằm một cách thảm hại trên bãi cỏ ướt đầm. Chồng tôi thở dài đến sượt. Tôi ôm chặt cổ chồng an ủi : Chắc là do hôm nay anh uống nhiều rượu.

Tít tít tít. Máy điện thoại báo có tin nhắn mới. Tôi biết tin nhắn đó là gì và là của ai rồi. Mặt tôi tê dần rồi bì bì. Tôi bỗng muốn cầm chiếc điện thoại đó phi vào tường để khỏi đối diện với sự ê chề. Tôi vẫn nằm yên lặng. Tôi biết rất rõ rằng tôi luôn có cảm giác đó nhưng tôi chưa khi nào thực hiện cái sự muốn đó cả. Rồi tôi sẽ cầm chiếc máy điện thoại đó lên để đọc tin nhắn. Rồi mặt tôi lại tê dần rồi bì bì. Rồi tôi sẽ vùi mặt vào gối để che cái mặt mình đi. Rồi mặt tôi hết tê. Rồi tôi sẽ tưởng tượng, rằng sẽ thế này và sẽ thế kia. Rằng lần này sẽ khác lần trước. Rằng sẽ có hoa và quà. Và lần này có khác không? Tôi vừa mua được một cái chim giả. Tôi chưa kịp ngắm nghía xem nó ra sao? Ồ, tại sao tôi có thể quên được điều đó nhỉ? Tôi nhồm dậy ra kiểm tra xem cửa đã được cài chặt chưa, dù tôi vẫn nhớ là đã cài rồi. Tôi mở tủ lấy chiếc hộp để lên giường. Tôi cẩn thận mở hộp. Các động tác của tôi chậm chãi và cẩn trọng nhưng tim tôi đập thình thục.

Nó bằng plastic màu đỏ, trông như món đồ chơi của trẻ con. Dầu vậy người tôi bắt đầu nóng bừng. Nhưng cái đầu tôi lại tỉnh táo đến kỳ lạ, thậm chí không có một sự liên hệ. Chỉ còn lại một vài hình ảnh trong phim mà tôi đã từng được xem qua. Tôi đến trước gương. Tấm gương to, rất sáng. Tôi nhìn thấy trước tiên là khuôn mặt dài dại và đôi mắt cũng dài dại. Có kẻ khôn nào mà lại hành động vậy không? Rồi ánh mắt cũng dài dại. Đôi tay dài dại run rẩy cởi bỏ áo quần. Trong gương da thịt sáng loáng. Một tấm thân tròn mình cá trắm, với 2 cái vú bánh dày, một đôi chân dài và cái bụng đã qua một lần sinh nở mà vẫn thon, tịnh không có vết nứt. Cái tấm thân cha mẹ sinh ra thế là quí lắm, ối người mất bao tiền để thẩm mỹ mà có nổi tấm thân đó đâu. Tấm thân

thật đẹp đẽ. Ngày xưa mẹ chồng đi kén con dâu thì phải là người có tám thể này để vừa sinh nở tốt vừa khéo ăn ở với nhà chồng. Tám thân này được gọi là tám thân sang. Và cái món đồ chơi trẻ con kia sắp được đưa vào tám thân sang này để giải quyết vấn đề tự lực. Vấn đề tự lực thì có gì là xấu nào, nó chẳng luôn được đề cao trong mọi thể chế và trong mọi lĩnh vực xã hội đấy ư ! Tôi lấy catalo để đọc hướng dẫn sử dụng: Nằm ngửa trong tư thế thật thoải mái trên giường. Người nào có đầu óc tưởng tượng thì hãy nghĩ đến một cảnh thật lãng mạn, sau đó dùng hai tay tự kích thích vào các điểm nhạy cảm như 2 núm vú và âm vật. Như vậy sẽ tạo hưng phấn để cửa mình mở ra. Trường hợp nếu không thể tự làm được như đã hướng dẫn thì sẽ dùng dầu bôi trơn xoa lên dụng cụ rồi đưa từ từ vào của mình. Chú ý: Phải thật từ từ nếu không sẽ gây tổn thương, khó lường.

Tôi làm theo hướng dẫn của catalo. Tôi nằm thật thoải mái trên giường và tôi tưởng tượng. Gì chứ điều này thì thật là sở trường của tôi. Nếu tôi không có sự tưởng tượng lãng mạn thì tôi đã không lụy đến vậy. Nếu tôi thực tế và chấp nhận số phận thì tôi đã không bao giờ phải chịu đau khổ và ê chề đến vậy. Trên một thảm cỏ xanh có những bông hoa li ti, ánh nắng vàng rực rỡ. Tôi tung tăng nhảy múa(à không chỉ đi trên đó thôi, người đàn bà đã 40 thì không được nhảy nhót nơi công cộng người ta dễ lầm tưởng là tâm thần lẩm đáy). Tôi hát vang lên (à không chỉ hát thầm trong họng thôi, người đàn bà 40 thì không được hát to một mình nơi công cộng). Có một người đàn ông (người này giống ai trong 3 người đàn ông đã đi qua đời tôi đây? Một quân nhân, một giáo sư và một chính khách). Không là ai trong 3 gương mặt đó. Một người đàn ông thật hoàn hảo, có một cơ thể thật khỏe mạnh, biết nói những lời rất hào hoa và hiểu biết về mọi lĩnh vực văn hoá nghệ thuật, lịch sử dân tộc, tương lai của nhân loại ... và thông thạo mọi chế độ chính sách. Nhưng lại phải biết kết những chiếc nhẫn cỏ và phải biết mua những chiếc khăn bông. Người đàn ông đó đã nhìn tôi rất lâu và bảo : Em thật đẹp. Anh đam mê em. Hoặc sói con, em thật đáng yêu. Sau đó sẽ ôm lấy tôi và hôn. Và sau đó...Tôi đã nghe trong người có một sự chuyển động. Vẫn là cái hành trình đó, đầu tiên là hai bầu vú co lại, hai núm vú săn nhỏ lại. Tôi dùng hai tay mân mê hai núm vú. Như được truyền một dòng điện, luồng điện chạy dọc suốt cơ thể tạo một sự ngát ngây, sau tập trung lại tại cứ điểm. Tôi lần tay xuống khu rừng rậm, nước đã thấm ướt cỏ. Thời điểm đã đến. Tôi lấy món đồ chơi đưa nó vào mình. Nước rất trơn nó liền chui tọt vào trong. Tôi bấm nút cho nó chuyển động. Cái đầu nó ngoáy như con sâu đo tạo cảm giác buồn buồn. Tôi nằm im để chờ cảm giác nó mang đến. Rất lâu chỉ có thể, cái cảm giác buồn buồn chuyển sang rất vì đã không còn nước nữa. Tôi chán ngán rút nó ra. Thế là bao nhiêu sự háo hức của tôi đã chuyển sang thất vọng. Sự tự lực của tôi đã không đem lại kết quả nào. Và sau đó là cảm giác thật ê chề, lại vẫn là cảm giác ê chề. Vậy tôi vẫn phải lụy sao? Tôi chợt nhớ, cái cảm giác tôi vừa trải qua khi làm cái việc tự lực thực ra tôi cũng đã trải qua rồi. Khi cái sự háo hức qua đi, khi cái sự tưởng tượng không đến, khi đối diện với sự ê chề, khi tôi muốn từ chối nhưng lại không thể từ chối thì tôi đã trải qua cái cảm giác như vừa xong. Buồn buồn, khô rát và ê chề. à, thì ra vậy. Tôi lụy một cái sự hợp tác của hai bên nhưng kết quả không phải lúc nào cũng như mong đợi.

Tôi sẽ đối diện với chữ lụy của tôi.

Buổi trưa hôm ấy cả chồng tôi và tôi đều nghĩ rằng do chồng tôi uống rượu hơi nhiều nên mới dẫn đến tình cảnh như vậy. Một tuần sau chúng tôi lại háo hức vào cuộc. Chồng tôi vừa ôm tôi vừa thì thào: Hôm nay anh sẽ đền em cả lần trước. Tôi cuồng nhiệt chủ động kích thích vào các điểm huyết xung yếu của anh một hồi lâu. Sau đó tôi mới chạm tay vào thằng bé của anh. Tôi giật mình đánh thót khi thấy nó vẫn ỉu xiù. Tôi lại nghĩ chắc do mình hăng hái quá nên nó sợ chẳng. Tôi để cho anh kích thích lại tôi. Chồng tôi cũng hăng hái không kém gì tôi. Mối anh, tay anh cuồng nhiệt trên khắp cơ thể tôi. Người tôi râm ran nóng bừng. Một sự kích thích của anh khiến tôi chồm lên anh nắm lấy thằng bé của anh đưa nó vào hố đen đang căng cứng của tôi. Một cái gì eo uột trong tay tôi, nó không thể vào sâu hơn được 3cm. Tôi cố nhét nó vào, cố làm một cái việc không tưởng nhất. Sau 3 lần cố, nó thậm chí còn chui khỏi tay tôi xuống nằm một cách thảnh

hại trên bãi cỏ ướt đẫm nước của tôi tươi sáng. Không tìm được tôi kêu lên thảng thốt: Trời ơi, sao lại thế này? Anh nhồm dậy hỏi tôi : Có việc gì vậy hả em? Anh xem cái của anh kia, hôm nay nó cũng không lên được. Anh cúi xuống nhìn hiện vật, rồi thở dài : Anh cũng không hiểu bị sao nữa. Cơ thể anh vẫn khoẻ mạnh, không bị đau ở chỗ nào cả. Anh vẫn rất yêu em và thèm muốn làm việc này với em mà. Anh vẫn rất thèm muốn làm việc này với em mà. Kể cả khi không có em bên cạnh, chỉ nghĩ đến em anh để muốn làm cái việc đấy. Anh nói thật đấy, anh vẫn rất yêu em mà.

Chúng tôi còn thử lần thứ 3 nữa nhưng không kết quả gì. Chúng tôi đi khám bác sỹ, bác sỹ bảo : Bị liệt dương do một sang chấn về tâm lý. Nếu vợ chồng cùng hợp tác để chữa trị thì có thể khỏi. Chúng tôi rất buồn vì đã biết cái sang chấn tâm lý kia là do đâu. Ngày mừng một tết đen tối đó. Phần tôi lại càng ân hận hơn vì tôi đã không chia sẻ sự ê chề với chồng lại còn đùng đùng bỏ về quê. Dường như để chuộc lại lỗi lầm tôi đã đi tìm những phương thuốc bí truyền. Tôi về quê mua đồ xanh và nhờ mẹ ấp trứng vịt lộn. Đồ xanh tự tôi ngâm giá để cho chồng ăn hàng ngày. Trứng vịt lộn chồng tôi ăn phát ngán nhưng tôi vẫn một mực bắt chồng ăn. Phiếu thịt tôi mua toàn chân giò để hầm với đồ trắng và dấm dương hoắc, ép chồng ăn. Phần tôi ăn như người chay tịnh.

Thực ra cái thời khắc chúng tôi đang sống đó cái sự chay tịnh nào có khó khăn gì đâu. Phiếu thịt của gai đình chúng tôi cộng lại chưa được 2kg, ấy là còn do chồng tôi là quân nhân được nhiều hơn. Chứ nếu chỉ là cán bộ bình thường như tôi thì cả nhà tôi chỉ được hơn một cân thôi. Chúng tôi chay tịnh trong cái ăn cái mặc đã đành, còn chay tịnh cả trong mọi thứ hiểu biết. Vì thế mà chay tịnh cả những ước mơ, nhất là những ước mơ về sự giàu sang thì lại càng không bao giờ dám tư tưởng. Bởi khi đó mà giàu có thì luôn gắn liền với tai hoạ. Bản lý lịch của cán bộ, ở mục thành phần gia đình nếu là bần nông hoặc bần cố nông thì coi như tấm lý lịch đó đã được bảo lãnh. Đáng kể nhất là một năm chúng tôi được đọc tới ba là 2 quyển sách, vài tờ báo, 2 buổi chiếu phim ngoài trời và 1 buổi xem hát chèo. Tất cả đã được lên kế hoạch sẵn chứ không phải cứ thích là có thể thoải mái. Với những người làm việc cơ quan nhà nước như chúng tôi thì một năm ngoài những buổi họp nghị quyết và học tập để nâng cao tư tưởng thì còn có thêm một buổi nói chuyện về tình hình thế giới. Cái buổi nói chuyện về tình hình thế giới này đã phân chia đẳng cấp, người nhà nước và dân thường. Chúng tôi rất háo hức mỗi khi có buổi nói chuyện về tình hình thế giới. Để ít nhất là khi đi xem chèo chúng tôi đã hiểu được tường tận câu hát trên sân khấu. Cái thứ hát chèo này nó luyên láy lắm vì thế nghe đấy mà không hiểu ngay được. Y như tiếng Việt mà không có dấu thì mỗi người đoán một kiểu. Ví như câu hát này: Khoa học Liên xô ngày nay phát triển còn cao hơn Mi. Nghe câu hát xong một người dân thường ngồi cạnh tôi thắc mắc: Khoá (cửa) hóc(Bị hóc) thì tốt gì mà lại còn bảo phát triển hơn mì (ăn) là thế nào. Chẳng hiểu thế nào sất, khoá hóc lại đi so sánh với mì. Nghe người dân thường thắc mắc tôi phì cười giải thích : Khoa học của Liên Xô ngày nay phát triển cao hơn nước Mỹ bác ạ. À thảo nào, cô đúng là người nhà nước biết rộng, nói cái là tôi hiểu ngay. Và cũng chính là người nhà nước nên chúng tôi biết rằng, nước nhà đang trong thời kỳ bị cấm vận. Nói môm na theo người dân là đang bị đóng cửa. Vì vậy ngoài giờ làm việc tại cơ quan thì thời gian còn lại chúng tôi chỉ ngồi chơi suông. Thời con gái cái việc ngồi suông thì tôi mơ mộng về cái mái ấm gia đình. Tôi mơ mộng về người chồng của mình, đứa con của mình, chỉ thế thôi. Cái thời ấy mơ mộng cũng nghèo nàn của một ngôi nhà kín cửa. Khi lấy chồng rồi, tôi ngồi suông tôi mơ mộng lúc được chần gối với chồng. Lúc chồng tôi bị ốm thẳng bé của anh, tôi ngồi suông tôi thở dài, tôi mơ mộng lúc nó lại ngẩng cao đầu. Hai năm trời chúng tôi nại chữ nhẫn. Chúng tôi hợp tác một cách mật thiết với nhau vì căn bệnh đã đành mà vì chúng tôi còn yêu nhau tha thiết. Chúng tôi đã chạy chữa từ tây y đến đông y rồi cả nam y nữa. Cứ nghe đâu có thầy giỏi là chúng tôi đến. Nhưng vẫn không đem lại kết quả gì. Thôi thế là mệnh trời, đã là mệnh trời sao chống lại được. Chúng tôi đã chữa hết thầy hết thuốc rồi, không còn ân hận gì nữa. Nói hết thầy hết thuốc là nói danh chính ngôn thuận thôi, chứ thực ra còn một bài thuốc dân gian nữa nhưng chúng tôi không làm được. Bài thuốc này gồm 3 vị : Hà thủ ô, cỏ thiên, và trứng vịt lộn, gọi tắt của bài thuốc này là Hà Thiên Lộn đọc ngược. Bài thuốc này đã có công hiệu với nhiều người. Từ bản thân tôi suy ra cũng thấy có lý. Đó là cái vụ gây ra

sang chấn tâm lí cho chồng tôi thì tôi là nguyên nhân cũng là kẻ chứng kiến, có lẽ vì vậy mà mỗi khi chồng tôi làm việc đó với tôi thì cái sang chấn tâm lí đó đã hằn sâu trong não bộ nó sẽ chỉ huy cái việc dồn máu xuống cho thằng bé bị phá vỡ. Nay nếu là một người đàn bà khác thì não bộ sẽ không nhớ lại cái sang chấn đó nữa. Tôi đã nói chuyện này với chồng tôi nhiều lần, nhưng anh đều gạt đi nói là nếu không phải là tôi thì anh không muốn cái thằng bé của anh nó cất đầu dậy với bất cứ người đàn bà nào khác.

Ngoại trừ cái việc anh bị ốm thằng bé của anh thì anh là người đàn ông hoàn hảo. Anh luôn mua hoa đúng lúc tôi thích, anh hôn tôi đúng lúc tôi mong. Anh làm hết thấy mọi việc nhà cho tôi. Anh tránh không bao giờ để tôi rơi vào trạng thái thèm muốn. Hai năm trời thật cố gắng nhưng căn bệnh của anh không hề thuyên giảm. Anh bảo với tôi : Em đi học đi, đời người cũng phải toại nguyện lấy một bề chứ. Em đã vì gia đình mà không được học bằng chị bằng em. Anh cũng muốn làm cho em hạnh phúc lắm, nhưng nay số phận bắt chúng ta phải chịu cảnh này thì anh sẽ chăm lo gia đình cho em để em đi học tấn tới. Tôi ôm lấy chồng mà khóc. Tôi thương yêu chồng tôi một phần, phần khác tôi đã linh cảm thấy điều chẳng lành.

Tôi ôn thi đại học. Chồng tôi là người thầy của tôi. Anh đã học xong đại học, còn tôi chỉ học trung cấp. Tôi thi đỗ đại học. ở đại học tôi được học triết học, duy vật biện chứng và duy vật lịch sử. Tôi được biết thế nào là vật chất thế nào là tinh thần. Vật chất có trước, tinh thần có sau. Và cái việc tôi và chồng tôi yêu nhau, ôm ấp nhau, hôn nhau và làm cho nhau thỏa mãn cũng là một thứ vật chất. Ô tôi đã ngộ ra rằng, cái sự hiểu biết của một cô bé nông dân sống trong lũy tre làng, trong cộng đồng nông dân, trong vòng tay ôm ấp của cha mẹ cũng là nông dân thật khác xa với cái sự hiểu biết của nhân loại. Từ cái sự ngộ ra đó tôi bỗng biết thương thân. Lần đầu tiên trong lúc ngồi xuống tôi đã thương thân mình cháy gan cháy ruột. Tôi đã khóc rất thảm cho cái thân tôi, chứ không phải khóc thương cho cha mẹ, anh em, chồng con như mọi bận. Tôi khóc thương thân nhưng tạnh không hề oán thán một ai. Cái bản chất nông dân của tôi vẫn còn đậm lắm. Thương thân thì cứ thương chứ không được trách cứ người thân, đó sẽ là phạm tội trọng. Sau cái lần ngồi xuống để khóc thương thân tôi bị ốm một trận to. Các bác sỹ không tìm ra bệnh của tôi. Tôi cứ như một cái xác vật vờ sống không ra sống, chết không ra chết. Chồng tôi chăm sóc tôi rất tận tình mà bệnh tôi cũng không giảm. Một hôm chồng tôi thở dài đến suột rồi nói với tôi: Anh làm đơn li hôn để em đi lấy chồng khác nhé. Sống với anh thế này em khổ quá. Kỳ lạ khi nghe chồng tôi nói vậy tôi bỗng khỏi ốm. Đợi khi tôi khỏe mạnh hẳn chồng tôi mới nói với tôi về việc anh sẽ làm đơn li hôn để cho tôi đi lấy chồng khác. Tôi đã lòng lên như con sư tử cái để phản ứng lại đề nghị của chồng. Chồng tôi không hề vui hơn mà cũng không buồn hơn trước sự phản ứng đó của tôi.

Tôi ngộ ra một điều nữa là không thể để nhiều thời gian xuống. Thời gian xuống hay làm cho người ta nghĩ dại. Tôi lao vào học hành nghiên cứu. Kết quả tôi tốt nghiệp đại học loại ưu được chuyển tiếp sinh. ở bậc học cao hơn tôi được học sâu hơn về con người. Con người có rất nhiều quyền và nghĩa vụ. Tôi đã hiểu thấu đáo cái gọi là nhân quyền mà cái đêm trong công viên chồng tôi đã nói với những người thi hành công vụ. Nhân quyền là cái quyền của con người rất là ưu việt chứ không phải là cái con mẹ mày như những người thi hành công vụ đã nói với chúng tôi ở công viên ngày ấy. Và điều tôi ngộ được nhất, là con người ngoài cái đức tính hy sinh thì cũng nên biết đòi hỏi những quyền lợi của mình, biết tự giải phóng mình. Tôi áp dụng những điều đã học vào trường hợp cụ thể của mình, thì về một mặt nào đó tôi đang hy sinh và đang tự trói buộc mình. Nhưng từ sâu thẳm tôi lại biết sự hy sinh đó của tôi là đáng khen ngợi. Một người chồng tốt như chồng tôi thì cũng đáng để một người vợ như tôi hy sinh lắm chứ.

Chúng tôi hoàn toàn bằng lòng với cuộc sống của mình. Trong khu tập thể gia đình chúng tôi là một gia đình mẫu mực. Trong các cuộc họp luôn được nêu gương. Chồng tôi thì đã dành, tôi cũng như người tu chính quả. Tôi không có mấy may thêm muốn một điều gì. Đêm đêm tôi nằm bên chồng hít hà cái mùi mồ hôi của anh. Anh vuốt ve tóc tôi rồi xoa lưng cho tôi. Anh không bao giờ quên nói thắm vào tai tôi: Anh yêu em nhất đời. Tôi cũng thì thào với anh : Em chỉ yêu duy

nhất có anh thôi. Rồi chúng tôi ôm nhau ngủ. Mỗi sáng ngủ dậy mặt chúng tôi sáng ngời hạnh phúc. Cuộc sống của chúng tôi có lẽ sẽ kết thúc có hậu nếu cánh cửa đừng mở ra. Cửa mở đáng xạoch. Tôi nghe rõ một tiếng thở phào, Rồi cứ thế ào ào như một trận lốc. Mọi thứ lộn tung phèo. Một bà phó tiến sỹ đã được học triết học, mỹ học, kinh điển học, tương lai học...Lại còn được đọc thêm dự báo thế kỷ 21 mà vẫn ngỡ ngác trước sự xoay vần của cuộc sống. Để đến đêm ngủ trong lòng chồng mà vẫn giật mình nhòm nhộn như gái dậy thì sợ bị hiếp dâm.

Rồi thì chính chồng tôi đã mang hậu hoạ về nhà. Để nâng cao chất lượng cuộc sống, để bù lại những tháng ngày chạy tịnh tinh thần anh mua về một cái ti vi và một cái đầu băng, trong khi một thời thượng lúc đó là phải có con Dream (Giấc mơ). Tối đến chúng tôi tha hồ xem phim. Tôi quên chưa nói, khi anh được thăng hàm tá thì chúng tôi đã có cả gian nhà. Chúng tôi đã cải tạo, nâng cấp thành nhà hai tầng bốn phòng. Con gái chúng tôi học cấp hai đã có phòng riêng. Chúng tôi xem từ phim tâm lý đến phim bạo lực, rồi kiếm hiệp. Chúng tôi xem phim như một con nghiện. Ngoài giờ làm chúng tôi chỉ mong đến tối về nhà xem phim. Chúng tôi lùng sục khắp các cửa hàng băng để tìm phim mới. Chúng tôi là khách quen không chỉ một cửa hàng mà đến 4, 5 cửa hàng. Tôi cũng xin nói thêm nếu không phải là khách quen thì sẽ không được xem những phim hay. Các nhà chức trách phân chia ra 2 loại: Băng trong luồng và băng ngoài luồng, Băng trong luồng gồm các bộ phim đã được kiểm tra nội dung, không có yếu tố phản động, không kích dâm, kích động bạo lực.Vì phải có cơ quan chức năng kiểm duyệt, mà các cơ quan chức năng thì làm việc chậm chạp nên loại băng trong luồng đã hiếm lại không hay.Còn băng ngoài luồng là các bộ phim chưa được kiểm tra nội dung, không có yếu tố phản động nhưng tươi mát và nhiều cảnh đấm đá. Vậy nên băng ngoài luồng thường nhiều phim hay. Các cửa hàng băng không bao giờ bày công khai các loại băng này, chỉ có khách quen mới đưa ra.Thi thoảng cơ quan chức năng đến kiểm tra bắt được băng ngoài luồng là tịch thu và phạt.

Một tối chồng tôi hí hửng đem về một cuộn băng giấu giếm trong túi xách. Chồng tôi nhấp nháy với tôi: Hay lắm, cả đời em chưa bao giờ được xem đâu. Chú em bên Hải quan cho đấy, hàng độc, bóí khắp các cửa hàng băng cũng không có đâu. Nấu cơm ăn nhanh rồi còn xem. Chồng tôi cẩn thận chốt chặt cửa rồi mới mở băng. Tôi còn tranh thủ lau cái bàn cái tủ, thi thoảng mới liếc mắt vào màn hình.Vài cảnh tươi mát, trai đẹp gái đẹp. Rồi tiếng thở hổn hển rất đặc trưng nhưng tôi chưa có liên hệ nào, vì từ lâu tôi đã quên hết. Một lúc tôi mới ngừng tay ngồi xuống chồng. Điều làm tôi ngạc nhiên là mặt chồng tôi thần thờ đến dài dại. Tôi hỏi chồng: Anh làm sao thế?. Hỏi đến lần thứ 3 chồng tôi mới hát hàm hướng về màn hình vô tuyến, nói một cách vô định: Không thể tả được. Tôi nhìn lên màn hình một lúc rồi cũng thốt lên: Không thể tả được. Thế rồi chúng tôi cùng dán mắt vào màn hình. Lần đầu tiên chúng tôi được xem cận kề từng chân tơ kẽ tóc hình thể của con người. Từng nơi sâu kín nhất và các cách người đàn ông ngủ với người đàn bà như thế nào. Và các cách người đàn bà ngủ với người đàn ông như thế nào. Cả các cách người ta đón nhận và biểu lộ, mà trong sách khoa học người ta gọi là hưng phấn. Ban đầu là cảm giác lạ sau đó tôi thấy người tôi nóng bừng lên và chuyển động. Hai vú tôi co tròn lại. Phía bụng dưới râm ran. Tôi ngả vào chồng tôi. Tôi muốn được chồng tôi hôn và vuốt ve. Chồng tôi bắt được ngay ý muốn của tôi.Anh hôn tôi mãnh liệt và cởi bỏ quần áo của tôi. Anh kích thích tôi. Tôi cong người và rên lên. Trong phút chốc tôi đã quên mất. Tôi đè lên người anh, hôn anh, mút hai cái núm vú nhỏ như hai hạt tằm của anh. Rồi như con rắn tôi trườn dần xuống phía dưới của anh. Anh cũng đã quên mất, anh căng người và bỏ mặc cho tôi trườn. Tôi đã bắt gặp khu rừng của anh. Nó rất rậm rạp nên môi tôi chưa tìm thấy ngay thẳng bé của anh trốn ở đâu. Cảm thấy môi mình rất bé trong khu rừng rậm đó, tôi vục cả mặt vào. Vẫn chưa thấy nó đâu. Sự hưng phấn làm tôi mất bình tĩnh. Tôi ngồi dậy lấy hai tay dặng đùi anh ra và tìm. Trong đám cỏ rậm một cách bất thường thẳng bé chỉ bằng ngón tay trở đang nhờn nhơ chơi. Nó dường như không hề có can dự gì với việc chúng tôi đang làm. Mà lý ra nó phải là nhân vật trung tâm. Tôi vẫn không thể dừng. Tôi cho nó vào mồm mong truyền cho nó sinh lực của tôi. Anh bỗng chồm lên và hất tôi ra. Anh chạy đến vô tuyến tắt một cách thô bạo, miệng cần nhả:Phim tục tĩu vớ

vẫn. Tôi mặc quần áo vào. Mặt tôi tê tê, mắt tôi nhìn xuống. Tôi như một tội đồ. Tôi rất muốn ngừng mặt lên nhìn chồng xem biểu hiện trên mặt anh nhưng tôi không thể. Vả lại cũng không có cơ hội. Anh buông màn nhanh, tắt điện và quay mặt vào trong. Tôi có cảm giác ê chề. Tôi muốn thờ dài nhưng cố kìm nén.

Sau đó cuộc sống của chúng tôi có một bóng đen lẩn quất xung quanh. Chúng tôi không còn đối xử hồn nhiên với nhau như trước được nữa. Nhất là với chồng tôi. Anh luôn tìm cách lảng tránh tôi. Chúng tôi không thường xuyên ngồi ăn chung, uống nước và cùng vào giường đi ngủ. Tôi đã cố chủ động lôi anh trở lại cuộc sống trước đó nhưng anh dường như không muốn. Cuộc sống như vậy kéo dài hơn 1 năm khiến cả hai đều mệt mỏi. Rồi một ngày anh ra đi. Anh đi đâu không một ai biết cả. Gia đình và cơ quan đã hoài công đi tìm anh. Tôi và con gái đã khóc anh hết nước mắt. Giá mà nhìn thấy anh chết chắc chắn tôi cũng không đau đớn đến vậy. Tôi hay cả nghĩ. Tôi nghĩ ra cả trăm cách anh đau đớn ở cuộc đời này, mà tôi lại không có cách gì an ủi anh được. Cho đến vài tháng sau, sự đau đớn đã nguôi ngoai tôi mới sắp lại ngăn tủ của anh. Trong một góc tủ tôi thấy một hộp giấy. Tôi mở ra, trong đó có hơn 20 cuộn băng có nội dung như cuộn băng buổi tối khốn khổ đó tôi với anh đã xem. Lại có một tờ giấy anh viết, không đề gửi cho tôi, như một lời tự sự : Anh đã làm mất một nửa thú vui cuộc đời của em rồi. Anh xin lỗi em. Anh có sống một cuộc đời nữa cũng không bù đắp được cho em đâu. Xin lỗi em. Thì ra là vậy. Tôi đã hiểu vì sao anh ra đi. Không biết anh còn sống hay đã chết. Tôi lấy cái ngày anh ra đi làm đám giỗ hằng năm cho anh.

Người đàn ông số hai tôi đã gặp trong một bữa tiệc chiêu đãi trọng thể của nguyên thủ quốc gia. Bà phó tiến sỹ khi chồng bỏ đi, trong đau khổ đã dồn hết tâm lực cho công việc. Thế là thành đạt, thành một chuyên gia tầm cỡ. Vì vậy rất hay được tham gia trong các cuộc họp quan trọng, mặc dù không hề có chức tước gì cả. Người đàn ông số hai là một quan chức lớn, nhìn bề ngoài rất lạnh lùng. Cái vẻ lạnh lùng đó đã khiến tôi không thể dời mắt quan sát. Tôi đã thấy rất nhiều người đến chạm cốc chào hỏi nhưng không có ai dừng nói chuyện với người số 2 này quá một phút. Sự tò mò khiến tôi tiến lại làm một màn chào hỏi: Chào anh, anh có khoẻ không? Người số 2 nhìn tôi hơi ngạc nhiên rồi cũng nở một nụ cười: Chào chị, công việc vẫn ổn chứ? Mọi việc tốt rồi anh ạ. Tôi đưa đũa. Thế thì tốt rồi. Người số hai nói. Tôi vắn óc để tìm một câu nói thích hợp với hoàn cảnh thành ra lúng túng. Người số 2 nhìn tôi cười cười: Có điều gì khó nói phải không? Tôi cũng cười cười: Tôi muốn xin số di động của anh. Điều này thì dễ không ấy mà. Tôi cũng muốn xin số của chị. Được không? Người số 2 nói. Tôi ghi số điện thoại của người số 2, rồi đưa danh thiếp của tôi cho người số 2, xong tôi cúi chào.

Tôi không hiểu vì sao tôi lại xin số điện thoại của người số 2. Tôi chỉ định tìm hiểu vì sao một quan chức cao như thế mà không có ai đến hầu chuyện, thế thôi. Số điện thoại kia tôi không bao giờ dùng đến thì tôi xin làm gì. Thì ra tôi đã không chịu được ánh mắt nhìn của người số 2 như đang phanh thân tôi ra bằng sự xét nét: Cần gì? Mưu đồ gì? Toan tính gì? Phe phái nào?..Tôi đã lúng túng và sợ hãi thành ra cố tìm cách cốt thoát khỏi ánh mắt đó.

Ngay đêm sau bữa tiệc chiêu đãi đó tôi có cú điện thoại. Người số 2 gọi cho tôi.

-Tôi đã nghe tên chị nhưng tôi chưa bao giờ được hân hạnh làm quen chị? Chị có điều gì cần tôi giúp không?

Không còn ánh mắt tra xét nữa nên tôi đầy tự tin ngạo mạn cỡ chuyên gia. Tôi nói thành câu chuyện, có đầu có cuối, có suy nghĩ nhân vật của màn chào hỏi trong bữa tiệc chiêu đãi. Nghe xong người số 2 cười khùng khục.

-Thế thì tôi phải làm quen với chị luôn thôi. Hôm nào ta đi ăn trưa với nhau nhé.

-Được thôi. Công việc của tôi không bận lắm. Khi nào anh không bận thì gọi cho tôi nhé.

-Thế hẹn chị ngày mai được không?

-Ngày mai? Nhanh thế ư?

-Sao lại nhanh? Tôi muốn ngay bây giờ cơ đấy.

- Anh cũng vui tính thật đấy.
- Tôi cũng là một người đàn ông mà.
- Tôi quên mất điều đó.
- Thế tôi mới phải nhắc chị.

Người đàn ông số 2 đã làm tôi phải lòng như thổi miên. Tôi đã rất thích cái bộ mặt lạnh lùng và cái cách nói chuyện qua điện thoại.

-Đồng ý em nhé. Ngày mai là ngày trai gái làm lễ vu quy. Khoảng 1 giờ chiều anh họp xong anh sẽ gọi điện cho em. Em xin nghỉ làm buổi chiều nhé. Chờ anh. Anh biết cách làm cho em hạnh phúc mà.

-Vâng.

-Em tuyệt vời.

Tôi đã tha hồ mơ mộng suốt cả buổi tối sau khi nhận được cú điện thoại của người số 2: Ngày mai làm ngày trai gái vu quy. Sẽ có một chiếc nhẫn cưới kim cương, hoặc một chiếc nhẫn bằng cỏ. Một bó hoa hồng trắng. Một phòng trong một khách sạn. Có rượu vang đỏ.. Nhẫn sẽ được trao cùng với một nụ hôn nồng nàn.

Tôi mê đắm trong sự tưởng tượng của chính mình.

Buổi sáng hôm sau tôi đã không làm được một việc nào cả. Đến gần trưa tim tôi đập gấp gáp. Tôi đi ra hiệu gọi đầu.

Đúng 1 giờ chiều điện thoại của tôi rung lên. Người đàn ông số 2 nói đã chờ sẵn tôi tại địa chỉ..và bảo tôi đến gấp. Tôi cuống quýt. Tối qua tôi định sẽ mua 2 quả đào thật đẹp, thế mà quên mất cho đến khi nhận được điện thoại mới nhớ ra. Tôi sẽ tìm mua ở dọc đường.

Tôi đã rất chú ý mà không có một hàng hoa quả nào. Đường đi thì càng ngày càng ngõ ngách.

Tôi không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy địa chỉ người số 2 đã nói với tôi. Đó là một ngôi nhà nhỏ đề biển: Nhà nghỉ. Tôi rút máy cầm tay gọi cho người đó để hỏi lại địa chỉ mà tôi nghĩ tôi đã quên. Người số 2 nói lại địa chỉ cho tôi. Thì ra tôi trí nhớ của tôi rất tốt.

Tôi còn đang ngập ngừng trước cửa nhà nghỉ thì có một thanh niên chạy ra đỡ xe cho tôi và hỏi: Có một người đang chờ cô ở phòng 302 phải không?

-Ừ.

-Cô để cháu cất xe.

Nhanh như cắt chàng thanh niên đưa chiếc xe của tôi vào trong nhà, rồi chạy ra hướng dẫn tôi lên gác. Điều lạ là chàng thanh niên không hề nhìn vào mặt tôi hoặc tránh nhìn vào mặt tôi. Tôi vừa lên cầu thang vừa nghĩ ngợi. Tôi vừa làm xong một đề tài nghiên cứu: Nhà nghỉ là sản phẩm của sự mở cửa.

Tôi viết trong đề tài của mình: Chắc là cầu rất nhiều nên cung mới lắm thế, các nhà nghỉ mọc lên như nấm. Nhà nghỉ tính tiền theo giờ. Giá trung bình 40.000 một giờ. ở đây có một đội ngũ nhân viên rất miễn cưỡng. Đặc biệt họ không bao giờ được nhìn vào mặt khách. Đó là nguyên tắc vàng để giữ chữ tín với khách. Các nhà nghỉ không bao giờ hợp tác với thám tử...Tôi đã làm đề tài này nhưng không đi thực tế mà chỉ qua khai thác nhân chứng. Bây giờ tôi đang đi thực tế chắc sẽ bổ sung nhiều điều.

Người số 2 mở cửa đón tôi, rất trịnh trọng trong bộ quần áo vừa đi họp về. Không đóng cửa ngay mà gọi lễ tân mang lên 2 cốc đá. Lễ tân mang chiếc khay đựng 2 cốc đá lên. Người số 2 đóng cửa lại rồi trịnh trọng lấy trong ca táp da đen rất đẹp 2 bịch sữa hộp đưa cho tôi:

-Em đổ ra cốc đá uống đi cho đỡ mệt.

Tôi sững sờ nhìn hai bịch sữa rồi lại nhìn quanh quát căn phòng. Căn phòng nhỏ chừng 6 m2.

Tôi muốn kiếm một bông hoa, đâu là hoa trên chần cũng được nhưng giường lại trải ga trắng. Tôi ngồi im lặng. Người số 2 sốt sắng đổ sữa ra cốc cho tôi. Tôi ngăn lại:

-Em không uống được sữa đâu. Em bị dị ứng(Tôi tránh dùng từ bị đau bụng).

-Vậy em uống gì?

-Em uống trà.
-Để anh gọi lễ tân.
-Em sao vậy? Anh phải đến đây vì các khách sạn ở đây anh hay đi họp qua, họ quen mặt. Phải vì hành đến chỗ dân thường.
Tôi lại bị thôi miên
Tôi lại chợt tỉnh khi người số 2 kéo ập người tôi vào người anh.
-Nào, yêu anh đi.
Chưa có nhẫn cưới, tôi tỉnh táo.
-Em vẫn chưa chuẩn bị.
-Thì anh có chuẩn bị gì đâu.

.....

Đã xong.

Thì thôi không có hoa cũng được, không có nhẫn cưới cũng không sao. Nhưng vẫn còn 2 bịch sữa và 2 cốc đá đã chảy nước. Người số 2 cầm 2 bịch sữa ấn vào tay tôi:

-Em mang về đi. Trưa nay ăn chiều đãi anh cầm về đấy mà.

Đất sụt dưới chân tôi. Tôi phải ngồi xuống giường. Cả người tôi tê bì, đầu tôi nóng bừng. Mắt tôi có một màng đen che mờ. Tôi muốn độn thổ.

-Mang về đi, cho con.

Tôi muốn gào lên: Đừng động đến con tôi. Không được động đến con tôi.

Tôi cảm lạnh. Mặt tôi tê bì. Toàn thể thân tôi tê bì. Đầu tôi rỗng tuếch. Tôi lấp bắp:

-Nhà em không ai uống được sữa vì đều bị dị ứng.

-Vậy à, tiếc thật. Sữa tốt lắm em ạ.

Người số 2 lưỡng lự vài giây rồi cầm 2 bịch sữa nhét vào ca táp.

Trước khi rời khỏi phòng người số 2 thì thào vào tai tôi: Em thật tuyệt. Hôm sau ta sẽ gặp nhau nữa nhé.

Hai bịch sữa đã ám ảnh tôi khủng khiếp. Mỗi lần nhìn thấy ai cầm trên tay hai bịch sữa là người tôi run lên và thân thể tôi như đang bị phơi trần như nhộng trước thiên hạ. Sau cảm giác ê chề đó tôi luôn tự nhủ rằng tôi sẽ ngẩng cao đầu để từ chối lời đề nghị. Tôi sẽ nói thẳng cảm giác của tôi về hai bịch sữa. Nhưng tôi vốn là kẻ mơ mộng, tôi luôn tin rằng ngày mai sẽ là ngày tốt đẹp. Con người cũng đầy tốt đẹp. Tôi cũng là một con người tốt đẹp. Tôi cũng đáng được hưởng những điều tốt đẹp chứ. Lần sau người số 2 sẽ mang đến cho tôi một sự lãng mạn. Hoa. nhẫn cỏ. nhẫn kim cương. Lần sau tôi sẽ nhận được những điều tốt đẹp ấy.

Lần sau. Sự gấp gáp trong 1 giờ nghỉ trưa. Không có cả những lời âu yếm. Không cả hai bịch sữa. không hoa. không nhẫn cỏ. không nhẫn kim cương. Có, có một cử chỉ lạ, như một hành động kỳ quặc. Một cử chỉ không thể gọi là cách âu yếm hiện đại, cũng không thể gọi là cách âu yếm dân dã, cổ xưa. Là cái cách gì mà một bà tiến sỹ(Một đêm ngủ dậy tôi đã thành tiến sỹ, vì nhà nước đã đổi lại cách gọi) về xã hội học như tôi cũng không thể hiểu nổi. Hành động đó là, khi đã xong, quần áo đã chỉnh tề, người số 2 vỗ tay bộp vào mông tôi rồi nói: Quý lắm đấy, quý lắm đấy.

Hai bịch sữa không còn ám ảnh tôi nữa. Chỉ còn sự bi lụy của tôi. Tôi giãy giụa để thoát ra. Tôi muốn ngẩng cao đầu để từ chối. Rồi tôi vẫn đến nhà nghỉ 40.000 một giờ.

Người số 3. Trong cái sự bi lụy ê chề tôi đã cố thoát ra bằng cách tìm một người đàn ông khác.

Người số 3 là một giáo sư văn hoá. Một quý bà tiến sỹ xã hội học mà gặp được một giáo sư văn hoá thì có khác gì rồng gặp mây, cá gặp nước. Người số 3 đã nói chuyện rất hay về các hình thái văn hoá. Văn hoá chính phủ, văn hoá nhà nước, văn hoá tôn giáo, văn hoá dân tộc, văn hoá làng xã, văn hoá thôn bản, văn hoá cụm, văn hoá hàng xóm, văn hoá gia đình, văn hoá cá nhân, văn hoá ăn, ngủ, đi, đứng, nói chuyện, đọc, xem... Và cái lối cuốn tôi nhất là văn hoá tình dục. Người số 3 nói:

-Anh đang định viết một cuốn sách về những thói hư tật xấu của dân tộc mình. Muốn dân tộc lớn lên được thì phải biết chỉ ra những thói hư tật xấu của dân tộc mình. Để mà soi vào đó, để mà sửa mình.

-Trong quá trình nghiên cứu anh phát hiện ra một lỗ hổng văn hoá rất lớn của dân tộc mình trong hai lĩnh vực. Em biết đó là lĩnh vực nào không?

-Không biết à? Tiến sỹ xã hội học mà lại không biết à? Đó là hai lĩnh vực rất nhạy cảm: Lãnh đạo và tình dục. Thì cũng là tất yếu thôi. Bao nhiêu năm thể chế phong kiến đã giết chết văn hoá của hai lĩnh vực đó rồi. Lãnh đạo là ai? Là vua là chúa. Vua chúa là trời rồi, nói sao dân chẳng phải nghe, vậy thì cần gì đến văn hoá. Hàng nghìn năm trời biểu hiện một trạng thái thì theo quy luật di truyền nó sẽ biến thành kiểu gen. Nói như các cụ là nó đã ăn vào máu. Nay, một thể chế mới, nếu có sự thay đổi thì cũng phải cần một thời gian tương đương. Trong lĩnh vực tình yêu cũng vậy nhé. Người đàn ông trong gia đình cũng như trong xã hội luôn được đề cao hơn người phụ nữ. Vậy nên người đàn ông cũng không cần gì đến văn hoá với người phụ nữ.

Tôi đã vô cùng ngưỡng mộ vị giáo sư văn hoá, người đàn ông số 3. Để tôi không còn mơ mộng gì đến hoa, nhẫn cỏ và nhẫn kim cương nữa. Cái mà tôi mơ mộng là văn hoá tình dục, một lỗ hổng lớn của dân tộc nói chung và của cá nhân tôi nói riêng. Quả là tôi chưa bao giờ được sờ mó đến cái gọi là văn hoá tình dục đó. Tôi khao khát được sờ mó vào nó.

Người số 3 mời tôi đến nhà vào một buổi trưa sau giờ làm việc. Người số 3 đến tận cơ quan đón tôi và mời tôi đi ăn trưa sau mới về nhà.

Khu căn hộ cao cấp 11 tầng.

-Nhà anh ở tầng 10, như khách sạn. Người số 3 nói.

Chúng tôi cùng vào thang máy. Không hiểu sao tôi lại có mơ mộng rằng vào thang máy người số 3 sẽ ôm tôi vào lòng. Một cái ôm rất khoáng đạt và lãng mạn. Ý nghĩ làm người tôi run rẩy. Tôi đã nhìn thấy ánh mắt người số 3 rất tình tứ. Tôi hơi xoay người để tránh ánh nhìn. Bộp, một cái vỗ vào mộng tôi. Kêu rất to. Tiếng kêu to đó có vẻ làm cho người số 3 rất khoái trí. Có vẻ như người số 3 sắp vỗ thêm một cái nữa nhưng đã lên đến tầng 10, cầu thang máy đã mở ra.

Tự nhiên sự tự tin của tôi biến mất. Tôi lọt vào căn hộ như tên ăn trộm.

Cảm nhận đầu tiên của tôi là một sự gọn ghẽ. Cái sự gọn ghẽ đó được tôi lý giải ngay, nhà không có trẻ con có khác. Người số 3 lấy cho tôi một cốc nước lọc, rồi có vẻ tất bật chuẩn bị việc gì đó. Tôi không có việc gì để nghĩ, bỗng sợ. Tôi cúi xuống lấy tờ báo dưới gầm bàn. Tôi làm đổ cốc nước. Tôi lấy khăn lau bàn thấm nước. Cảm nhận thứ hai của tôi, chiếc khăn lau bàn cũng sạch sẽ.

Người số 3 nói với tôi:

-Em vào trong phòng nghỉ đi.

Tôi lưỡng lự. Tôi không muốn vào căn phòng đó và trên chiếc giường đó. Tất nhiên không phải là tôi không muốn cái điều sắp tới. Tôi chỉ không thích vào đó. Tôi không muốn nằm trên lót của ai đó. Và tất nhiên tôi là một người đàn bà không tốt đẹp gì, nhưng ít ra tôi cũng cần phải biết cái giường đó không phải là của tôi. Dầu chỉ có chốc lát thì tôi cũng không nên ngả lưng lên đó để làm cái việc ấy.

-Em không vào đó đâu. Anh kéo rèm cửa lại và cái nghề xô fa cũng hay đấy chứ.

-Em định ở nghề xô fa ư? Không bao giờ có chuyện lôi văn hoá giường sang nghề xô fa bà tiến sỹ của anh ời. Vào đây.

Người số 3 đã dùng hết sức lực để lôi tôi vào phòng rồi chốt cửa lại.

Tôi không biết tâm trạng mình ra sao nữa. Tôi vào nhà vệ sinh để nhìn lại mình. Lại một nơi nữa quá gọn gàng sạch sẽ. Tôi vốc nước lên mặt. Nước ướt đầm mặt tôi. Theo thói quen tôi tìm khăn mặt để lau. Trên giá có hai chiếc khăn mặt được treo ngay ngắn. Tôi kéo một chiếc. Một chiếc khăn sạch sẽ nhưng nó đã cũ đến mức chỉ còn các sợi vải đan vào nhau. Tôi thờ dãi rồi treo chiếc khăn lại chỗ cũ, kéo vuông vức các mép. Tôi lấy tay vuốt nước trên mặt rồi kéo vạt áo lên thấm.

Tôi được kéo tuột lên giường và người số 3 nằm chặn lên người tôi với cả sức nặng. Tôi không thể giãy giụa nên nằm im. Người số 3 nói với tôi:

- Hôm em nhắn tin cho anh là em nhớ anh, anh đã thèm muốn em đến mức anh phải thủ dâm đấy.

Thủ dâm=2 bịch sữa. Tôi lại rơi vào trạng thái tê liệt rồi chuyển sang tê bì.

Người số 3 làm việc không ồn ào, xuýt xoa và thủ thỉ. Một hồi rồi tón dưng lại lấy chiếc khăn đã để sẵn trên giường kê xuống mông tôi.

Đã xong, tôi nằm ỳ tại chỗ không muốn xê chuyển cả cái khăn. Người số 3 lấy chân hích tôi: Nằm lui vào Rồi nghĩ sao lại cúi xuống gần bàn cạnh giường lấy một chiếc khăn ném vào bụng tôi. Tôi vào nhà tắm. Khi tôi ra người số 3 đang ngồi ở ghế sofa pha trà. Nước trong phích bắn ra mặt bàn. Người số 3 cúi xuống găm bàn tìm chiếc khăn lau. Không thấy. Người số 3 đi vào trong giường cầm ra chiếc khăn vừa lót dưới mông tôi. Nó nguyên là một chiếc khăn lau bàn. Thì trờ nguyên nó về hiện trạng. Nhưng sẽ có một thứ sẽ dính lên mặt bàn như một chất keo. Tôi định thốt lên rằng, phải giặt chiếc khăn đi đã. Tôi cảm lạnh. Tôi đảo mắt nhìn xem nếu không lấy chiếc khăn lau bàn thì sẽ lấy thứ gì thay thế. Quả là không có thứ gì có thể thay thế ngoài chiếc khăn lau bàn. Giờ tôi cũng đã nghĩ ra chiếc khăn chiếc khăn được ném lên bụng tôi cũng là một chiếc khăn lau bàn nữa.

Thế là tôi vừa được thưởng thức thế nào là văn hoá tình dục của ngài giáo sư văn hoá đáng kính.

Ngài còn rất thích nhắn tin. Những tin nhắn của ngài rất hay ho: Anh thêm doi chan lang lo cua em; Anh me dam em; Chi nghi den nguc em anh da ngop tho...như những lý luận của ngài vậy. Và tôi vẫn đắm chìm trong sự bi lụy ê chề.

Một buổi tối tôi đã nghĩ rất nhiều về những điều tôi đã trải qua. Là một quý bà tiến sỹ xã hội học tôi có thể nhìn những điều tôi trải qua dưới nhiều góc độ khác nhau. Nếu như cái thời chưa mở cửa thì tội của tôi là tội tày đình. Làm đĩ còn nhẹ tội hơn tôi. Ắt là trời đã trừng phạt tôi chỉ thông qua người số 2 và người số 3. Nhưng còn chồng tôi, khi đó nào chúng tôi đã tội lỗi gì? ừ thì là số mệnh con người phải thế. Đàn bà không khổ cửa phụ mẫu thì cũng khổ cửa chồng con, có mấy ai vẹn toàn...Còn cái thời mở cửa này, thời của nhân quyền thì sao? Mấy cô gái trẻ đã từng khuyên tôi, chị đầu tư học tiếng Anh đi mà lấy tây mong rằng gặp thằng có văn hoá mà hưởng thụ. Chứ ta ấy à, có mà đời sang tiểu. Kiếp khác cũng chưa gặp được người như chị nghĩ đâu. Hoặc là chị ngu đi đừng nghĩ nhiều, đừng tưởng tượng ra nhiều, thế là sung sướng. Đầu óc tôi mù mịt. Tôi muốn chết. Tôi chết thì ai chăm con gái tôi. Nó cũng là gái. Tôi khóc. Thật may tôi khóc được..Khóc được chắc sẽ vui đi. Quả một lúc đầu tôi nhẹ đi. Khi đầu óc tôi tỉnh táo tôi đã nghĩ ra được điều mình đang cần. Thực ra đó là một hàng trình tôi đang đi tìm một tình yêu. Tôi đâu có lụy nhiều cái gọi là tình dục. Tôi đã sống rất hạnh phúc với chồng tôi sau nhiều năm không hề có tình dục. Tình yêu của chồng tôi đã lấp đầy sự thiếu hụt đó. Rồi chồng tôi đã bỏ tôi ra đi khi lầm tưởng rằng cái gọi là tình dục đó quan trọng hơn tình yêu của anh. Đến người số 2, người số 3 cũng vậy, họ đã không đem đến được tình yêu cho tôi. Từ lâu thế giới người ta đã phát minh ra một thứ dụng cụ, chỉ để thoả mãn mà không cần đến tình yêu. Đó là cái chim giả. Và tôi đã nghĩ ra liệu pháp chim giả.

Có cái chim giả tôi sẽ ngẩng cao đầu và nói: Không, không bao giờ em gặp lại anh nữa đâu.

Nhưng cái chính là tôi sẽ bảo toàn được những sự tốt đẹp cho những người đàn ông của dân tộc tôi. Họ đều là những người tốt đẹp cả, người đàn ông số 4, 5, 6, 7...

Phụ đính :

Phụ đính II:

Nhà văn Y Ban từ chối "Giải bằng khen" và tuyên bố rút khỏi hội đồng văn xuôi hội nhà văn Việt Nam Nguyễn Trọng Tạo

Thư ngỏ của nhà văn Y BAN

Kính gửi ông chủ tịch Hội nhà văn Việt Nam và 14 vị ủy viên BCH

Kính thưa các quý vị. Tên tôi là Y Ban, hội viên Hội nhà văn VN. Tôi viết thư này để bày tỏ với các quý vị một việc như sau: Ổn giờ và nhờ sự mưa móc của các vị mà tôi được ngồi ở cái ghế ủy viên hội đồng văn xuôi. Đã trải qua hai mùa xét giải và kết nạp hội viên tôi đã nhận ra rằng, việc tôi ngồi ở hội đồng không thể đem lại lợi ích nào cho các nhà văn, cho người viết. Tôi chỉ đang bị biến thành một con rối trong tay những kẻ vụ lợi, bè phái và dối trá. Khi bức thư này đến tay các quý vị cũng có nghĩa rằng tôi chính thức chối bỏ cái ghế ủy viên hội đồng văn xuôi.

Tôi là một nhà văn. Tôi viết ra những tác phẩm. Tôi phải trung thực với chính bản thân mình, với từng con chữ của mình. Tôi biết khi lá thư này đến tay các vị thì sẽ dấy lên một cơn sóng dư luận. Các vị sẽ tha hồ phán xét tôi. Xin vui lòng, các vị cứ làm theo lương tâm. Tôi đã trải qua những cơn sóng như vậy. Tôi có bản lĩnh để chịu đựng. Tôi chỉ cần nói lên một sự thật. Nhiều người đã chọn cách im lặng. Đó là cách khôn ngoan. Tôi chọn con đường đại. Thực ra tôi đã chọn con đường đại này khi tôi bước vào văn chương. Nhưng có một cách nghĩ khác. Nếu chúng ta đều chọn sự im lặng, chúng ta có như bầy cừu kia, lặng lẽ ăn cỏ, lặng lẽ để người ta cắt lông và lặng lẽ để người ta lừa vào lò mổ? Tôi là một con cừu hay đi chệch hướng.

Tôi đã trải qua hai mùa giải thưởng. Mùa giải năm 2011 những tác phẩm tôi thích, tôi bỏ phiếu thì không đoạt giải. Mùa giải năm 2012 tôi có tác phẩm dự thi. Ngày bỏ phiếu tôi cũng được triệu tập đến. Có 5 thành viên hội đồng có mặt. Nhà văn Bảo Vũ có bản nhận xét và bỏ phiếu qua email. Nhà văn Thái Bá Lợi xin bỏ sau. Nhà Văn Trần Văn Tuấn bỏ phiếu qua điện thoại. Chị Tuyên nghe điện thoại nói lại, anh Tuấn bảo anh ấy bỏ tất cho mọi người vì...chưa kịp đọc. Nhà văn Nguyễn Khắc Trường cầm điện thoại nói với nhà văn Trần Văn Tuấn: Không thể được đâu. Ông đọc ai rồi thì bỏ. Nhà văn Trần Văn Tuấn bỏ một phiếu duy nhất cho Thành phố đi vắng. 5 nhà văn còn lại được mời vào phòng kín họp với phó chủ tịch Nguyễn Quang Thiều. Tôi lại được chỉ định là thư ký. Bỗng nhiên chị Tuyên đưa một tờ giấy ra đọc, qui chế..tôi có tác phẩm dự thi thì không được bỏ phiếu. Tôi đứng dậy ra về. Có nhà văn ái ngại hộ tôi bảo, thôi cứ ngồi nghe cũng được. Thú thật là tôi cũng muốn ngồi nghe xem mọi người nhận xét về mình thế nào nhưng lại nghĩ thế là làm khó mọi người. Mấy năm trước khi chưa ngồi ở hội đồng tôi có cuốn Hành trình tờ tiền giả cũng được hội đồng đưa vào bỏ phiếu. Có một ủy viên rất khen cuốn đó, thế nhưng khi bỏ phiếu thì nó chỉ được một số không tròn trịa. Kết quả cuối cùng có 4 cuốn lọt vào chung khảo: Thành phố đi vắng 6/7 phiếu. Một thế kỉ bị mất 6/7 phiếu. Trò chơi hủy diệt cảm xúc 5/7 phiếu và Sông núi nước Nam được đề nghị bằng khen.

Mùa giải 2011ban chung khảo là tất cả các ủy viên BCH. Các ủy viên BCH nào có sách dự giải sẽ không tham gia bỏ phiếu. Bỏ phiếu lần 1 các cuốn sách của các ủy viên BCH không quá bán. Ông chủ tịch Hội chỉ đạo bỏ phiếu lần 2. Vỗ tay hoan hô, 3 ủy viên đoạt giải. Cái cách này thì ông chủ tịch quá thạo, vô cùng thạo, nó y trang việc ông chỉ đạo bỏ phiếu thử trong cuộc bỏ phiếu Giải thưởng Hồ Chí Minh và Nhà nước. kết quả không như thật thì lại thử tiếp, đến khi thật thì thôi. Năm nay thành viên BGK rút xuống còn có 9 người. Và ông chủ tịch lại tung chiêu mới. Thay vì bỏ phiếu cùng với bỏ phiếu hội viên mới nhưng ông đã lùi lại, vì búa rìu dư luận đang mạnh. Để khi dư luận tạm lắng mới bỏ phiếu. Hoan hô, vỗ tay, Đứng, Trúng, Đủ rồi nhé. Tiền của Hội không nhiều, chỉ đủ đáp ứng những cách lách của ông chủ tịch. Xin bái phục ông. Dư luận đối với ông chỉ như muối đốt gỗ.

Trò chơi hủy diệt cảm xúc được 4 phiếu giải thưởng, 3 phiếu bằng khen và 2 phiếu trắng. Đây chính là mấu chốt của vấn đề. Nếu tôi sáng suốt, nếu tôi không đi trên con đường dại thì ngay từ đầu tôi phải từ chối BGK này. Họ không đủ Tâm, đủ Tầm để bỏ phiếu cho tác phẩm. Họ chỉ đủ Tâm, đủ Tầm để bỏ phiếu cho tên tác giả. Hai phiếu trắng ở đây nói lên điều gì? Làm giám khảo mà không dám đối mặt với chỉ một cái tên trên một tờ giấy? Vậy tại sao họ vẫn thích ngồi ở ghế BGK? Tiền ư? Không nhiều đâu. Mùa giải 2011 hội đồng văn xuôi đọc hơn 200 cuốn, tiền thù lao là 12 triệu đồng, trừ 1.2 triệu tiền thuế. Năm nay chưa nhận. Mùa kết nạp năm 2011 danh sách hội đồng văn xuôi đưa lên BCH, kiểm lại thấy thiếu một người, hội đồng phải bổ thêm. Mùa kết nạp năm nay hội đồng thơ cũng phải làm điều tương tự. Vậy họ vì cái gì? Vì oai. Họ có quyền mưa móc và phán xét. Có thể tôi nhầm. Có thể được nhiều thứ nữa, không chỉ là oai. Vì họ đã phải dùng đến mọi thủ đoạn mảnh lới, thậm chí tận diệt.

Tôi từ chối không nhận bằng khen. Điều đó đồng nghĩa với việc tôi không thừa nhận BGK này. Tại sao tôi lại phải chấp nhận một BGK không đủ Tâm đủ Tầm đủ Tài? Với một lý lẽ thông thường: Dám làm dám chịu các vị cũng không dám? Mà lại thích mưa móc ban ơn.

Lợi ích nhóm. Cụm từ tưởng rất xa lạ trong văn chương. Nhưng không ngờ nó lại gần gũi đến vậy. Và tôi đã nhìn thấy nó đang trói buộc các vị. Một câu cửa miệng của các vị, nghe rất buồn cười, tôi có muốn làm đâu, anh ấy cứ bắt tôi làm. Giời ạ, thế hệ chúng tôi đang còn sung sức đây để chúng tôi làm cho. Anh ấy ơi để chúng tôi làm cho. Chờ đấy, cái thế hệ gạch nối chúng mày. Cứ viết đi, cứ phấn đấu đi, cứ tâm huyết đi, cứ đổi mới đi... *Trong các báo cáo thành tích chúng anh khen chúng mày lên tận mây xanh nhưng thực tế bọn chúng anh đề cho không góc đầu lên được đâu.* Đùng có ti toe..Không, tôi không ti toe. Tôi chối từ.

Khi tôi chọn con đường đại này tôi cũng đã chọn một hội nghề nghiệp để tựa lưng. Tôi đã vun xới cho những hi vọng của mình. Tôi cũng vun xới cho hội nghề nghiệp tôi đã chọn. Bằng những tác phẩm của mình tôi cũng đã làm rạng danh cho hội nghề nghiệp. Bằng chứng ư? Trong những bản báo cáo thành tích của hội cái tên Y Ban thường được xướng lên. Nhưng cuộc vui thì ngắn, nỗi buồn thì dài. Hai tác phẩm của tôi là I Am Đàn bà (2007) và Này hỏi thật thấy gì chưa đây (2011) bị thu hồi, truyện ngắn I Am Đàn bà bị rút giải, hội nghề nghiệp phải tay đứng ngoài cuộc. Lúc tôi cũng thương thân mà khóc. Sau nghĩ lại sự phải tay đứng ngoài cuộc đó lại là một sự may mắn cho tôi. Trong quá khứ đã chẳng có những đòn của đồng nghiệp mà chết hẳn một đời người, một đời văn đó sao?

Khi tôi viết thư ngỏ này, tôi bỗng nhớ đến câu chuyện trong lúc trà dư tửu hậu, một vị trong BCH kể rằng, ông chủ tịch có lần đã nói đại ý, để xem thế hệ trẻ họ đối xử với nhau thế nào? Tôi giật mình đến thột. Trẻ đây, mà thực ra có trẻ nữa đâu, đều trên dưới 50 cả rồi, thoi nhau đi, để chúng anh vỗ tay. Lại một lần nữa tôi xin bái phục ông chủ tịch. Ông thánh thật. May tôi đứng gần, nhìn rõ. Tôi vẫy cờ trắng. Tôi xin đầu hàng. Tôi xin bày tỏ sự nể phục ông một lần nữa. Thế hệ ông, ông đã lo cho tròn. Mỗi người được một góc bánh. Để lo được sự tròn trịa đó ông cũng đã ném chịu sự khốn nạn. Mà sao ông tài chịu đựng

Tôi vẫn có niềm tin và hi vọng, rằng một ngày kia hội nghề nghiệp sẽ thực sự nơi tựa lưng cho những người cầm bút. Chắc phải chờ cho đến khi miếng bánh đã được chia hết. Nhưng để có sự tin tưởng đó thì hiện tại tôi phải nên tránh xa cái sự Đối Trá lộng lẫy huy hoàng trơn lì bóng nhẫy trường kỳ lưu cữu này.

Cuối cùng tôi xin chúc các Vị sức khỏe an khang, bách niên giai lão, sống lâu trăm tuổi để tiếp tục dẫn dắt nền văn học Việt Nam.

Hà Nội, ngày 18.1.2013.

Y Ban

Nguồn: Nguyễn Trọng Tạo Blog